

DragonLance

## LEGENDÁK

Margaret Weis - Tracy Hickman

Pusztulás

Megjelent:

1. A múlt és jövő ura
2. Találkozás
3. Ikrek hatalma
4. Háború

Szukits Könyvkiadó  
Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

DRAGONLANCE™ Legends

Volume Three

TIME OF THE TWINS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

Hungarian edition © 1998

Cover art by Clyde Caldwell

This material is protected under the copyright

Laws of the United States of America.

Any reproduction or unauthorized use of the material or Artwork contained herein is  
prohibited without the express  
Written permission of TSR, Inc.

U.S., CANADA EUROPEAN HEADQUARTERS  
ASIA, PACIFIC LATIN AMERIKA Wizards of the Coast, Belgium  
Wizards of the Coast, Inc P.B. 34  
P.O. Box 707 2300 Thurnhout  
Renton, WA 98057-0707 Belgium  
+1-206-624-0933 +32-14-44-30-44

Visit our website at <http://www.tsr.com>

All TSR characters, characters names, and the distinctive  
Likenesses thereof are trademarks owned by TSR, Inc.

The DRAGONLANCE logo and the TSR logo are  
Trademarks owned by TSR, Inc.

TSR, Inc. Is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

© 1986, 1998 TSR, Inc. All rights reserved.

Fordította  
Szabó Mariann és Pollák Tamás

Borító  
Larry Elmore

ISBN 963 9151 49 1

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin  
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor  
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVonal Bt.  
Szerkesztő: Hunyadi Csaba  
Felelős kiadó: Szukits László  
Felelős szerkesztő: Tézsla Ervin  
Szegedi Kossuth Nyomda Kft.  
Felelős vezető: Gera Imre

## AZ ISTENEK PÖRÖLYE

Mint éles acél, hasított az őszi levegőbe a kürtök érces hangja, miközben a thorbardini törpehadsereg leereszkedett Dergoth Síkjára, hogy összezsapjon ellenségével - saját véreivel. A dombi és hegyi törpe klánok évszázados gyűlölködése és meg nem értése vérvörösre festette a mezőt azon a napon. Nem volt győztes és legyőzött ebben az értelmetlen harcban - csak vesztesek voltak. Mindkét fél célja az volt, hogy bosszút álljon rég halott nagyapáik rossz döntései miatt. Halál, halál, mindenütt halál - ez volt a Törpekapu Háború.

Kharas a törpehős, hűen esküjéhez, Hegymély Királyának oldalán harcolt. Simára borotvált arccal - szakállát vezeklésképpen lenyírta, amiért saját véreit gyilkolja - vezette rohamra a hegyi törpék hadát, de könnyáztatta arccal sújtott le újra és újra kuzinjaira. És miközben harcolt, hirtelen rádöbbsent, hogy a szó, „győzelem”, eltorzult, értelmetlenné vált, nem jelentett mást, mint a megsemmisülést. Láta, ahogy mindkét sereg elveszti a mértéket, látta a megcsonkított és felejtésre ítélt testeket, melyek beborították a véráztatta földet, amikor a két táborra ráereszkedett az örület vörös köde és egymásnak rontottak. És mikor rájött, hogy nem számít, ki győz, ennek a harcnak nem lehet győztese, Kharas elhajította a Pörölyt - amelyet Reorx, a törpék istene segítségével kovácsolt - és otthagya a harcmezőt.

Sokan azt kiáltották utána, hogy áruló. Ha hallotta is, nem törődött vele. Tisztában volt saját értékével, jobban ismerte, mint bárki más. A kétségbeesés könnyeit törölgetve szeméből, melyek tisztára mosták kezét rokonai véréből, Kharas átkutatta a harcmezőt, amíg rá nem lelt Duncan király két szeretett fiának holttestére. Felrakta a lovakra a fiatal törpék megcsonkított, halálba torzult tetemeit, elhagyta a dergothi síkot, és szomorú terhével elindult Thorbardinba.

Kharas messzire lovagolt, de nem elég messzire ahhoz, hogy elmeneküljön a bosszúért kiáltó, gyűlölettel teli hangok, az acél csengése, a haldoklók sikolya elől. Nem tekintett hátra. A hangok még az est leszálltakor is a fülében visszhangzottak. A törpehős épp

akkor lovagolt be a Kharolis hegység nyúlványai közé, amikor felhangzott az a hátborzongató robaj. Kharas lova idegesen felnyerített, a törpe megpaskolta a remegő állat nyakát és megállította. Nyugtalanul körülnézett. Mi volt ez? Nem a háború, nem a természet hangja.

Megfordult. A dübörgés a háta mögül jött, arról a földről, amit maga mögött hagyott, arról a földről, ahol vérei még mindig mészárolták egymást az igazság nevében. Egyre erősödött, mély, tompa zúgássá vált, majd mind hangosabb és hangosabb lett. Kharas úgy érezte, hogy szinte látja a hangot, ahogy egyre közelebb és közelebb lopakodik. A hős megborzongott és behúzta nyakát, ahogy a borzalmas üvöltés közeledett, keresztüldübörögve a síkságon.

Reorx, gondolta dermedt rémülettel. A haragvó isten hangja. Bevégeztetett.

A lökэшullámmal, mely mellbevágta Kharast, együtt érkezett egy perzselő hőhullám a dögszagú szél hátán, mely majdnem lelökte a nyeregből. Homok, por és hamufelhő borított be mindent és a nappalt iszonyatos, torz éjszakává változtatta. Körülötte a fák meghajlottak és elcsavarodtak, lova kétségbeesetten nyihogott és majdnem megvadult. Egy pillanatra Kharas minden figyelmét lekötötte, hogy megfékezze a pánikba esett állatot.

Félig megvakulva fuldoklott és köhögött a kavargó porfelhőben, megpróbálta eltakarni a száját, és amennyire tudta, a lovak szemét is. Nem emlékezett rá, meddig állt a homok és hamuviharban a forró légörvény közepén. De amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan le is csillapodott az isteni csapás.

A homok és por leülepedett, a fák kiegyenesedtek, a lovak megnyugodtak. A felhőket szétoszlatta a csendes őszi szél, és a robajló zajnál is dermesztőbb csöndet hagyott maga után. Szorongó szívvel megsarkantyúzta lovát, s a fáradt állatot olyan gyors ügetésre kényszerítve, amennyire az csak bírta, Kharas fellovagolt a dombtetőre, hogy onnan nézze meg, mi történt. És onnan meglátta, amit keresett - egy sziklacsúcsot. Odakötötte a halottakat cipelő hátasokat egy fához, majd kilovagolt a szikla pereméhez és lenézett Dergoth Síkjára. Csodálkozva bámult lefelé.

Életnek semmi jele. Valójában nem volt ott semmi, csak a megfeketedett sziklák és a megperzselődött föld.

Mindkét hadsereg teljesen megsemmisült. A robbanás olyan pusztító volt, hogy még a holttesteket is elsodorta a hamufedte Síkságról. Még a táj képe is megváltozott. Kharas elborzadva tekintett arra a helyre, ahol egykor Zhaman mágikus erődje állt, magas, karcsú tornyaival uralva a Síkot. Most ez is eltűnt, bár nem teljesen. Az erőd összeomlott, és romjai ijesztően hasonlítottak egy emberi koponyára, amely vicsorogva hevert a Halál Mezején.

- Reorx Atya, Világ Kovácsa! Bocsáss meg nekünk! - motyogta Kharas, és könny homályosította el tekintetét. Akkor fájdalmában lehajtotta a fejét, és a törpehős elhagyva a helyet, visszatért Thorbardinba.

A törpék úgy hiszik - mert Kharas így mondta nekik -, hogy a hadak pusztulása a dergothi síkon Reorx büntetése volt, amellyel az isten haragjában sújtott le rájuk, aláhajtva pörölyét a mennyből, hogy megbüntesse gyermekeit.

Ám Astinus Krónikája az igazságot jegyezte le arról, ami azon a napon Dergoth Síkján történt.

És akkor mágikus hatalmának csúcsán Raistlin, a mágusmester, akit Fistandantilus néven is ismernek, és Paladine fehér ruhás papnője, Crysania, elérték a Kaput, amely Abyssba vezetett, hogy keresztüllépve azon, harcra hívják és megküzdjenek a Sötétség Királynőjével.

A mágusmester sötét bűne volt, hogy elbizakodottságában idáig juttatta az

eseményeket, hogy kielégíthesse mohó becsvágát. A fekete köpenyt, amelyet viselt, vér festette vörösre - a saját vére is. Mégis, ez a férfi ismerte az emberek szívét. Tudta, hogy gyötörje, kínozza azt, és hogy hódítsa meg és fordítsa maga felé. Ilyen áldozata volt a Tarinius Ház-béli Lady Crysania is, a Templom egy Tisztelendő Nővére, aki mindössze egy apró foltot viselt hófehér márványlelkén. Ezt az apró, kis hibát találta meg Raistlin, és szélesítette, tágította, amíg a repedés keresztülfutott a márványon és elérte a lány szívét...

Crysania követte őt a Szörnyű Kapuhoz. Ott szólította istenét, és Paladine válaszolt rá, mert ez a lány igazi kiválasztottja volt. Raistlin felidézte azt a mágikus hatalmat, amellyel ember még soha nem rendelkezett és varázslata sikerült. A Kapu megnyílt.

Ekkor Raistlin a bejárathoz lépett, de egy mágikus időutazó eszköz - melyet a mágus ikertestvére, Caramon és a surranó, Tasslehoff Fúróláb használt - kioltotta a mester nagy erejű varázsigéit. A mágikus energiamező megrepedt...

...és katasztrofális, sose látott következményeket vont maga után.

## 1. FEJEZET

- Hoppá! - kiáltott fel Tasslehoff Fúróláb.

Caramon szigorú arccal pillantott a surranóra.

- Ez nem az én hibám! De tényleg, Caramon! - tiltakozott Tas.

Miközben beszélt, a surranó körbehordozta tekintetét, a harcosra pillantott, majd újra a környéket vette szemügyre. Alsó ajka remegni kezdett, mire keresni kezdte zsebkendőjét, arra az esetre, ha netán szipognia kellene. Ám a zsebkendőnek hűlt helye volt, ahogy az erszényeinek is. Söhajtott. Ebben az izgalmas pillanatban meg is feledkezett arról, hogy minden ott maradt Thorbardin tömlőceiben.

És ez most tényleg egy rendkívül izgalmas pillanat volt! Az egyik percben még ő és Caramon ott álltak Zhaman mágikus erődjében és működtetni kezdték az időutazó eszközt, a következő pillanatban pedig Raistlin kezdte el a saját varázslatát, és még mielőtt Tas felfoghatta volna, szörnyű zűrzavar keletkezett - a kövek énekeltek, a sziklák megrepedtek, aztán az a szörnyű érzés, mintha egyszerre hatfelé akarnák rángatni, és végül - HUSSS! - itt teremtek.

Akárhol is van ez az itt. És akárhol is voltak, az biztos, hogy ez nem az a hely, ahol lenniük kellett volna.

Ő és Caramon egy hegyi ösvényen álltak, közel egy nagy sziklához, bokáig a hamuszürke, síkos sárban, mely ameddig Tas ellátott, teljesen beborította az alattuk elterülő tájat. Itt-ott töredezett sziklák éles végei nyúltak ki a mindent elborító puha, sűrű hamuból. Az életnek nyoma sem volt. Semmi sem maradhatott életben ebben a kietlen pusztaságban. Egyetlen fa sem zöldellt, csak megfeketedett csonkok meredeztek elő a vastag sárból. Ameddig a szem ellátott, mindenfelé, végig a horizonton, nem volt más, csak tökéletes és teljes pusztulás.

Ám az ég is baljósan furcsa volt. Felettük mindent szürkesség és üresség borított. Tőlük nyugatra azonban az égbolt furcsa lilás árnyalatot öltött, hátborzongató, fluoreszkáló felhőkkel, melyekből időnként egy-egy kékes színű villám tört elő. A távoli mennydörgés morajától eltekintve lélek se rezdült, egy árva hang sem hallatszott.

Caramon mély lélegzetet vett és megdörzsölte az állát. Rekkenő volt a hőség, és annak ellenére, hogy csak néhány perce álltak itt, izzadt testére finom hamu rakódott.

- Hol vagyunk? - kérdezte nyugodt, kimért hangon.

- Háát.... fogalmam sincs - mentegetődzött Tas. Majd pillanatnyi szünet után

megkérdezte - Hát neked?

- Én mindent úgy csináltam, ahogy mondtad - felelte Caramon. Hangja még mindig vészjóslóan higgadt volt. - Azt állítottad, Gnimsh úgy mondta neked, csak annyi a dolgunk, hogy arra gondolunk, ahova el szeretnénk jutni, és máris ott termünk. Én Vigaszra gondoltam...

- Én is! - kiáltotta Tas. Aztán látva, hogy a nagydarab férfi rámered, a surranó hebegni kezdett. - Legalábbis legnagyobbbrészt arra gondoltam...

- Legnagyobbbrészt? - kérdezte Caramon halálosan nyugodt hangon.

- Izé... - nyelt egyet Tas - e... egy p... pillanatra eszembe jutott, hogy milyen érdekes, izgalmas és... ööö... egyedülálló lehet, ha egyszer elmehetnék egy ... hááát... ööö...

- Egy hova? - követelte Caramon.

- Egy hhhhhhhh...

- Egy mi?

- Hhhhhmmmm... - motyogta Tas.

Caramon mély lélegzetet vett.

- Egy holdra - bökte ki gyorsan a surranó.

- Egy holdra? - ismételte utána Caramon tamáskodó képpel. - Melyik holdra? - kérdezte egy pillanattal később, körbepillantva.

- Oh - vonta meg a vállát Tas -, hát bármelyikre a három közül. Feltételezem, az egyik épp olyan jó, mint a másik. Úgy képzem, egész egyformák. Kivéve természetesen, hogy a Solinarin csak ragyogó ezüstsínű sziklák vannak, a Lunitarin minden szikla tiszta vörös és asszem a harmadikon minden fekete, bár ez utóbbit nem állíthatom teljes biztonsággal. Tekintve, hogy még nem is láttam...

Caramon ennél a pontnál morogni kezdett, és Tas úgy döntött, hogy talán inkább jobban teszi, ha most befogja a száját. Ami sikerült is neki, mintegy három percig, mely idő alatt Caramon továbbra is komoly arccal vizslatta a tájat. Ám egy figyelmeztető horkantásnál azért többre van szükség, ha azt akarjuk, hogy egy surranó huzamosabb ideig csendben maradjon.

- Caramon - buggyant ki Tasból a szó - gon... gondolod, hogy megcsináltuk? Tényleg egy ... ööö... holdon vagyunk? Úgy értem, ez egész biztos nem olyan hely, ahol már voltam életemben. Nem mintha ezek a sziklák vörösek, ezüstsínűek vagy éppen feketék lennének. Sokkal inkább olyan sziklaszínűek, de...

- Semmi kétség - felelte borúsan Caramon - végül is te voltál az, aki elvitt minket abba a kikötővárosba, mely a sivatag közepén feküdt...

- Az sem az én hibám volt - tiltakozott felháborodottan Tas. - Miért? Még Tanis is megmondta, hogy...

- Azért... - törte a fejét Caramon - ez a hely valahogy olyan különös, és mégis annyira ismerős...

- Igazad van adott igazat neki egy pillanattal később Tas a kopár, hamuszürke tájat vizslatva. - Most, hogy így mondd, tényleg emlékeztet valamire. Csak épp - rázkódott meg a surranó - nem emlékszem, hogy valaha is jártam volna egy ilyen szörnyű helyen... kivéve persze Aysst... - fűzte hozzá az orra alatt.

Miközben beszélgettek, a tüzes felhők mind közelebb és közelebb értek és rátelepedtek a távolban a kietlen tájra. Forró szél támadt, és szemerkélni kezdett az eső is, mely összekeveredett a mindent beborító finom hamuval. Tas már éppen azon volt, hogy megjegyzést tegyen a nyálkás esőre, mikor hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül felrobbant a világ.

Legalábbis a surranó azt hitte. Vakító, éles fény, majd sistergés, reccsenés és robajlás rázta meg a földet, és Tasslehoff hirtelen a sűrű sárban találta magát, amint bambán bámul arra az óriási lyukra, mely a sziklában keletkezett, nem egészen százlábnyira tőle.

- Az istenek nevében! - hápogott Caramon. Lenyúlt és talpra állította a surranót. - Jól vagy?

- A... azt hiszem... - válaszolt Tas kissé összetörve. Újabb villám csapott a földbe, mire repkedni kezdek a szikladarabok. - Aztaaa! Ez volt ám csak az érdekes élmény! Bár nem hinném, hogy most azonnal újra át akarnám élni! - tette hozzá gyorsan, ahogy riadt tekintettel az eget fürkészte, mely percről percre egyre sötétebb lett, és azzal fenyegetett, hogy újra megismerteti ezzel az „élménnyel”.

- Akárhol is vagyunk, jobb lesz, ha lemegyünk innen - motyogta Caramon. - Ott egy ösvény! Biztos elvezet minket valahova!

Végigpillantva a sárborította gyalogúton, mely egy ugyanolyan sárborította völgybe vezetett, Tasnak az a röpke gondolata támadt, hogy a valahol ugyanolyan szürke és undorító lehet, mint az itt, ám miután egy pillantást vetett a nagydarab férfi arcára, úgy döntött, hogy inkább megtartja magának a gondolatait.

Miközben lebotorkáltak a vastag sárral borított úton, a szél egyre jobban felerősödött, és megfeketedett fadarabokat, hamut és hordalékot vágott az arcukba. Villámok cikáztak a fák körül, és némelyikbe vakító, zöldes-kékes lánggal csapódtak bele. A talaj rázkódott a mennydörgések robajától. És a viharfelhők egyre csak gyűltek az égen. Caramon megszorította lépteit. Ahogy a hegyről csúszkáltak lefelé, meglátták a völgyet, mely valaha - legalábbis Tas így képzelte - csodálatosan szép lehetett. Valamikor - gondolta magában a surranó - itt a fák aranybarna színben pompázhattak ősszel és mélyzöld koronát öltöttek tavasszal.

Itt-ott füstcsíkok bodorodtak, melyeket azonnal szétszaggatott a viharos erejű szél. Nyilvánvalóan a villámok becsapódásának helye, gondolta a surranó. Ám furcsamód mindez őt is emlékeztette valamire. Csakúgy mint Caramon, ő is egyre inkább meg volt győződve arról, hogy valahonnan ismeri ezt a helyet.

Átvágott a sáron, és megpróbálta nem észrevenni, mit tett a ragacsos massa zöld cipőjével és világoskék nadrágjával. Úgy döntött, kipróbálja az Eltévedt Surranók Módszere nevű régi surranótrükköt. Lehunyta a szemét, mindent kisépért az agyából, és megpróbálta emlékezetből előhívni a táj képét. Emögött az a rendkívül hasznos surranó képesség állt, hogy ha Tasslehoff családjából járt már itt valaki - ami minden kétséget kizáróan így volt -, akkor annak összes leszármazottja emlékezni fog erre. Mivel e képességre tudományos bizonyíték nem volt - bár a gnómok már kutatják a titok magyarázatát, és be is terjesztették jelentésüket a Kutatási Bizottság elé -, azt mindenesetre meg kell hagyni, hogy - a mai napig - egyetlen surranóról sem tudnak Krynnen, aki elveszett volna.

Akárhogy is, Tas ott állt a térdig érő sárban, becsukta a szemét és megpróbálta felidézni magában környezetének látványát. Meg is látta a képet. Olyan élesen, oly tisztán, hogy megriadt tőle - ősei mentális térképei biztos nem voltak ilyen pontosak. Fákat látott... hatalmas fákat... hegyeket, ameddig a szem ellátott... aztán volt ott egy tó is...

Tas kinyitotta a szemét és elképedt. Valóban volt ott egy tó! Eddig nem vette észre, valószínűleg azért, mert ugyanolyan szürke, seszíne volt, mint a hamuborította talajnak. Vajon van-e benne még víz? Vagy sárral van teli?

Kíváncsi vagyok, merengett Tas, hogy Csapdarontó nagybácsi járt-e valaha is holdon. Mert ha igen, akkor ennek köszönhető, hogy most felismerem ezt a tájat. De biztos mesélt volna róla valakinek... Talán meg is tette volna, ha a goblinok nem eszik meg idő előtt. Erről jut eszembe, ha már az ételről van szó...

- Caramon - próbálta túlkiabálni a viharos szelet és a mennydörgéseket. - Hoztál magaddal vizet? Mert én nem. És ennivalót sem. Nem gondoltam, hogy szükségünk lesz rá, mivelhogy hazamegyünk meg minden. De...

Tas hirtelen megpillantott valamit, amitől rögtön megfélemedezett ételről, italtól és

Csapdarontó nagybácsiról.

- Jaj, Caramon! - ragadta meg a nagydarab harcos karját és előremutatott. - Nézd, gondolod, hogy ez a nap?

- Mi más lenne? - dörögte a férfi morózus hangon, ahogy rápillantott az esőáztatta sárgászöld korongra, mely kibukkant a viharfelhők közül. - És nem, nem hoztam magammal vizet. Úgyhogy maradj csöndben, jó?

- Jó, jó, nem kell azért úgy fölkapni a v... - kezdte Tas. Aztán meglátta Caramon arcát és rögvest elhallgatott.

Félúton lefelé, a sárban csúszkálva megálltak. A forró szél arcukba vágott, csapkodta Caramon köpenyét, kiszabadította Tas hátrakötött kontyát, mely most úgy lobogott, mint egy zászló. A nagydarab férfi arra a tóra bámult, amit Tas már korábban észrevett. A harcos arca sápadt volt, szemében értetlenség tükröződött. Egy pillanattal később újra nekiindult, nehézkesen cuppogva lefelé az úton. Tas sóhajtott egyet, majd utánairamodott. A surranó meghozta magában a döntést.

- Caramon - unszolta -, tűnjünk el innen. Hagyjuk itt ezt a helyet. Még ha ez valóban egy hold is, amit Csapdarontó nagybácsi biztos meglátogatott, mielőtt megették volna a goblinok, nem valami izgalmas. Mármint a hold, nem az, hogy goblinok eledele leszünk, ami szintén nem lehet valami lélekemelő, ha jobban belegondolok. Az igazat megvallva ez a hold pont olyan unalmas, mint az Abyss, és az is biztos, hogy legalább olyan bűdös is. De azért... ott nem voltam ilyen szomjas. Na nem mintha most szomjas lennék - tette hozzá gyorsan -, de a nyelvem mintha kezdene kiszáradni, ha érted, mire gondolok, amitől kissé nehezemre esik beszélni. Nálunk van az időutazó eszköz.

Felmutatta az ékszerrel kirakott, jogar alakú tárgyat, ha Caramon netán elfelejtette volna az elmúlt fél órában, hogy is néz az ki.

- És ígérem... ünnepélyesen megesküszöm... hogy Vigaszra fogok gondolni az összes eszemmel, Caramon. Meg... Caramon?

- Csitt, Tas - szólalt meg a harcos.

Leértek a völgybe, ahol Caramonnak bokáig ért a sár, Tas pedig térdig állt benne. A harcos még Zhaman mágikus erődjében botlott meg és ficamította ki a térdét, amitől most újra bicegni kezdett. Ráadásul minden lépésnél fájdalmasan megrándult az arca.

De Tas mást is látott ezen az arcon. Olyan kifejezést, amitől borsódzni kezdett a háta... valódi félelmet. A surranó megriadt és gyorsan körbenézett, azon töprengve, vajon mit láthatott a társa. Úgy tűnik, minden ugyanolyan itt lenni, mint amilyen fenn volt, gondolta, szürke, undorító és szörnyűséges. Semmi sem változott, kivéve, hogy sötétedni kezdett. A viharfelhők újra eltakarták a napot, Tas legnagyobb megkönnyebbülésére, mivel ennek a természetellenes napnak a sugaraitól a sivár, szürke tájkép hátborzongatóbbnak hatott, mint egyébként. Ahogy a viharfelhők közelebb értek, az eső egyre keményebben kezdett záporozni. Ettől eltekintve biztos, hogy nem volt ott semmi fenyegető.

A surranó mindent megpróbált, hogy csendben maradjon, de a szavak egyszerűen kibuggyantak belőle, még mielőtt megakadályozhatta volna.

- Mi a baj, Caramon? Én nem vettem észre semmit. Vagy a térded miatt aggódsz? Nem...

- Csönd legyen, Tas! - szólt rá a harcos nyugtalan, feszült hangon. Tágra nyílt szemmel bámulta környezetét, ujjait idegesen hol ökölbe szorította, hol pedig széttárta.

Tas sóhajtott, kezét a szájára tapasztotta, hogy visszafojtsa a szavakat, eltökélve, hogy csendben marad, még ha bele is pusztul. Mikor elhallgatott, akkor tűnt csak föl neki, hogy milyen csendes körülötte minden. Mikor épp nem mennydörgött, egy árva hang sem hallatszott. Még azokat a neszeket sem hallották, amiket egy szokásos zápor alatt hallani szokott az ember: a falevelekről lehulló vízcseppeket, ahogy a földre loccsannak, az ágakat legyezgető szellőt, madarakat, melyek esődalaikban nedves tollaikról énekelnek...

Tasnak valami különös remegés járta át a bensőjét. Tüzetesebben megvizsgálta a megperzselődött fák csontjait. Még összeéve is hatalmasak voltak, talán a leghatalmasabb fák, amiket életében látott, kivéve...

Nyelt egyet. Faleveleket látott, melyek őszi színekben pompáztak, tüzek bodorodó füstjét, amiken a vacsora készülődött, egy tavat, mely mint a kristály kék volt és tükörsima felületű...

Pislogott és megdörgölte a szemét, hogy megszabaduljon az eső és sár ragacsos látványától. Körbenézett. Az ösvényre meredt, arra a hatalmas szikladarabra... A tóra bámult, melyet tisztán látott az égett fák maradványain keresztül. Majd tekintete az éles, csipkézett csúcsokkal szegélyezett hegyekre szegeződött.

Nem Csapdarontó nagybácsi járt itt annakelőtte...

- Oh, Caramon - suttogta döbbenten.

## 2. FEJEZET

- Mi van? - fordult felé Caramon, oly különös tekintettel a szemében, hogy a surranó úgy érezte, a bensőjét átjáró remegés áterjed a bőrére is. Egész teste lúdbőrözni kezdett.

- S... semmi - makogta Tas. - Csak képzelődtem. Menjünk innen, Caramon! - nógatta barátját. - Most azonnal! Akárhova elmehetünk, ahova csak akarunk! Visszamehetünk abba a korba, amikor olyan boldogok voltunk mindannyian! Visszamehetünk oda, amikor Kova és Sturm még élt, Raistlin még vörösköpenyes volt és Tika...

- Csönd legyen, Tas - csettintett Caramon figyelmeztetően. Szavait villámlás kísérte, melytől még a surranó is megriadt.

A szél feltámadt, kísérteties hangon füttyült a halott fák törzsei között, mintha valaki összeszorított fogai közt vett volna levegőt. A meleg, nyálkás eső elállt. Fölöttük a felhők szétváltak, fölfedve a szürke égen sápadtan pislákoló napot. Ám az ég alján a fellegek egyre csak gyülekeztek, mind sötétebbé és fenyegetőbbé váltak. Közöttük színpompás villámok cikáztak, s ez valami titokzatos, halotti szépséget kölcsönzött a tájnak.

Caramon megindult a sárral borított csapáson, fogát összeszorítva sérült lába miatti fájdalmában. Ám Tas végigpillantva az ösvényen, melyet most már jól ismert - még ha oly megdöbbenően más volt is - látta, hogy az hol tesz egy kanyart. Tudva, hogy mi fekszik a kanyar mentén, makacsul megállt ott, ahol volt, az út közepén, és Caramon hátára meredt.

Néhány pillanatnyi szokatlan csend után a nagydarab férfi rájött, hogy valami nem stimmel és körbenézett. Megállt, arcára kiült a fáradtság és a fájdalom.

- Gyerünk, Tas! - mordult fel ingerült hangon.

Tas csavargatni kezdte a haját, majd megrázta a fejét.

Caramon rábámult.

A surranó végül kifakadt.

- Azok selyemfák, Caramon!

A nagydarab férfi szigorú arckifejezése meglágyult.

- Tudom, Tas - mondta fáradtan. - Ez Vigasz.

- Nem, ez nem igaz! - kiáltotta Tas. - E... ez csak egy olyan hely, ahol selyemfák voltak! Biztos sok olyan hely van, ahol selyemfák vannak...

- És sok olyan hely van, ahol ott van a Kristálytó vagy a Kharolis-hegység vagy az a szikladarab, amin Kova ült és egy darab fát faragott, vagy ez az út, ami odavezet a...

- Nem tudhatod! - kiabált haragosan Tas. - Igenis lehetséges!

Hirtelen előreszaladt, vagy legalábbis megpróbált előreszaladni, olyan gyorsan

vonszolva magát a ragadós, nyúlós masszában, ahogy csak bírta. Mikor odabukdácsolt Caramonhoz, megragadta a nagydarab férfi kezét és rángatni kezdte.

- Menjünk! Tűnjünk el innen! - Megint felemelte az időutazó eszközt. - Vi... visszamehetnénk Tarsisba. Amikor a sárkányok rámdöntöttek egy épületet! Az volt ám csak a csuda, emlékszel?

Éles hangja sikoltott a kihalt fák törzsei közt.

Caramon lenyúlt és komor arccal kivette a szerkezetet a surranó kezéből. Tas kétségbeesett tiltakozásával mit sem törődve elkezdte tekerni és csavargatni az eszközt, míg az csillogó jogarból fokozatosan egy egyszerű, jellegtelen medállá alakult át. Tas szomorú tekintettel figyelte.

- Miért nem megyünk, Caramon? Ez a hely borzasztó. Nincs vizünk és ennivalónk, és abból, amit eddig láttam, nem is reménykedhetünk abban, hogy találunk. Azonkívül nagy esélyünk van arra, hogy itt hagyjuk a fogunkat, ha az egyik villám belénk csap, márpedig az a vihar egyre közelebb és közelebb ér, és tudod, hogy ez nem Vigasz...

- Nem tudom, Tas - motyogta Caramon csendesen. - De ki fogom deríteni. Mi a baj? Már nem vagy kíváncsi? Mióta mondanak a surranók nemet egy kalandnak?

Sántikálva nekiindult az ösvényen.

- Majd meghalok a kíváncsiságtól! - motyogta Tas lehorgasztva a fejét, és társa után caplatott. - Az egy dolog, ha olyan hely kelti fel a kíváncsiságodat, ahol még sose jártál, de teljesen más, ha az otthonodról van szó. Az otthonodnak nem az a dolga, hogy felkeltse a kíváncsiságodat. Egy otthonnak nem szabad változnia. Az csak úgy ott van, és arra vár, hogy visszatérj oda. Az otthon az a hely, amire azt mondom, „Nicsak! Itt minden olyan, mint amikor elmentem!” Nem pedig azt, hogy „Nicsak, itt minden olyan, mintha iderepült volna hatmillió sárkány és mindent feldúlt volna. Az otthon nem az a hely, ahol kalandok várnak rád, Caramon!

Tas a nagydarab férfi arcába pillantott, hogy lássa, milyen hatást váltottak ki a szavai. Ám ha volt is dühkitörésének valamilyen eredménye, az nem látszódott Caramonon. A férfi fájdalommal teli arcára valami konok elszántság ült ki, ami fölöttébb meglepte Tást. Meglepte és nyugtalanítani kezdte.

Caramon megváltozott, döbrent rá hirtelen a surranó. És nem csak azért, mert leszokott az ivásról. Valahogy megváltozott... Sokkal komolyabb... és... nos, azt hiszem felelősségteljesebb is lett. De volt itt még valami más is. Tas eltűnődött. Büszkeség, jutott elhatározásra egy percnyi alapos mérlegelés után. Büszkeség. Büszkeség és eltökéltség.

Caramon nem az többé, aki könnyedén feladja, gondolta Tas elszoruló szívvel. Nem az többé, akinek egy surranóra van szüksége, hogy az rendbe hozza hebehurgyaságait és távol tartsa a kocs máktól. Tas bánatosan sóhajtott egyet. Nagyon hiányzott neki az a régi Caramon.

Odaértek a kanyarhoz. Mindketten felismerték, ám egyikük sem szólt egy szót sem. Caramon azért, mert nem volt mit mondania, Tas pedig azért, mert továbbra sem volt hajlandó bevallani, hogy ismeri a környéket. Ám mindketten úgy érezték, mázsás súlyok terhe alatt vánszorognak.

Valaha, amikor az utazók ideértek ehhez a kanyarhoz, megpillanthatták a fényben úszó Utolsó Otthon nevű fogadót. Beszívhatták Otik fűszeres krumplijának illatát, nevetést és énekfoslányokat hallhattak, valahányszor csak nyílt az ajtó, hogy beinvitálja a vándort vagy a vigaszi törzsközönséget. Mintha kimondatlanul megegyeztek volna, mindketten megálltak a kanyar előtt.

Nem szóltak egy szót sem, csak a pusztulást bámulták maguk körül: a megégett, széthasadt facsonkokat, a hamuborította földet, a megfeketedett köveket. Fülükben ott csengett a fojtott nevetés, mely riasztóbb volt a legfűlsiketítőbb mennydörgésnél is. Mert mindketten tudták, hogy hallaniuk kellene Vigaszt, még ha nem is láthatják. Hallaniuk

kellene a város zajait, a kovácsműhely, a piac, a kufárok, a gyerekek, a kereskedők és a Fogadó lármáját.

De nem volt semmi, csak a csend. És valahol messze, a távoli mennydörgések moraja.

Végül Caramon felsóhajtott.

- Gyerünk! - mondta és továbbsántikált.

Tas még nehezkesebben követte. Cipőjére annyi sár ragadt, hogy úgy érezte, a törpék vasalt csizmáját viseli. Ám lábbelije közel sem volt olyan nehéz, mint a szíve. Újra és újra azt ismételte magában: „Ez nem Vigasz, ez nem Vigasz, ez nem Vigasz”, míg végül mindez kezdett úgy hangzani, mint Raistlin valamelyik varázsigéje.

A kanyar után Tas felemelte tekintetét...

...és egy hatalmas megkönnyebbült sóhajt hallatott.

- Mit mondtam neked, Caramon? - kiabálta túl a süvítő szelet. - Nézd, nincs is ott semmi, egyáltalán semmi. Se fogadó, se város, semmi.

Apró mancsát Caramon hatalmas kezébe csúsztatta és megpróbálta visszafelé rángatni.

- Most pedig menjünk. Van egy ötletem. Menjünk vissza abba az időbe, amikor Fizban...

De Caramon lerázta a surranót, és elszánt kifejezéssel az arcán továbbhaladt. Hirtelen megtorpant és a földre bámult.

- Akkor ez mi, Tas? - faggatta a félelemtől merev hangon.

A surranó idegesen rágcsálni kezdte a haja végét, és odaállt Caramon mellé.

- Micsoda mi? - kérdezte makacsul.

Caramon lemutatott.

Tas szippantott egyet.

- Hát, egy nagydarab letakarított terület a földön. Rendben, tényleg volt itt valami. Talán egy nagy épület. De már nincs itt, tehát minek foglalkozzunk vele? Meg... oh, Caramon!

A nagydarab férfi lába hirtelen felmondta a szolgálatot. A harcos megtántorodott és elesett volna, ha Tas nem siet a segítségére. Caramon elevickélt egy fatönkhöz, mely valaha egy szokatlanul hatalmas selyemfa lehetett, és amelynek vége nem volt ragacsos a sártól. Nekidőlt masszírozni kezdte sérült térdét. Homlokán izzadságcseppek jelentek meg, sápadt arcára kiült a fájdalom.

- Mit segíthetnék? - tördelte a kezét aggódva Tas. - Tudom már! Szerzek neked egy mankót! Egy csomó törött faág hever itt szanaszét. Megyek, kerítek egyet.

Caramon nem válaszolt, csak erőtlenül biccentett a fejével.

Tas elrohant, éles szemével a szürke, sikamlós talajt fürkészte, és boldog volt, hogy végre van mit csinálnia, és nem kell holmi letakarított területekkel kapcsolatos bugyuta kérdésekre válaszolnia. Hamar megtalálta, amit keresett: egy, a sárból kiálló faág végét. Megragadta és nagyot rántott rajta. Csakhogy keze megcsúszott a nedves fadarabon és a surranó hátraesett. Feltápáskodott, bánatos szemekkel vette szemügyre a kék nadrágján éktelenkedő sárfoltot, amit megpróbált letakarítani, de hiába. Majd sóhajtott egyet, és zord kifejezéssel az arcán újra nekiveselkedett. Ezúttal úgy érezte, egy kicsit mintha megmoccant volna a faág.

- Mindjárt megvan, Caramon! - szólt oda a társának. - Csak...

A legsurranótlanabb sikoly szárnyalta túl a szél füttyülését. Caramon riadtan felpillantott, és látta, hogy Tas kontya eltűnik a surranó lába alatt keletkezett hatalmas lyukban.

- Jövök, Tas - kiáltotta a harcos, előrebukdácsolva. - Tarts ki!...

Ám megtorpant, látva, hogy Tas kifelé mászik a gödörből. A nagydarab férfi még sosem látta ilyennek a surranó arcát, mely hamuszürke volt, ajka fehér, szeme pedig tágra nyílt és riadt.

- Ne gyere közelebb, Caramon! - suttozta Tas, és apró, sáros kezével megpróbálta távol tartani társát. - Kérlek, maradj ott!

Túl késő volt. Caramon odaért az üreg széléhez és lebámult. Tas odakuporodott mellé a

földre. A surranó remegni és szipogni kezdett.

- Mind halottak! - nyüszítette. - Mind!

Kezébe temette arcát, hintázni kezdett a sarkán és keservesen zokogott.

A vastag sárréteggel borított, kövekkel szegélyezett nyílás alján holttestek feküdtek. Egy csomó holttest, férfiaké, nőké, gyerekeké egyaránt. Ahogy a sárban konzerválódtak, némelyikük még szánalmasan felismerhető volt, legalábbis Caramonnak úgy tűnt lázas víziójában. Eszébe jutott a múltkor látott tömegsír - abban a pestises faluban -, amit Crysania fedezett fel. Felötlött benne testvére arca, amint átjárta a düh és a szomorúság. Felrémlt előtte, ahogy Raistlin megidézte az ég tüzét és porrá égetett egy egész falut, mindenestül.

Caramon fogcsikorgatva kényszerítette magát, hogy lenézzen, és vörös színű, göndör fürtöket keressen...

Reszkető megkönnyebbüléssel fordult el a sírtól, majd vadul körbenézett, és elkezdett rohanni visszafelé, a Fogadó irányába.

- Tika! - sikoltotta.

Tas felemelte a fejét és riadtan talpra szökkent.

- Caramon! - próbált utána futni, de megcsúszott a sárban és elesett.

- Tika! - harsogta túl Caramon a szél füttyülését és a távoli mennydörgések moraját. Szemmel láthatóan megfélemedezett a sérült lába okozta fájdalomról és végigbotorkált egy széles, nyílt területen, melyen nem voltak facsonkok. Tas agyának hátsó szegletében felrémlt, hogy ez a fogadóhoz vezető út. A surranó talpra állt és Caramon után sietett, ám a nagydarab férfi dacolva a sárral, függén mozgott, a félelem és remény erőt adott neki.

Tas a megfeketedett fatörzsek között hamarosan szem elől veszítette barátját, de még mindig hallotta a hangját, ahogy Tikát szölongatta. Most már kitalálta a surranó, hogy hova tart Caramon. Lelassította lépteit. Feje megfájdult a hőségtől, és az undorító bűztől, szíve majd megszakadt attól, amit látott. Sártól nehéz cipőjét vonszolva tovább-bukdácsolt. Félt attól, amit látni fog.

Végre meglátta Caramont, aki egy kopár területen állt, egy selyemfa csonkjának szomszédságában. Valamit tartott a kezében és egy kudarcot vallott ember tekintetével bámult le rá.

Nyakig sarasan, meghasadt szívvel a surranó a térdje mellé állt.

- M... mi az? - kérdezte remegő hangon, a Caramon kezében tartott tárgyra mutatva.

- Egy kalapács - felelt Caramon elfúló hangon. - Az én kalapácsom.

Tas megnézte. Ez egy kalapács, semmi kétség. Legalábbis az lehetett valaha. A fából készült nyél háromnegyede elégett, csak egy kis darab fa maradt belőle, és a kalapács megfeketedett, fémből készült feje.

- Ho... honnan tudod? - hebegte a surranó, még mindig kételkedve, harcolva az igazság ellen.

- Tudom - jelentette ki a férfi keserűen. - Nézd csak meg.

A kalapács feje nem volt rendesen odarögzítve a nyélhez.

- Én csináltam, amikor... amikor még ittam. - Megtörölte a szemét. - Nem sikerült valami fényesen. A feje többször le is jött. De aztán - nyelt egyet - már egyébként se dolgoztam vele többet.

Caramon futástól elgyöngült lába hirtelen összecsuklott. Ezúttal meg sem próbált megkapaszkodni valamiben, hanem a sárba zuhant. A letisztított földdarabon ülve, mely valaha az otthona volt, fogta a kalapácsot és keserves sírásban tört ki.

Tas elfordította a tekintetét. A nagydarab ember bánata túl személyes volt, még az ő szemének is. Nem törődve saját könnyeivel, melyek végigcsorogtak arcán, kétségbeesetten körbenézett. Sose érezte még magát ennyire gyámoltalannak,

elveszettnek és tehetetlennek. Mi történhetett? Hol rontották el? Biztos van egy ok, van valami magyarázat!

- Me... megyek, körbenézek - dünnyögte Caramonnak, aki meg se hallotta.

Tas sóhajtott egyet és elballagott. Most már természetesen beismerte, hogy hol van. Képtelen volt tovább áztatni magát. Caramon háza nem volt messze a városközponttól, közel állt a fogadóhoz. Tas folytatta útját a sárban, mely valaha házakkal szegélyezett út volt. Jóllehet mostanra semmi sem maradt mindebből, se házak, se út, se a házakat tartó selyemfák. Igen, pontosan tudta, hol jár. Azt kívánta, bár csak ne tudná. Itt-ott néhány faágat látott kinyúlni a sártengerből, és megborzongott, mert nem volt ott semmi más. Semmi, kivéve...

- Caramon! - kiáltotta Tas hálásan, hogy akad valami, amit megvizsgálhat, és ami remélhetőleg eltereli barátja figyelmét a bánatáról. - Caramon! Azt hiszem ezt neked is látnod kéne! A nagydarab férfi ügyet sem vetett rá, így Tas egymaga vizsgálta meg a tárgyat. A surranó az utca legvégén álldogált - ott, ahol valaha egy kicsi park volt -, és egy kőobeliszket bámult. Tas emlékezett a parkra, de a kősírra nem. Legutoljára, amikor Vigaszban járt, ez még nem volt ott, jutott az eszébe, ahogy megvizsgálta.

Egy magas, durván faragott oszlop volt, mely valahogy átvészelte a tűz, a vihar és a szél pusztítását. A felülete megfeketedett, ám ahogy Tas egyre közelebb ért, látta, hogy betűk sorakoznak rajta, melyekről ha letakarítja a piszkot, el tudja olvasni.

Lekapargatta a kőről a kormot és a sárréteget, egy hosszú pillanatig bámulta, majd halkán Caramon nevét kiáltotta.

A surranó hangjának furcsa csengése áthatolt Caramon bánatán. A férfi felemelte a fejét. Megpillantotta az obeliszket és meglátta Tas szokatlanul komoly arcát. Fájdalmas erőfeszítéssel felállt és elindult a surranó felé.

- Mi az? - kérdezte.

Tas nem bírt válaszolni, csak rázta a fejét és odamutatott.

Caramon odaért az oszlop elé, megállt és olvasni kezdte magában a durván faragott, befejezetlen írást.

## A DÁRDA HŐSE

TIKA WAYLAN MAJERE

MEGHALT 358-BAN

ÉLETE VIRÁGÁBAN

- Saj... sajnálom, Caramon - mormolta Tas, és apró ujjával megfogta a harcos hideg, mozdulatlan kezét.

Caramon lehajtotta a fejét. Ujjait a köre tette, és végigsimította a hideg, nedves felületet. A szél kavargott körülöttük.

Néhány esőcsepp hullt az oszlopra.

- Egyedül halt meg - suttogta. Öklével a sziklára vágott, a kő éles szegélye felszaggatta a bőrét. - Egyedül hagytam! Mellette kellett volna lennem! A fenébe is, mellette kellett volna lennem!

Rázkódni kezdett a válla. Tas a viharfellegekre nézett. Rádöbbsent, hogy azok egyre közelebb és közelebb érnek, és szorosan megmarkolta Caramon kezét.

- Nem hinném, hogy bármit is tehetél volna, ha itt vagy... - kezdte komoly hangon.

Hirtelen lenyelte szavait, közben majdnem elharapta a nyelvét. A surranó kihúzta a kezét Caramonéból a nagydarab férfi még csak észre sem vette - és a sárba térdelt. Éles szeme megakadt valamin, ami megcsillant a sápadt, beteges napfényben. Tas remegő kézzel lenyúlt és sietve félresöpörte a mocskot.

- Az istenek nevében! - szaladt ki a száján, és hátradőlt a sarkaira. - Caramon, te tényleg

itt jártál!

- Mi? - morgott a másik.

Tas maga elé mutatott.

Caramon felemelte a fejét, megfordult és lenézett.

A lábainál ott hevert a saját holtteste.

### 3. FEJEZET

Legalábbis olyan volt, mintha Caramon holtteste lenne. Az a páncél volt rajta, amit még Solamniában szerzett, amit a Törpeháborúk alatt is viselt, és akkor hordott, amikor Tassal együtt otthagyták Zhamant, és ami most is rajta volt...

Am ezenkívül nem volt semmi, amiről fel lehetett volna ismerni a holttestet. Azok a tetemek, amiket Tas fedezett fel, konzerválódtak a sárréteg alatt. Ez a test viszont még nem süllyedt el annyira, és bomlásnak indult. Csak egy csontváz maradt belőle, mely valaha kétségkívül egy nagydarab emberé lehetett. Egyik kezében vésőt tartott, mely pontosan az obeliszkek alatt feküdt, mintha a legvégső erejével ki akarta volna faragni a borzalmas befejező sort.

Semmi jele nem volt annak, hogy hogyan halt meg.

- Mi folyik itt, Caramon? - kérdezte reszkető hangon Tas. - Ha az ott te vagy és ha halott vagy, hogy lehetsz ugyanakkor itt?

Hirtelen eszébe jutott valami.

- Jaj, ne! Mi van, ha te nem is vagy itt?

Megragadta a kontyát és csavargatni kezdte.

- Ha nem is vagy itt, akkor én taláلتalak ki. Nahát! - hápogott - nem is gondoltam volna, hogy ilyen élénk a fantáziám! Te tényleg valódinak tűnsz!

Kinyújtotta remegő ujjait és megérintette Caramont.

- Valódinak érzek, és már megbocsáss, a szagod is valódi!

Tas kétségbeesetten tördelte a kezét.

- Caramon, kezdek becsavarodni - kiáltott fel vadul. - Mint azok az őrült törpék Thorbardinban!

- Nem, Tas - motyogta Caramon. - Ez a valóság. A talán túlságosan is kegyetlen valóság.

Lebámult a holttestre, majd az obeliszkekre, melynek alakja egyre jobban elmosódott a gyorsan növekvő homályban.

- És ez az egész kezd összeállni. Óh, bárcsak ... - elhallgatott és az oszlopra bámult. - Ez az! Tas! Nézd csak meg a felirat dátumát!

A surranó sóhajtvá emelte fel a tekintetét.

- 358 - olvasta fásultan. Aztán tágra nyílt a szeme.

- 358? - ismételte. - Caramon! 356-ot írtunk, amikor útra keltünk Vigaszból!

- Túlságosan előreszaladtunk az időben, Tas - mormolta elborzadva a nagydarab férfi. - A saját jövőnkbe érkezünk.

Az ég alján tornyosuló fekete fellegek, mint egy hatalmas hadsereg, mely támadás előtt egyesíti erejét, előrehömpölyögtek, és éppen sötétedésre értek a fejük fölé, kegyesen eltakarva a lemenő nap utolsó sugarait.

A vihar gyorsan és hihetetlen intenzitással csapott le rájuk. A forró szél egyik hirtelen lökése Tass ledöntötte a lábáról, Caramont pedig háttal nekicsapta az obeliszkeknek. Aztán iszonyatos eső zúdult a nyakukba. Az esőcseppek apró, olvasztott ólomcseppekként

kopogtak a fejükön és karjukon, felsértve bőrüket.

Majd mintha mindez nem lenne elég, a felhők közül borzalmas, ezerszínű villámok szisszentek a talajra, belecsaptak a fák csonkjaiba, és mérföldekre ellátszó, szikrázó tűzgömbökként felrobbantották azokat. A szünni nem akaró mennydörgéstől a talaj folyamatosan rázkódott, az égzengés szinte megsüketítette a férfit és a surranót.

A két jóbarát kétségbeesetten keresett menedéket a vihar pusztító ereje elől. Végül egy kidőlt selyemfa aljában húzták meg magukat, ahol Caramon egy lyukat ásott a szürke, ragadós sárba. Ennek a gyér menedéknek az oltalmából figyelték hitetlenkedve azt az iszonyú rombolást, amit a vihar vitt véghez a halott tájon. Tüzek gyúltak a hegyoldalon, érezték az égő fák szagát. Egy villám a közelükben csapott le, felrobbantotta a közelben álló fatörzseket, és jókora sárdarabokat röpített a levegőbe. Fülüket folyamatosan szaggatta a bömbölő mennydörgés.

A vihar egyetlen áldása az esővíz volt. Caramon kirakta az esőbe a sisakját, mely szinte azonnal megtelt annyi vízzel, hogy inni tudtak belőle. Ám az íze undorító volt, „mint a záptojásé”, közölte Tas, és befogta az orrát, miközben ivott belőle. Ráadásul a szomjukat sem enyhítette.

Egyikük sem említette, bár mindkettőjük fejében megfordult, hogy a felfogott vizet nem tudják majd miben tárolni, és ennivalót sem tudnak szerezni.

Most, hogy már tisztában volt azzal, hogy hol van, és melyik évben, (ha nem is értette igazán, hogy miért és hogyan került ide) Tasslehoff még élvezte is az égzengést, úgy egy órán keresztül.

- Sosem láttam még ilyen színű villámokat! - kiabálta túl a harsogó mennydörgést és elmerült a Vihar bámulásában. Olyan, mint az utcai mutatványosok műsora!

Ám hamarosan elunta magát.

- Végül is - kiáltotta - a fák fölrobbanásának látványa veszít az érdekességéből, ha már tizenötödszörre látod ugyanazt. Ha nem haragszol, Caramon - szólalt meg újra egy szájrepesztő ásítás kíséretében -, alszom egy csöppet. Ugye nem probléma, hogy addig te őrködj?

Caramon megrázta a fejét, és éppen szóra nyitotta a száját, amikor egy hatalmas robbanás rázta meg a talajt. Tőlük nem egészen százlábnyira egy fa csonkja tűnt el egy kékes-zöldes tűzgolyóban.

Ez akár belénk is csaphatott volna, gondolta, miközben a parázsló hamura bámult, és orrát facsarta a kén bűze. Talán mi leszünk a következők! Vad vágy kerítette hatalmába, hogy elrohanjon innen, olyan követelőző vágy, hogy izmai megfeszültek, és kényszerítene kellett magát, hogy a helyén maradjon.

Odakinn a biztos halál vár rájuk. Itt, ebben az odúban legalább a föld alatt vannak. Azonban észrevette, hogy a villám hatalmas lyukat üt a talajba, és keserűen elmosolyodott. Nem, sehol sincsenek biztonságban. Nem tehetnek mást, mint átvészelik a vihart, és bíznak az istenekben.

Tasra pillantott, hogy valami megnyugtatót mondjon neki, ám a szavak elhaltak az ajkán. Sóhajtott és megcsóválta a fejét. Néhány dolog sosem változik. Ilyenek a surranók is. Tas összekucorodott, és mit sem törődve a körülöttük tomboló világvéggel, édesdeden aludt.

Caramon még jobban befészkelte magát a lyukba, és tekintetét a kavargó, villámokkal csikozott felhőkre emelte. Hogy elvonja figyelmét a félelemről, töprengeni kezdett azon, hogy mi is történhetett, hogyan is kerülhettek ebbe a szorongató helyzetbe. Egy vakító villámlás után lehunyta a szemét, és újra maga előtt látta fivérét, amint a rettegett Kapu előtt áll. Hallotta Raistlin hangját, ahogy a Kaput őrző őt sárkányfejet szólítja, hogy tárták ki azt és engedjék őt keresztül rajta. Látta Crysaniát, Paladine papnőjét, aki nem sejtve fivére gonoszságát, belefeledkezve imádsága révületébe, istenéhez fohászkodott.

Caramon megborzongott, ahogy fülében oly tisztán felcsendült Raistlin hangja, mintha a

mestermágus ott állna mellette.

A lány velem együtt fog alászállni Abyssba. Előttem fog haladni és megvívja harcaimat. Szembe fog szállni a sötét papokkal és mágusokkal, a halál szellemeivel, akik arra kárhoztattak, hogy vég nélkül kísértsenek azon az elátkozott világon, és elszenvedi azokat a válogatott kínokat, melyeket Királynőm tartogat számára. Megsebzik a testét, szétroncsolják a tudatát és megölik a lelkét. És amikor már nem lesz ereje elviselni mindezt, lábaim elé omlik a földre... vérezve, összetörve, haldokolva.

Utolsó erejével felém nyújtja majd kezét, hogy enyhítsek szenvedésén. Nem fogja kérni, hogy mentsem meg. Ahhoz túl büszke. És boldogan, önként áldozza majd értem életét. Mindössze arra kér majd, hogy maradjak vele a halála pillanatáig...

De ott fogom hagyni. Elmegyek mellette anélkül, hogy egy szót is szólnék hozzá. Hogy miért? Mert többé nem lesz rá szükségem...

Csak e szavak elhangzása után értette meg végre, hogy fivére szándéka megmásíthatatlan.

Menjen hát Abyssba! gondolta Caramon keserűen. Mérje össze az erejét a Sötétség Királynőjével! Válgék belőle isten! Nem érdekel, mi lesz vele ezután! Végre megszabadultam tőle... ahogyan ő is tőlem.

Tas és Caramon működésbe hozta a mágikus eszközt, elkántálva azt a verset, amit Par-Salian tanított meg a nagydarab férfinak. Hallotta, ahogy a falak énekelnek, éppen úgy, mint a másik két alkalommal, amikor az időutazáshoz készülődtek.

Ám akkor történt valami. Valami nem volt rendjén. Most, hogy volt ideje átgondolni az eseményeket, felidézte, ahogy hirtelen vakrémületében azon töprengett, mit rontott el, ám ezt nem tudta megmondani.

Nem mintha bármit is tudtam volna csinálni! gondolta keserűen. Sosem értettem a mágiát... és ami azt illeti, nem sok bizodalom volt benne.

Egy újabb közeli villámlás kiszakította gondolataiból, és még Tas is felriadt álmából. A surranó motyogott valamit az orra alatt, majd kezével eltakarva a szemét, újból bevacskolta magát és elaludt, mint az üregi nyúl az odújában.

Caramon egy sóhajjal az ajkán megpróbálta elszakítani magát a nyulaktól és a viharoktól, és visszaterelni gondolatait azokra az utolsó pillanatokra, amikor működésbe lépett a varázslat.

Olyan volt, mintha szét akartak volna húzni, jutott eszébe hirtelen. Mintha valami láthatatlan erő az egyik irányba akart volna rángatni, míg egy másik az ellenkezőbe. Mit is csinált akkor Raistlin? A nagydarab férfi küszködött, hogy felidézze az emlékképeket. Lelki szemei előtt megjelent fivére elmosódott alakja. Láta Raistlint, ahogy arca eltorzul rémületében, ahogy döbbenten a Portálra bámul. Láta Crysaniát, aki a Kapuban állt, ám ezúttal már nem fohászkodott istenéhez. Testét mintha vad fájdalom szaggatná, szeme tágra nyílt félelmében.

Caramon megborzongott és megnyalta az ajkát. A keserű víznek olyan utóíze volt, mintha rozsdás szöveget evett volna. Kiköpött, majd kézfejjével megtörölte a száját és fáradtan hátradőlt. Összerezzen egy újabb villámlástól. Akárcsak a kérdésre adott választól.

A fivére kudarcot vallott. Ugyanaz történt Raistlinnal, mint ami Fistandantilusszal. Elvesztette uralmát a mágia fölött. Az időutazó eszköz mágikus tere kétségkívül belezavart a fivére által megkezdett varázslatba. Ez volt az egyetlen lehetséges magyarázat...

Caramon a homlokát ráncolta. Nem, Raistlin biztos, hogy ezt a lehetőséget is számba vette. Ha viszont így van, meg kellett volna akadályoznia őket, hogy használják az eszközt. Vagyis meg kellett volna ölnie őket is, mint Tas barátját, a gnómot.

A nagydarab harcos megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, majd újra nekifogott, hogy átverekedje magát a problémán, úgy, mint amikor gyerekkorában anyjával a gyűlölt titkosíráson vergődött át. A mágikus erőteret megzavarta valami, ez nyilvánvaló. Túl messzire dobta őket előre az időben, a saját jövőjükbe küldte őket.

Ami szerintem azt jelenti, hogy mindössze annyi a dolgom, hogy működésbe hozom az eszközt, és az visszavisz minket a jelenbe, vissza Tikához, vissza Vigaszba...

Kinyitotta a szemét és körbetekintett. De vajon nem ugyanez a jövő vár-e majd rájuk, ha visszamentek?

Caramon megborzongott. Teljesen átázott a szakadó esőben. Az éjszaka egyre hűvösebb lett, bár nem a hidegtől érezte magát nyomorultul.

Tisztában volt vele, milyen érzés úgy élni, hogy tudja, mi fog történni a jövőben. Tisztában volt vele, milyen érzés remény nélkül élni. Hogy is lenne képes visszamenni, Tika és a barátai szemébe nézni, tudván tudva, hogy mi vár rájuk? Eszébe jutott az obeliszk alatt elnyúló csontváz. Hogy is lenne képes visszamenni úgy, hogy tudja, mi vár rá és társaira?

Ha az valóban ő volt. Visszaemlékezett a közte és fivére közt lezajlott utolsó beszélgetésre. Tas megváltoztatta az idő folyását... legalábbis ezt mondta Raistlin. Mivel a surranók, a törpék és a gnómok fajtát nem tudatosan teremtették, hanem a véletlen során jöttek létre, ők nem voltak az idő folyásában, mint az emberek, az elfek és az ogárok. Így a surranóknak tilos volt a múltba utazniuk, mert megvolt a képességük arra, hogy megváltoztassák az időt.

De Tas véletlenül került vissza, mert beugrott a varázskörbe, melyet Par-Salian, az Ősmágia Tornyának vezető mágusa idézett fel varázsigéjével, hogy eljuttassa Crysaniát és Caramont a múltba. És Tas megváltoztatta a történelmet. Ebből Raistlin rájött, hogy őt nem éri majd el Fistandantilus végzete. Volt elég ereje, hogy megmássa a dolgok végkifejletét. Ahol Fistandantilusnak meg kellett halnia, ott Raistlin túlélhetett.

Caramon válla megroggyant. Hirtelen betegnek és zavarodottnak érezte magát. Mi következik mindebből? Mit keres ő itt? Hogy lehet holt és élő egyszerre? Egyáltalán, valóban az ő holtteste nyugszik itt? Mivel Tas megváltoztatta a történelmet, az is lehet, hogy ez valaki más. De - legelőször is - mi történt Menedékkal?

- Raistlin okozta volna? - dörmögte maga elé Caramon. Halk hangját elnyomta a távoli mennydörgések robaja és a cikázó villámok ropogása. - Van egyáltalán valami köze ehhez? Azért van-e ez, mert kudarcot vallott, vagy mert...

A harcos mélyet sóhajtott. A mellette fekvő Tas álmában megremegett, összerándult és hangosan felkiáltott. Caramon szórakozottan megpaskolta kis barátja hátát.

- Csak egy rossz álom - mondta, és érezte, hogy a surranó teste lassan elemnyed a tenyere alatt. - Csak egy rossz álom, Tas. Aludj tovább.

Tas a másik oldalára fordult, kis testével szorosan Caramonhoz simult és karjával eltakarta a szemét. A harcos gyengéden tovább csitította.

Egy rossz álom. Azt kívánta, bárcsak ez az egész az lenne. Vad vágy fogta el, hogy végre saját ágyában ébredjen és feje lüktessen a másnaposságtól. Hogy hallja, ahogy a konyhában csörömpöl az edényeivel, és átkozza őt, amiért ilyen lusta, részeges semmittevő, miközben épp az ő kedvenc reggelijét készíti. Bárcsak megmaradhatott volna abban a lélekpusztító létben, mert akkor meghalhatott volna anélkül... anélkül, hogy tudná...

Ó, könnyörgök, hadd legyen ez csupáncsak álom! Caramon imádkozott, fejét térdére hajtva, miközben a bánat keserű könnyei gördültek ki szemhéja alól.

Ott ült, és már a vihart sem érzékelte, teljesen összetört a hirtelen rádöbbenés hatalmas súlya alatt. Tas néha felsóhajtott és meg-megremegett, de nem ébredt fel. Caramon nem mozdult és nem aludt. Nem tudott. Az álmot, melyet látott, ébren álmodta, egy ébren

megélt lázálom volt.

A vihar fokozatosan elcsendesedett és délnek vonult. Caramon szinte szó szerint érezte, ahogy távozik, a mennydörgések úgy hangzottak, mint egy távozó óriás léptei. Mikor véget ért, a csend hangosabban dübörgött fülében, mint a kihunytt villámok ropogása. Tudta, hogy az ég mostanra kitisztult. A következő viharig. Láthatná a holdakat, a csillagokat...

A csillagok...

Tudta, hogy csak fel kellene emelnie a fejét, hogy lássa az égboltot, a tiszta égboltot.

Egy percre még mozdulatlanul ült, szeretne volna megérezni a fűszeres sültkrumpli távoli illatát, szeretne volna hallani Tika kacagását, hogy széttörje a csendet, szeretne volna érezni a másnaposságtól fejébe nyilalló fájdalmat a szívét markoló helyett.

De semmit sem érzett, semmit sem hallott. Csak a halálos csendet, a kihalt föld némaságát, melyet időnként megtört a távoli mennydörgés idáig szűrődő robaja.

Végül egy alig hallhatóan halk sóhajjal felemelte a fejét és a mennyboltra tekintett.

Lenyelte a szájában összefutó keserű nyálát, majdnem megfulladt tőle. A szeme megtelt könnyel, de kipislogta, amitől tisztábban látott.

És akkor meglátta. Ott volt a bizonyíték, amitől úgy rettegett, amely megpecsételte a sorsát. Az égen ott izzott egy új csillagkép.

Egy homokóra...

- Mit jelent ez? - kérdezte Tas, miközben szemeit dörzsölgette és álmosan hunyorgott a csillagokra.

- Azt, hogy Raistlinnak sikerült - felelte Caramon a félelem, bánat és büszkeség különös keverékével a hangjában. - Azt jelenti, hogy sikerült eljutnia Abyssba, kihívnia a Királynőt és... megsemmisítenie őt!

- Nem semmisítette meg, Caramon - mutatott rá Tas, figyelmesen tanulmányozva az égbolt egy pontját. Ott van az ő csillagképe is, csak rossz helyen. Ott van, pedig amott kellene lennie. És ott van Paladine is. - Nagyot sóhajtott. - Szegény Fizban. Kíváncsi vagyok, hogy meg kell-e neki is küzdenie Raistlinnal. Nem hinném, hogy örülne neki. Mindig az volt az érzésem, hogy ő megérti Raistlint, talán jobban is, mint bármelyikünk.

- Lehet, hogy még most is folyik a küzdelem - suttogta Caramon. - Talán ezért vannak a viharok. Egy pillanatra elhallgatott, némán meredve a homokóra-alakú csillagképre. Lelki szemeivel ismét látta fivére pupilláit, mint amikor, sok-sok évvel ezelőtt előbukkant abból a rettenetes Toronyból a próba után, amikor először pillantotta meg a homokóra-formájú szembogarakat.

- Így örökké látni fogod az időt, ahogy megváltoztatja körülötted a dolgokat, Raistlin - mondta akkor Par-Salian. - És ez talán rávezet arra, hogy segíts azoknak, akik rádszorulnak.

Nem lett igaza.

- Raistlin győzött - sóhajtott halkan Caramon. - Most az, amivé válni akart - isten. És most uralkodik egy holt világ fölött.

- Egy holt világ fölött? - ijedt meg Tas. - Ú... úgy érted, hogy egy olyan világon, mint ez itt? Egész Krynnen Palanthason, Sanctionon és Qualinestin? És... és Surranó földön? Mindenben?

- Nézz körül - mondta tompán Caramon. - Te mit gondolsz? Láttál valamilyen élőlényt, amióta itt vagyunk?

Széles ívben körbemutatott, bár alig lehetett látni Solinari sápadt fényében, de kissé világosabb volt most, hogy a felhők elvonultak.

- Láthattad, hogy a hegyoldalakat elpusztította a tűzvész. Még mindig látszik a távoli villámok fénye is - mutatott keletre. - És arról egy újabb vihar közelít. Nem, Tas. Ezt semmi nem élhette túl. Nemsokára mi is halottak leszünk. Vagy egy villám végez velünk, vagy...

- Vagy... vagy valami más... - szakította félbe Tas elkeseredetten. - Hát én... én tényleg nem érzem magam valami jól. És ez vagy a víztől van, vagy... vagy kiújult a pestisem.

Arca fájdalmasan összerándult és kezét a gyomrára szorította.

- Nagyon furcsa dolgokat érzek itt belül. Mintha lenyeltem volna egy kígyót.

- A víz - mondta a harcos elfintorodva. - Én is érzem. Talán valamiféle méreg, ami azokból a felhőkből csöpög.

- Akkor... akkor most meg fogunk halni, Caramon? - kérdezte Tas egy percnyi néma csend után. - Mert ha igen, akkor én szeretnék visszamenni oda és Tika mellé feküdni, ha nem bánod. Olyan... otthonosan érezném magam mellette. Amíg meg nem találom Kovát és a fáját.

Felsóhajtott és fejét a harcos izmos vállának támasztotta.

- Azt hiszem, sok mesélhivalóm lesz Kovának, nem gondolod, Caramon? Az Összeomlásról meg a Tüzes Hegyről meg, hogy megmentettem az életedet és hogy Raistlin isten lett. Lefogadom, hogy ezt nem fogja elhinni. De talán te is ott leszel velem és akkor majd megmondhatod neki, hogy én most igazán nem... ööö... túloztam.

- Meghalni nyilván a legkönnyebb - mormolta Caramon, vágyakozva nézve az obeliszk irányába.

Mostanra Lunitari is felkelt, vérvörös sugarai összekeveredtek Solinari halálsápadt fehérségével és különös, rózsaszín derengést adtak a hamuborította tájnak. Az kőobeliszk az esőtől nedvesen csillogott a holdfényben, a durván kifaragott felirat fekete rúnái élesen kirajzolódtak a halványszürke felszínén.

- Könnyű lenne meghalni - ismételte meg Caramon, inkább magának, mint Tasnak. - Könnyű lenne lefeküdni és várni, hogy magába olvasszon a sötétség.

Csikorgó fogakkal feltápáskodott.

- Különös - tette hozzá, miközben előhúzta a kardját, és egy újabb faágat kezdett lefaragni vele a kidőlt csertölgyről, amelyet menedékül használtak. - Raistlin egyszer megkérdezte tőlem: „Követnél a sötétségbe?”

- Mit csinálsz? - érdeklődött Tas, és kíváncsian figyelte a harcost.

De Caramon nem válaszolt, tovább csapkodta a faágat.

- Áhá, mankót! - kiáltott fel a surranó, aztán riadtan talpra szökkent. - Caramon, ezt nem gondolhatod komolyan! Ez... ez őrültség! Nagyon jól emlékszem rá, amikor Raistlin feltette neked azt a kérdést, és arra is emlékszem, hogy te igennel válaszoltál neki. Meg arra is, hogy azt mondta, ez a halálotat jelentheti! Akármilyen erős is vagy, bele fogsz halni!

A harcos még mindig nem felelt. A nedves fa rugalmasan visszapattant, amikor végül levágta az ágot. Gyors pillantást vetett a háta mögül közeledő viharfelhőkre, ahogy azok egyre közelebb kúsztak a holdakhoz és egyik csillagképet a másik után nyelték el.

- Caramon! - ragadta meg Tas a harcos karját. - Még ha el is jutsz... oda - a surranó képtelen volt kimondani a hely nevét -, mit tudnál tenni?

- Valamit, amit már rég meg kellett volna tennem - felelte tompán Caramon.

#### 4. FEJEZET

- Utánamész, ugye? - kérdezte Tas. Kimászott az odúból és így szeme majdnem egy

magasságban volt Caramonéval, aki rendületlenül faragott tovább. - Ez örütség, tiszta örütség! Hogy jutsz majd oda?

Hirtelen eszébe jutott valami.

- És egyáltalán, hol van az az oda? Nem is tudod, merre kell menni! Fogalmad sincs, hogy ő hol van.

- Tudom, hogy kell odajutni - szólalt meg higgadt hangon Caramon, és kardját visszacsúsztotta a hüvelyébe. Erős kezével megragadta az ágot meghajlította és megcsavarta, így sikerült végül letörnie. - Add ide a késed.

A surranó sóhajtván átadta neki, és Caramon nekilátott, hogy a botról lemetssze az apróbb ágakat, mire Tas ismét tiltakozni kezdett, de a nagydarab férfi félbeszakította.

- Nálam van a varázseszköz. Ami pedig az odát illeti - nézett szigorúan Tasra azt te is tudod.

- Az... az Abyss - dadogott a surranó. Egy mennydörgés tompa morájára mindketten hátrafordultak és aggodalmasan fürkésztek a közeledő vihart. Aztán Caramon visszatért a munkájához, Tas pedig a vitatkozáshoz.

- A varázseszköz kihozott engem és Gnimsht onnan, de holtbiztos, hogy téged nem enged oda. És különben sem akarhatsz odamenni! - fűzte hozzá a surranó határozottan. - Nem túl kedves hely.

- Lehet, hogy nem tudok bejutni - felelte a harcos, és magához intette Tast. - Na lássuk, jó lesz-e ez a mankó, még mielőtt ideér a vihar. Odamegyünk Tika... az obeliszkhez.

Kardjával lehasított a sáros, vizes köpenyéből egy darabot, és a bot végére tekerte, majd a hóna alá fogta és próbaképpen teljes súlyával ránehezedett. A hevenyészett mankó mélyen a sárba fúródott. Caramon kihúzta és még egy lépést tett. A bot ismét a felázott talajba süppedt, de a férfinak sikerült egy kissé előrébb jutnia és levennie a terhet sérült térdéről. Tas melléje lépett, hogy segítsen. Lassan araszoltak a vizes, csúszós talajon.

- Hova megyünk? - akarta kérdezni a surranó, de félt a választól. Ez egyszer nem esett nehezére csendben maradni. Balszerencséjére azonban Caramon mintha hallotta volna a gondolatait, mert válaszolt a fel nem tett kérdésre.

- Lehet, hogy az az eszköz nem juttat el Abyssba - ismételte Caramon levegő után kapkodva - de ismerek valakit, aki igen. Ez a műtyűr most hozzá visz el.

- Ki az? - kérdezte a surranó kételkedve.

- Par-Salian. Ő tudni fogja majd, mi történt velünk. Ő el fog küldeni... akárhova, ahova mennem kell.

- Par-Salian?

Tas olyan riadtan pislantott Caramonra, mintha az legalábbis magát a Sötétség Királynőjét említette volna.

- Ez még nagyobb örütség! - akarta mondani, csak hogy hirtelen irtózatossá válnak a szemek. Caramon megvárta, míg társa megkönnyebbül. A holdfényben maga is sápadtnak és betegnek tűnt.

Tas, miután meg volt győződve arról, hogy a feje búbjától a kislábujjáig mindent kiadott magából, kissé jobban érezte magát. Csak egy bólintásra futotta, mivel túl fáradt volt ahhoz, hogy beszéljen, mindazonáltal sikerült továbbvándorolnia.

Továbbevickélve a ragadós iszapban, lassan odaértek az obeliszkhez. Mindketten a földre rogytak, hátukat nekitámasztották a kőoszlopnak. Kimerítette őket az erőfeszítés, mellyel ezt a húszegynéhány lépésből álló kis utat megtették. Újra feltámadt a forró szél, a vihar moraja is egyre közeledett. Tas arca verejtékben fürdött, ajka pedig zöldes árnyalatban játszott. Mindezek ellenére sikerült rámosolyognia Caramonra, reményei szerint egy ártatlan mosollyal.

- Szóval meglátogatjuk Par-Saliánt? - szólalt meg csak úgy mellékesen, miközben kontyával megtörölte az arcát. - Oh, szerintem ez egyáltalán nem jó ötlet. Te nem leszel

képes megtenni odáig az utat. Nincs egy fikarcnyi vizünk és élelmünk, és...

- Nem gyalog jutok el oda. - Caramon elővette zsebéből az ékszeret, és nekilátott, hogy csodálatos, tündöklő jogarrá alakítsa.

Ezt látván Tas nyelt egyet és még gyorsabban kezdett hadarni.

- Biztos vagyok benne, hogy Par-Salian... ööö...

izé... elfoglalt. Igen, ez az! Elfoglalt! - Szörnyű képet vágott. - Túlságosan is elfoglalt, hogysem velünk foglalkozzon! Valószínűleg egy csomó dolga akadt most, hogy ilyen káosz van itt, meg minden. Szóval hagyjuk a csudába, és menjünk vissza egy olyan időbe, amikor olyan jól éreztük magunkat! Mint amikor Raistlin bűvöletbe ejtette Buput, ő meg szerelmes lett belé! Az igazán mulatságos volt! Az az esetlen mocsári törpe, amint körberajongja...

Caramon hallgatott. Tas csavargatni kezdte a kontyát.

- Halott - szólalt meg hirtelen gyászos sóhaj kíséretében. - Szegény Par-Salian! Valószínűleg olyan halott, mint egy kiszáradt fa. Végül is... - csacsogott vidáman a surranó - ő már 356-ban is öreg volt. És már akkor sem nézett ki valami jól... Valóságos megrázkódtatás lehetett számára ez a felfordulás, hogy Raistlin isten lett, meg minden... Talán túl sok volt ez a szívének. Bang! Alighanem azonnal meghalt.

Tas Caramonra pillantott. Könnyű mosoly suhant át az arcán, de nem szólt egy szót sem, csak tekergette-csavargatta a jogar darabjait. Egy éles villámlás megriasztotta. Felpillantva az égre, lehervadt ajkáról a mosoly.

- Fogadok, még az Ősmágia Tornya sem áll már! - kiáltotta Tas kétségbeesetten.

- Ha igaz, amit mondasz, akkor az egész világ... olyan, mint itt - körbemutatott a karjával, ahogy elkezdett zuhogni a kénzagú eső - akkor a Torony az elsők közt omolhatott össze! Belecsapott a villám és bumm... Végül is a Torony sokkal magasabb, mint a legtöbb fa, amit életemben láttam!

- A Torony ott lesz a helyén! - jelentette ki Caramon konokul, miközben a varázseszköz utolsó darabja is a helyére került. Feltartotta az ékszeret, melynek drágakövei egy pillanatra szikrázva felragyogtak a Solinari fényében. Aztán a viharfelhők felfalták a hold utolsó sugarait is és elborították az eget. Vaksötét lett, melyet csak néha-néha szakított meg egy-egy ragyogó, gyönyörűséges, halálos villámlás.

Caramon fájdalmában összeszorította a fogait, ahogy megragadta a mankót és feltápászkodott. Tas még lomhábban követte, és nyomorult pillantással csüggött Caramonon.

- Tudod, Tas, mostanra kiismertem Raistlint - folytatta a harcos, tudomást sem véve a surranó szánalmas tekintetéről. - Lehet, hogy túl késő, de most már ismerem őt. Ő gyűlölte a Tornyt, ahogy gyűlölte azokat a mágusokat is, azért, amit ott vele műveltek. Ám miközben gyűlöli, ugyanakkor szereti is egyben, mert az a Művészet része, Tas. És az ő Művészete, az ő mágiája többet jelent neki, mint maga az élet. Nem, a Torony ott lesz a helyén.

Caramon feltartotta az eszközt, és kántálni kezdett.

- Tiéd az idő. Vezess rajta át...

De félbeszakították.

- Oh, Caramon! - siránkozott Tas és belécsimpaszkodott. - Ne vigyél engem Par-Salianhoz! Ő biztos valami retteneteset fog velem csinálni! Tudom! Még az is lehet, hogy... hogy denevérré változtat! - Tas egy pillanatra elhallgatott. - És noha semmi kétségem, hogy igen érdekes dolog lehet denevérennek lenni, nem vagyok biztos benne, hogy meg tudnám szokni azt, hogy fejjel lefelé aludjak, a lábammal kapaszkodva. Most, hogy jobban belegondolok, sokkal inkább tetszene, ha surranó maradhatnék, és...

- Miről beszélsz te itt? - meredt a nagydarab fér fi aprócska társára, majd az égen gyülekező viharfellegekre pillantott. Egyre jobban megeredt az eső, és a villámok is mind

közelebb értek.

- Par-Salianról! - kiáltotta Tas magánkívül. - É... én elszúrtam az időutazó varázslatát! Elindultam, holott nem lett volna szabad! És aztán ello... izé... megtaláltam a varázsgyűrűt, amit valaki elvesztett, és az egérré változtatott! Biztos vagyok benne, hogy nagyon dühös lehetett emiatt! És aztán... eltörtem a mágikus eszközt, Caramon. Emlékszel? Tulajdonképpen az nem is az én hibám volt, Raistlin törette el velem! Ám egy szigorú ember sajnálatos módon biztos úgy állna hozzá, hogy ha békén hagyom - amit eredetileg is tennem kellett volna -, akkor mindez nem következik be. Márpedig Par-Salian rettenetesen szigorú embernek tűnik, nem gondolod? És noha tényleg megjavíttattam Gnimsh-sel, ő, tudod, nem tudta rendesen összerakni...

- Tasslehoff - mordult fel fáradtan Caramon -, csönd legyen!

- Igen, Caramon - szipogott Tas jámboran.

Caramon lepillantott az aprócska, összetört fickóra, akinek alakját megvilágították a fellobbanó villámok, majd felsóhajtott.

- Figyelj, Tas. Nem engedem, hogy Par-Salian bántson. Megígérem! Ahhoz előbb engem kell denevérré változtatnia!

- Igazán? - kérdezte szívszorongva a surranó.

- A szavamat adom rá - jelentette ki Caramon, fél szemmel az eget fürkészsze. - Most pedig fogd meg a kezem és tűnjünk el innen!

- Rendben - mondta Tas vidáman, csöppnyi pracliját a férfi lapátkezébe csúsztatva.

- És Tas...

- Igen, Caramon?

- Ezúttal, ha megkérhetlek, gondolj a wayrethi Ősmágia Tornyára! Csak semmi hold!

- Igen, Caramon! - sóhajtott mélyet a surranó. Aztán újra elmosolyodott.

- Hát... - mondta magában, ahogy a férfi újra recitálni kezdte a versikét - lefogadom, hogy egy szép, hatalmas denevér lenne Caramonból...

Egy erdő szélén találták magukat.

- Nem az én hibám, Caramon! - védekezett azonnal Tas. - Teljes szívemből a Toronyra gondoltam, és biztos vagyok benne, hogy még csak meg se fordult a fejemben semmiféle erdő!

Caramon feszülten meredt az erdőre. Még nem hajnalodott.

Az ég tiszta volt, bár a horizonton viharfelhők gyülekeztek. A vörös Lunitari tompa, parázsló fénye mindent beborított, Solinari pedig bágyadtan hanyatlott a viharfelhők mögé.

- Nos, az időpont stimmel. De az istenek nevére, hol a fenében vagyunk? - motyogta Caramon, ahogy a mankójára támaszkodva ingerülten bámulta az időutazó eszközt. Újra a sötéten figyelő fákra pillantott, melyeknek törzsei kirajzolódtak a bíborszínű fényben. Hirtelen felderült az arca.

- Minden rendben, Tas - jelentette ki megkönnyebbült hangon. - Nem ismerős neked? Ez Wayreth Erdeje..., a mágikus erdő, amely az Ősmágia Tornyát őrzi!

- Biztos? - kételkedett a surranó. - Hát, nem úgy néz ki, mint legutóbb, amikor láttam, azt meg kell hagyni! Akkor elég ocsmány volt, azokkal a lesben álló fákkal, amik folyton engem bámultak, és amikor megpróbáltam bemenni, nem engedtek be, viszont amikor meg ki akartam jönni, nem engedtek ki, és...

- Ez az - szűrte a foga közt a szót Caramon, és elkezdte csavargatni az eszközt, mire az fokozatosan visszanyerte korábbi alakját.

- Akkor meg mi történt vele?

- Az, ami a világ többi részével, Tas - válaszolt a férfi, miközben óvatosan a bőrtokjába csúsztatta az ékszer.

Tas gondolatai visszakalandoztak abba az időbe, amikor utoljára látta Wayreth Erdejét. A különös, hátborzongató Erdő vigyázta az Ősmágia Tornyát, hogy távol tartsa a hívatlan betolakodókat. Először is nem az ember találta meg azt, hanem az erdő találta meg az embert. És ez épp azután történt, hogy Lord Soth halálos varázsigét vetett Lady Crysaniára. Tas arra ébredt, hogy egy rengeteg áll azon a helyen, ahol az éjjel még híre-hamva sem volt semmiféle erdőnek!

Akkor a fák halottaknak tűntek. Vastag faágaik kicsavarodva, csupaszon lógtak, dermesztő homály lengte körül a törzsüket. Az Erdő mélyén sötét és titokzatos alakok nyüzsögtek. Ám a fák mégsem voltak élettelenek. Valójában volt egy igen furcsa szokásuk, mégpedig az, hogy követték az embert. Tasnak eszébe jutott, hogy folyton megpróbált eltávolodni az Erdőtől, és egyre csak azon kapta magát, hogy az minduntalan közeledik felé, függetlenül attól, hogy merre indult.

Ez már így is kísérteties volt, ám amikor Caramon is belépett az Erdőbe, az drámai változáson ment át. A halott fák nőni kezdtek, és selyemfákká váltak! Az Erdő addig egy sötét és fenyegető rengeteg volt, melyet halál lengett körül, egy pillanattal később viszont egy élettel teli, gyönyörű, zölddel és arannyal ragyogó ligetté változott. A selyemfák lombjai közül édes madárcsicsergés hívogatta őket beljebb.

Az Erdő most ismét megváltozott. Tas értetlenül meredt rá. Olyan volt, mint az előző két arca, és valahogy mégis más. A fák halottaknak tűntek, vastag faágaik mereven és csupaszon lógtak. Ám ahogy tovább bámulta a látványt, úgy tűnt, mintha az ágak mozognának, mint amik nagyon is élnek. Akárha kinyújtának hosszú, markoló ujjakat...

Tas hátat fordított a kísérteties Wayreth-i Erdőnek, hogy a környéket is szemügyre vegye. Minden más ugyanolyan volt, mint Vigaszban. Egy fát sem látott, sem élő, sem élettelen. Mindenütt megperzselődött, fekete csonkok meredtek az ég felé. A talajt ugyanaz a nyálkás, szürke sár borította. Ameddig a szem ellátott, voltaképp nem volt más, csak pusztulás és halál...

- Caramon! - kiáltott fel hirtelen Tas, és egy pontra mutatott.

A nagydarab férfi odapillantott. Az egyik fatönk mellett egy összekuporodott alak feküdt.

- Egy ember! - rikkantotta izgatottan Tas. - Valaki más is van itt!

- Tas! - szólt rá figyelmeztetőleg Caramon, ám még mielőtt megakadályozhatta volna, a surranó már neki is iramodott.

- Hé! - kiáltozta. - Halló! Alszol? Kelj fel!

Odaérve megrázta az alakot, aki érintésére a hátára fordult. Üveges szemmel, mereven bámult a surranóra.

- Oh! - Tas hátrált egy lépést. - Oh, Caramon! - suttogta halkan. - Ez Bupu!

Sok-sok esztendővel ezelőtt Raistlin elbájolt egy mocsári törpét, aki most üres tekintettel meredt a csillagos égre. Aprócska teste, melyet koszos rongyokba csavart, szánalmasan sovány volt, csatakos arca csont és bőr. A nyakában bőrszík lógott, melyen egy büzlő, döglött gyík himbálódzott. Az egyik kezében egy döglött patkányt szorongatott, a másikban egy megaszalódott csirkecombot. Halála közeledtével megidézte az összes varázslatot, amit ismert, gondolta Tas szomorúan, ám ez sem segített.

- Nem régen halhatott meg - vélte Caramon. Odasántikált a toprongyos kis alakhoz, és fájdalmas arccal letérdelt mellé. Úgy tűnik, éhen halt.

Kinyújtotta ujjait és gyöngéden lefogta az üveges szempárt. Aztán megcsóválta a fejét.

- Kíváncsi vagyok, vajon hogyan tudott idáig életben maradni? A Vigaszban látott holttestek legalább több hónaposak kell, hogy legyenek.

- Talán Raistlin megóvta őt - csúszott ki Tasslehoff száján, még mielőtt meggondolhatta volna.

Caramon a homlokát ráncolta.

- Ugyan! Ez csak a véletlen műve lehet, semmi más - vágta rá nyersen. - Ismered a

mocsári törpéket, Tas! Bármilyen képesek elélni! Szerintem ők maradtak életben a legtovább. Bupu volt köztük az egyik legokosabb, így túlélte a többit. Ám végül még egy mocsári törpe is elpusztulna ezen az elátkozott helyen. - Vállat vont. - Gyere, segíts felállni!

- M... mit csinálunk vele, Caramon? - motyogta Tas. - Cs... csak úgy itt fogjuk hagyni?

- Mi mást tehetnénk? - mordult rá mogorván a nagydarab harcos.

A mocsári törpe felbukkanása és az Erdő közelsége fájdalmas, kellemetlen emlékeket ébresztett benne.

- Te szeretnéd, ha ilyen latyakba temetnének? - Megborzongott és körbenézett. A viharfelhők egyre közelebb száguldottak. Észrevette a földre kigyózó villámok fényét, hallotta a távoli mennydörgést. - Azonkívül nincs is sok időnk, elnézve azoknak a viharfellegeknek a közeledését.

Ám Tas csak bámult rá nagy szemekkel.

- Semmi sincs már életben, ami bánthatná, Tas - csettintett ingerülten. Aztán látva a bánatos kifejezést a surranó arcán, lassan leoldotta köpenyét és gyengéden a lesóványodott testre borította.

- Jobb lesz, ha indulunk - mondta.

- Viszlát, Bupu - búcsúzott halkán Tas. Megveregette az aprócska, megmerevedett mancsot, mely még mindig görcsösen szorongatta a döglött patkányt, majd éppen rá akarta húzni a köpeny sarkát, amikor valami megcsillant Lunitari vörös fényében. Tas a lélegzetét is visszafojtotta, ahogy felismerni vélte a tárgyat. Óvatosan szétfeszítette a mocsári törpe dermedt ujjait. A döglött patkány a földre hullott,... és vele együtt egy smaragd is.

Tas felvette az ékkövet. Gondolatai visszakalandoztak... Hova is? Xak Tsarothba?

Egy csatornában bújtak el a sárkányfattyú seregek elől. Raistlint egy köhögőroham kínozta...

Bupu aggodó pillantást vetett rá, majd hosszan kotorászni kezdett feneketlen zsákjában, míg végül előhúzott valami tárgyat, a halványfény felé tartotta, sóhajtott és megcsóválta a fejét.

- Nem ezt kerestem! - motyogta.

Tasslehoff, amint észrevette kezében azt a csillogó valamit, közelebb húzódott.

- Mi az? - kérdezte, bár már tudta is a választ.

Bupu csak megvonta a vállát.

- Szép kő - mondta közömbösen, és újból belekotort a szütyőjébe.

- Egy smaragd! - sóhajtott Raistlin.

Bupu fölpillantott.

- Tetszik? - kérdezte a mágustól.

- Ó, nagyon! - suttogta Raistlin.

- Fogod! - nyomta Bupu a varázsló kezébe a drágakövet. Azután diadalittas kiáltással előhúzza azt, amit végül is keresett. Az újabb csodára éhes Tas közelebb hajolt, de nyomban utálkozva vissza is tántorodott. Egy döglött... régesrég döglött... gyík volt az. Megmerevedett farkára egy agyonrágott zsineget kötöttek. Bupu büszkén Raistlin felé nyújtotta.

- Gyógyít köhögés!

- Tehát itt járt Raistlin - mormogta Tas. - Ő adta ezt neki, ő kellett, hogy legyen! De miért? Egy amulett... egy ajándék...?

A surranó megcsóválta a fejét, sóhajtott, majd fölállt.

- Caramon... - kezdte, aztán látta, hogy a férfi elmerülten bámulja Wayreth Erdejét. Észrevette, milyen sápadt a harcos arca, és azon töprengett, vajon most mire gondolhat.

Tasslehoff a szütyőjébe csúsztotta a smaragdot.

Wayreth Erdeje olyan halottnak és élettelennek tűnt, akárcsak körülöttük a világ. Ám Caramon számára zsibongott az emlékektől. Feszülten meredt a különös fákra, melyek nedves törzse és korhadó ágai mintha vértől csillognának Lunitari fényében.

- Meg voltam rémulve, amikor legelőször jöttem ide - mondta fennhangon a harcos, akinek, keze a kardja markolatán nyugodott. Eszem ágában sem lett volna belépni, ha nincs velem Raistlin. Másodszorra még jobban féltem, amikor idehoztuk Lady Crysaniát, hogy segítséget találjunk neki. Semmi pénzért be nem mentem volna oda, csak hát azok a madarak becsalogattak az édes dalaikkal. Ajka fanyar mosolyra húzódott. „Fényjárta erdő, cifra palota. A megpihent idő mindig zöld hona. Hol csermely nem csobog, megdermedve áll, s mint csillogó tükör, elmúlásra vár...” - énekelték. Azt hittem, segítséget ígérnek. Azt hittem, megadnak minden választ. De most látom csak, miről is szólt a daluk. A temető a „megpihent idő mindig zöld hona”, csak a halálban nem csobog a csermely, hanem megdermedve áll!

A vadonba bámulva, az éjszaka fojtó hősége ellenére Caramon megborzongott.

- Most jobban tartok tőle, mint eddig bármikor - motyogta. - Valami nincs ott rendjén.

Egy vakító villámlás hirtelen nappallá változtatott körülöttük eget és földet, amit aztán egy tompa dörgés és a nyakukba szakadó eső követett.

- De legalább még mindig áll - vélte. - Igen erős lehet rajta a védőmágia, ha ellenáll ezeknek a viharoknak!

A gyomra fájdalmasan összerándult, amitől eszébe jutott szomszárja és megnyalta kiszáradt ajkait.

- Fényjárta erdő, cifra palota... - mormolta.

- Mit mondtál? - kérdezte Tas, ahogy melléje lépett.

- Azt mondtam, az egyik halál éppolyan jó, mint a másik - válaszolt Caramon vállat vonva.

- Tudod, én háromszor haltam meg - jelentette ki ünnepélyesen Tas. Először Tarsisban, ahol a sárkányok egy épületet döntöttek rám. Másodszor Nerakában, egy mérgezett csapdától. Akkor Raistlin mentett meg. És végül, amikor az istenek egy tüzes hegyet dobtak rám. És mindent összevetve - tűnődött el egy pillanatig -, azt hiszem, elmondhatjuk, hogy ez egy igaz állítás. Az egyik halál tényleg éppolyan jó, mint a másik. Tudod a mérgezés eléggé fájdalmas dolog volt, de legalább gyorsan vége lett. Ami azonban az épületet illeti...

- Gyerünk! - vigyorgott fáradtan Caramon. Majd elmondod Kovának!

Előhúzta a kardját.

- Készen vagy?

- Kész jelentette ki határozottan Tas. - „Minden jó, ha jó a vége” szokta mondogatni az apám. Bár - a surranó elhallgatott egy pillanatra -, azt hiszem, ezt nem a halállal, hanem az ebéddel kapcsolatban értette. De talán ez ugyanolyan fontos dolog.

Előhúzva apró kését, követte Caramont az elvarázsolt Wayreth-i Erdőbe.

## 5. FEJEZET

Elnyelte őket a sötétség. A holdak és a csillagok fénye nem hatolt át a Wayreth-i Erdő sűrű éjszakáján, és itt még a halálos, mágikus villámlások ragyogása is elveszett. Jóllehet hallották az öblös mennydörgéseket, még azok is csupán távoli visszhangnak tündek. Hátuk mögött Caramon hallotta az eső dobolását, a jégeső kopogását is, noha odabenn

minden száraz maradt, csak az Erdőt szegélyező fákat érte egy-két esőcsepp.

- Nahát, micsoda megkönnyebbülés! - jelentette ki jókedvűen Tasslehoff. - Bárcsak lenne itt egy kis fény! Azt...

Vidám csacsogása hirtelen hörgő gurgulázásba fulladt. Caramon tompa puffanást hallott, majd a fák nyikorgását, és olyan hangot, mintha valamit a földön vonszolnának.

- Tas! - szólongatta társát.

- Caramon! - kiáltotta Tas. - Egy fa! Elkapott egy fa! Segítség! Segítség, Caramon!

- Ha ez valami akar lenni - rőttá meg Caramon szigorú hangon -, mondhatom, nem vagyok valami humoros han...

- Nem! - sikoltotta a surranó. - Elkapott és most visz magával valahova!

- Mi? Hova? - kiabálta Caramon. - Semmit sem látok ebben az átkozott sötétben! Tas!

- Ide! Ide! - visította vadul Tas. - Elkapta a lábam és most megpróbál kétfelé szakítani!

- Kiabálj tovább, Tas! - rikoltotta Caramon össze-vissza botladozva a sötétben. - Azt hiszem, közel já...

Egy hatalmas faág mellbe csapta, mire a nagydarab férfi levegő után kapkodva elvágódott. A földön fekvő megpróbálta teleszívni a tüdejét, amikor tőle jobbra valami megnyikordult. Vakon odacsapott a kardjával és arrébb gurult. Recsegés-ropogás hallatszott, és valami súlyos tárgy arra a helyre zuhant, ahol az előbb feküdt. Sikerült talpra állnia, ám egy másik faág eltalálta a hátát, mire arccal az Erdő terméketlen talajára zuhant.

A hátára kapott ütés a vesetájékát találta el, amitől csillagokat kezdett látni. Kétségbeesetten próbált felülni, ám szédült és a térde hasogatott. Már nem hallotta Tas kiabálását. Nem hallott egyebet, csak a nyikorgást, a felé közeledő fák halk neszezését. Valami megkarcolta a karját. Caramon visszahőkölt és elkúszott az érintés elől, mire érezte, hogy megragadják a lábát. Kétségbeesetten odavágott a kardjával. Faszilánkok repkedtek mindenfelé, ám szemmel láthatóan nem sokat ártott vele támadójának.

Évszázadok ereje gyülemlett fel a fa masszív ágaiban, a mágia pedig értelemmel és célokkal ruházta fel azokat. Caramon rálépett a földre, melyet őrzött, a földre, mely csak a meghívottakat engedte át. Az Erdő meg fogja ölni, a férfi tisztában volt ezzel.

Egy másik ág hirtelen megragadta a harcos izmos combját. Faágak kulcsolódtak a karjára és újabb fogódzó után tapogatóztak. Pillanatok alatt szét fogják szagatni... Hallotta Tas fájdalomában feljajdulni...

Caramon végső elkeseredésében felkiáltott.

- Caramon Majere vagyok, Raistlin Majere fivére! Beszélnem kell Par-Saliannal vagy azzal, aki most a Torony Ura!

Egy pillanatra minden elhallgatott, mintha az Erdő elbizonytalanodott volna. A nagydarab harcos érezte, hogy a fák akarata meginog, az ágak némileg lazítanak szorításukon.

- Par-Salian, itt vagy? Par-Salian, te ismersz engem! Én az ő ikertestvére vagyok! Én vagyok az egyetlen reményed!

- Caramon! - szólalt meg egy remegő hang.

- Csitt, Tas! - intette le a férfi.

A csönd, akárcsak a sötétség, vastagon beburkolta őket. Aztán lassan, nagyon lassan érezte, hogy az ágak elengedik. Újra hallotta a surrogást és neszezést, ám ezúttal mindez távolodott tőle. A harcos a megkönnyebbüléstől fellelegezve, a félelemtől, a fájdalomtól és a rajta egyre jobban elhatalmasodó betegségtől legyengülve fejét a karjára fektette és megpróbálta lecsillapítani zihálását.

- Jól vagy, Tas? - sikerült kiprészelnie magából a kérdést.

- Igen, Caramon - hallotta maga mellől társa válaszát.

A férfi kinyújtotta a karját, megragadta a surranót és közelebb mellé húzta.

Jóllehet hallotta a neszezést a sötétben és tudta, hogy a fák visszahúzódnak, érezte,

hogy minden egyes mozdulatát figyelik, minden szavára fülelnek. Lassan, óvatosan a hüvelyébe dugta a kardját.

- Rendkívül hálás vagyok, hogy eszedbe jutott, hogy elmondd Par-Saliannak, ki vagy, Caramon - hadarta Tas levegő után kapkodva. - Éppen azon tanakodtam, hogyan magyarázom el Kovának, hogy egy fa ölt meg. Nem tudom biztosan, szabad-e nevetni a halál után, de lefogadom, hogy ő a hasát fogná a röhögéstől...

- Csssss - nyögte ernyedten Caramon.

Tas elhallgatott, majd suttogva megkérdezte:

- Jól vagy?

- Igen, csak hadd jussak egy kis levegőhöz! Elvesztettem a mankómat.

- Itt van valahol... Elbotlottam benne.

Tas elkúszott, majd néhány pillanattal később visszatért a bebugyolált támasszal.

- Tessék!

Segített Caramonnak talpra kecmeregni.

- Caramon - bökte ki egy percnyi csend után. - Mit gondolsz, meddig fog tartani, míg eljutunk a Toronyba? R...rettenetesen szomjas vagyok, és noha egy kicsit jobban érzem magam, mióta nemrég mindent kiadtam magamból, még mindig olyan, mintha furcsán kígyózna itt belül minden...

- Nem tudom, Tas - sóhajtott Caramon. - Semmit sem látok ebben az átkozott sötétben. Nem tudom, merre megyünk, jó irányba tartunk-e, vagy hogy nem rohanunk-e épp egyenesen valaminek a karjaiba...

Hirtelen újra elkezdődött a surrogás, mintha a vihar szele legyezgette volna a fák leveleit. Caramon megdermedt és még Tas is riadtan megmerevedett, ahogy meghallották, hogy a fák újra megmoccannak körülöttük. A két jóbarát csüggedten álldogált a sötétben, miközben a fák egyre közelebb és közelebb értek. Faágak karcolták a bőrüket, élettelen levelek borzolták a hajukat, titokzatos szavakat suttogtak a fülükbe. Caramon remegő kézzel a kardja után nyúlt, bár tudta, hogy nem sok hasznát venné. Ám amikor a fák már teljesen körbezárták őket, a neszezés és duruzsolás egyszeriben megszűnt. Az Erdő újra elcsendesült.

A harcos kinyújtotta a karját és masszív fatörzseket tapogatott ki jobbra és balra. Érezte, ahogy a fák mögéje tornyosulnak. Hirtelen eszébe jutott valami. Tapogatózva nyújtotta előre a karját. Semmi sem állt az útjába.

- Maradj szorosan mögöttem, Tas - utasította a férfi, és ez egyszer a surranónak nem volt semmi ellenvetése. Együtt haladtak azon az ösvényen, melyet az Erdő nyitott meg számukra.

Először csak óvatosan lépdeltek, attól tartva, hogy keresztülbucskáznak egy gyökéren vagy egy földön heverő faágon, vagy elakadnak a bozotosban, netán egy lyukba találnak lépni. Ám fokozatosan rájöttek, hogy az Erdő talaja száraz és akadálymentes, nincs rajta sem faág, sem kinövés. Fogalmuk sem volt, merre tartanak. Vaksötétben meneteltek az egyirányú ösvényen, amely megnyílt előttük és azonnal összezáródott mögöttük. Ha letévedtek a megadott útról, rögtön fatörzsek sorfalába, szövevényes bozotosba és surrogó levelekbe ütköztek.

Fullasztó volt a hőség, sem szél, sem eső nem enyhítette a meleget. Most, hogy félelmük alábbhagyott, újult erővel kezdte kínozni őket a szomjuk. Caramon, ahogy letörölte arcáról a verejtéket, a különös forróságon csodálkozott, mivel az sokkal erőteljesebb volt idebenn, mint az Erdőn kívül. Úgy tűnt, mintha a hőséget maga az Erdő szítaná. A rengeteg sokkal élénkebb volt, mint a legutóbbi két alkalommal, amikor itt járt. De legalábbis sokkal elevenebb a kinti világnál. A susogó fák közt hallotta - vagy legalábbis azt hitte, hogy hallja - az állatok neszezését, szárnycsapásokat, és néha látott valamit a szeme sarkából megcsillanni a sötétben. Azonban az, hogy újra élőlények

veszik körül, nem enyhítette a szorongását. Érezte gyűlöletüket és haragjukat. Ám rádöbbsent, hogy az nem őellene irányul, hanem önmaga ellen.

És akkor felcsendült a madárdal, mint legutóbb, mikor belépett erre a különös helyre. Az édes, tiszta, csilingelő pacsirtadal túlszárnyalta a sötétséget, a vereséget és a halált. A harcos megállt, hogy meghallgassa. Könnyek gyűltek a szemében az ének szépsége hallatán, mely úgy érezte, enyhíti szíve bánatát.

Kelet szüli a fényt,  
Kedves szemű hajnalt,  
A tavasz kék egét,  
Zengő pacsirta-dalt.

Mint angyalok tolla,  
Lebeg fenn a légben  
A fény kis dalnoka,  
A hajnali szélben.

Ám ahogy az édes pacsirtadalt hallgatta, éles rikácsolás ütötte meg a fülét, amitől a nagydarab férfi összereszent. Fekete szárnyak suhogtak körülötte, amitől egyszeriben nehéz lett a szíve.

Nyugatról jó az éj  
Feneketlen mélység,  
Halott, dermesztő tél  
Az örök sötétség.

Holló szárnya surrog  
A fekete égen,  
Vészjóslóan károg  
Az éjféli szélben.

- Mit jelent ez, Caramon? - kérdezte Tas elszörnyedve, ahogy a dühös fák vezetésével tovább botorkáltak az Erdőben.

A kérdésre nem Caramon felelt, hanem más, lágyabb hangok szólaltak meg: az ősi bölcsességtől mélabús baglyok mély huhogása.

Éjen át a napok a semmibe hullnak,  
Borongós, bús fényben az évek kihunynak,  
Kormos, füstös légben a szív alig dobban,  
Télbe dermedt napok élete ellobban,

Lidércfények égnek a sivár mezőkön,  
Elmúlás illata ül a temetőkön,  
S éjfélkor a vén tölgy felriad álmából,  
Mikor a dögmadar felröppen ágáról.

- Ez azt jelenti, hogy elszabadult a mágia - szólalt meg Caramon csendesesen. - Akármilyen tartja kézben az Erdőt, alig tud uralkodni rajta. - Megrázkódott. - Kíváncsi vagyok, mit találunk majd a Toronyban, ha odajutunk.

- Ha eljutunk odáig - motyogta Tas. Honnét tudjuk majd, hogy ezek a ronda öreg fák

nem egy mély szakadékhoz vezetnek?

Caramon megállt, hogy levegőt kapjon a rekkenő hőségben. A hevenyészett mankó durván a hónaljába vágott, ha pedig nem támaszkodott rá, a térde kezdett el nyilallni. Lába begyulladt és megdagadt, és tisztában volt vele, hogy már nem fog tudni sokáig menni vele. Rosszul érezte magát, a méregtől ő is kiadott mindent és most egy kicsit megkönnyebbült.

Ám a nagydarab férfit is iszonyú szomjúság kínozza. És ahogy Tas megjegyzezte, fogalma sem volt, hova vezetik őket a fák.

A harcos kiszáradt torkát erőltetve újra felkiáltott.

- Par-Salian! Felelj vagy egy tapodtat sem megyek tovább! Felelj!

A fák újra zsibongani kezdtek, ágaik rázkódtak, mintha szélvihar tépné őket, ám még csak egy enyhe fuvallat sem hűsítette Caramon lázas arcát. A madarak riasztó kakofóniában törtek ki, dalaik vészjósló hangzavarban keveredtek össze, mely a szívet és a lelket egyaránt félelemmel töltötte el.

Ettől még Tas is megriadt egy kicsit, és közelebb oldalazott Caramonhoz (arra az esetre, ha netán az óriásnak szüksége lenne rá). Ám a harcos tapodtat sem mozdult, csak bámult bele a feketeségbe, tudomást sem véve az őt körülvevő káoszról.

- Par-Salian! - kiáltotta újra.

És meghallották a választ, egy magas, elnyújtott sikolyt.

A félelmetes hang hallatán Caramonnak lúdbőrözni kezdett a háta. A sikítás keresztülhatolt a sötétségen és a hőségen, túlszárnyalta a hátborzongató madárdalt és a fák zúgását is. A harcos úgy érezte, mintha a haldokló világ összes borzalmát és bánatát belesűrítették volna abba a rettenetes kiáltásba.

- Az istenek nevében! - szörnyedt el Tas, miközben szorosan markolászta Caramon kezét, (ha a nagydarab férfi esetleg megijedt volna). - Mi folyik itt?

Caramon nem válaszolt. Érezte, hogy az Erdő dühe egyre fokozódik, amelybe mostanra nyomasztó félelem és szomorúság is vegyült. A fák mintha sürgetnék őket, egyre a nyomukban voltak, szüntelenül továbbhajszolták őket. A férfi sikolya folytatódott, amíg ki nem fogyott a levegőből, akkor újra teleszívta a tüdejét és újra sikoltott. Caramon érezte, hogy végigcsorog hátán a hideg verejték.

Aztán újra nekiindult, Tas szorosan a nyomában. Lassan haladtak, és a helyzetet súlyosbította, hogy úgy érezték, helyben járnak, mivel nem látták úti céljukat, és még csak abban sem voltak biztosak, hogy vajon a jó irányba haladnak-e. Az egyedüli segítségük a Toronyhoz vezető úton az éles, nem emberi sikoltás volt.

Lépésről lépésre haladtak, és bár Tas mindent megtett, hogy segítse társát, minden egyes lépés kínszenvedés volt Caramonnak. Egyre jobban hatalmába kerítette a fájdalom, és lassan erőt vett rajta a fásultság is. Elfelejtette, miért jöttek, még azt is, hogy hova tartanak. Minden gondolatát lekötötte az erőfeszítés, hogy még egy lépést tegyen előre a sötétben, mely lassanként betöltötte a szívet és a lelkét.

Csak vánszorogtak...

és vánszorogtak...

és vánszorogtak...

egy lépés és még egy és még egy...

És mind ez idő alatt a fülükbe csengett az a rettenetes, haldokló sikoly...

- Caramon!

A hang behatolt elcsigázott, fásult gondolataiba. Úgy érezte, jó idő telt el, míg a sikolyok közepette felfogta azt, ám ha így is volt, nem tudta elűzni a feketeség ködét, mely teljesen beburkolta.

- Mi van? - és most fogta csak fel, hogy két kéz rázogatja. Felemelte a fejét és körbenézett.

- Mi van? - kérdezte Újra, miközben próbált visszakerülni a valóságba. - Tas?

- Nézd, Caramon!

A surranó hangját ködfátyolon keresztül hallotta, mire megrázta a fejét és kétségbeesetten próbált megszabadulni az agyára telepedő homálytól.

És rájött, hogy lát. Fényt vett észre, holdfényt! Pislogva körbetekintett.

- Az Erdő...?

- Mögöttünk van - suttogta Tas, mintha attól félne, hogy ha csak beszél is róla, az Erdő hirtelen visszatér. - Legalább elvezetett minket valahova. Csak épp azt nem tudom, hova. Nézz körül! Ismerős neked ez a táj?

A lábuk előtt sötét lyuk tátongott.

Mögöttük az Erdő várakozott. Caramonnak nem kellett megfordulnia, tudta, hogy ott van, mint ahogy azzal is tisztában volt, hogy ha újra betennék oda a lábukat, többé nem kerülnének ki onnan élve. Ide vezette és itt magukra hagyta őket. De hol is van az az itt? Mögöttük a fák sorakoztak, ám előttük nem volt semmi, csak a mélységes feneketlenség. Akár egy szakadék szélén is állhatnának, ahogy Tas megjegyezte.

Viharfelhők gyülekeztek az ég alján, ám egyelőre még távol voltak tőlük. Fejük felett ragyogott a három hold és a csillagok. A Lunitari tűzvörösen izzott, a Solinari pedig ezüstös fényt árasztott, amelyet Caramon még sose látott. És ezúttal - talán a sötétség és világosság éles ellentéte miatt - láthatta Nuitarit, a fekete holdat, mely csak a fivére számára volt látható. A holdak körül áthatóan tündököltek a csillagok, ám ezek közül is kitűnt a különös homokóra csillagkép.

Csend volt, csupán az Erdő dühös suttogását hallották a hátuk mögött, előről pedig azt a visító, éles sikoltást.

Nincs más választásunk, gondolta kimerülten Caramon. Nem fordulhattak vissza, az Erdő megölné őket. És különben is mi a halál, ha nem a fájdalom, a szomjúság és a szívét mardosó bánat megszűnése?

- Maradj itt, Tas - szólalt meg, és megpróbálta kiszabadítani kezét a surranó aprócska mancsából, ahogy nekikészülődött, hogy előrelépjen. - Egy kicsit előremegyek és kifürké...

- Jaj, ne! - kiáltotta Tas. - Nem mész nélkülem sehova.

A surranó még jobban belecsimpaszkodott a harcos karjába.

- Emlékezz csak vissza, mibe keveredtl a törpeháborúban! - fűzte gyorsan hozzá, és megpróbálta leküzdeni azt az idegesítő gombócot a torkában. - És amikor én odaértem, megmentettem az életedet.

Tas a lábuk alatti sötétségbe nézett, majd eltökélten összeszorította a fogait, és barátja szemébe nézett.

- A... azt hiszem szörnyen egyedül érezném magam... így holtan... nélküled... és különben is, szinte hallom Kovát: „És te, te ajtókilincs - te mit csináltál ez idő alatt? Sikerült elvesztened azt a hústornyot, mi? Képzem. Szóval, most nekem kell itthagynom ezt a kellemes kis, helyet a fa alatt, hogy megkeressem azt az izomagyú szerencsétlent. Sose tudta...”

- Jól van, Tas - vágott közbe Caramon mosolyogva, ahogy hirtelen maga elé képzelte az öreg, morózus törpét. - Nem venném a lelkemre, hogy megzavarjam Kovát. Különben sosem tudnám meg a végét.

- Azonkívül - folytatta Tas egy kicsit felvidulva - miért vezettek volna minket végig az egész Erdőn, hogy azután belökjenek egy sötét lyukba?

- Tényleg, miért? - töprengett el Caramon. Megragadta a mankóját, és egy kicsit magabiztosabban érezte magát, ahogy egy lépést tett a sötétségbe, Tasszal szorosan a nyomában.

- Hacsak nem azért - nyelt egyet a surranó -, mert Par-Salian még mindig dühös rám...

## 6. FEJEZET

Előttük tornyosult az Ősmágia Tornya, amely a sötétség részeként körvonalazódott a holdak és a csillagok fényében, mintha magából az éjszakából teremteték volna. A mágia fellegváraként a Torony évszázadokig volt a Művészet hosszú esztendői alatt felhalmozott könyveinek és varázstárgyainak gyűjtőhelye.

Ide húzódtak vissza a varázslók, amikor a Papkirály kiűzte őket a palanthasi Ősmágia Tornyából, ide hozták magukkal legféltettebb kincseiket, melyeket sikerült megmenteni a csőcselék támadásai elől. Itt éltek nyugalomban, amit Wayreth Erdeje biztosított számukra. Ide vándoroltak a fiatal mágusjelöltek, hogy kiállják a Próbát, mely halállal végződött mindazok számára, akik kudarcot vallottak.

Ide érkezett Raistlin is, aki a lelkével fizetett Fistantantulusnak. Itt kellett végignéznie Caramonnak, ahogy Raistlin megöli ikertestvére hasonmását.

Ide tartott Tas és Caramon a mocsári törpével, Bupuval és az eszméletét veszített Lady Crysaniával. Itt vettek részt a Vörös-, a Fehér- és Feketeköpenyes Rendek Tanácsán, és itt szereztek tudomást Raistlin tervéről, amelyben a Sötétség Királynőjével készült megküzdeni. Itt találkoztak segédjével, Dalamarral, aki egyben a Tanácsnak is a besúgója volt. Innen küldte vissza a hatalmas Par-Salian Caramont és Lady Crysaniát Istárba, az Összeomlás előtti időkbe.

Itt változtatta meg véletlenül Tasslehoff a varázslatot, azzal, hogy az utolsó pillanatban Caramon mellé ugrott és így vele tartott a múltba. Ennek következtében a surranó jelenlétével - amit a mágia összes törvénye tiltott - lehetővé vált, hogy megváltozzon az idő menete.

Most vajon mit talál majd itt Tas és Caramon?

A nagydarab harcos a Toronyra bámult, szíve megtelt félelemmel és baljóslattal. Bátorsága cserbenhagyta. Képtelen volt belépni, miközben fülében csengett az a szánalmas, folyamatos sikoly. Jobb, ha visszafordulnak, jobb, ha inkább a gyors halált választják az Erdőben. És különben is, megfélemedezett a Kapuról. Az ezüsből és aranyból készült kapu még mindig ott magaslott, és rendületlenül az útjukat állta. Olyan vékonynak tűnt, mint a pókháló, mintha fekete szálak ereszkedtek volna le a csillagos égből. Akár egy surranó apró keze is könnyedén szét tudta volna nyitni a szárnyakat. Mégis mágia védte a kaput, olyan erős mágia, mely egy regiment ogárt is könnyedén visszapenderített volna úgy, hogy az meg se kottyán neki.

A sikoltozás azonban hangosabb lett és mintha közelebbről hallatszódott volna. Olyan közlő, hogy az tulajdonképpen jöhetett egyenesen a ...

Caramon még egy lépést tett előre, és összeráncolta a homlokát. Eközben előbukkant a kapu. És akkor megpillantotta a hang forrását...

A kapu nem tárult ki teljesen, de nem is volt becsukva. Az egyik szárnya zárva volt, mintha még mindig óvna a mágia. A másik szárnya viszont eltört, és most csak egy sarokvason himbálózott ide-oda, ide-oda a forró, soha nem szűnő szélben. És ahogy ide-oda lengedezett a fuvallatban, éles, magas hangú sikolyt hallatott.

- Nincs bezárva - állapította meg csalódottan Tas. Aprócska kezével már nyúlt is volna a lakatosszerszámok után.

- Nincs - hagyta rá Caramon, ahogy a nyikorgó zsanért bámulta -, és ez volt az a hang, amit hallottunk. Egy darab rozsdás fém.

Azt hitte megkönnyebbül majd a felismeréstől, ám ettől az egész csak még rejtélyesebb lett.

- Ha nem Par-Salian volt az, vagy ott fenn valaki - pillantása a Toronyra vándorolt, mely sötétnek és szemmel láthatóan elhagyatottnak tűnt -, akkor vajon ki vezetett minket végig az Erdőn? Ki lehetett az?

- Talán senki - válaszolt Tas reménykedve. - És ha nincs itt senki, Caramon, akkor ugye elmegyünk?

- Kell itt lenni valakinek - motyogta az óriás. - Valaki csak megparancsolta a fáknak, hogy engedjenek át minket!

Tas sóhajtott és lehajtotta a fejét. A nagydarab férfi ránézett. A holdfényben a surranó arca sápadt volt és csupa maszat. Szeme alatt karikák sötétlettek, alsó ajka remegett és egy könnycsepp gördült le pisze orra mellett.

A harcos megveregette a vállát.

- Csak még egy kicsit - szólalt meg csendesen. - Csak még egy kicsit tarts ki, kérlek, Tas!

Tas gyorsan felpillantott, lenyelte azt az árulkodó könnycseppet és a társát, mely épp most gördült a szája szélébe, és elvigyorodott.

- Hát persze, Caramon - mondta. Még a torkában égő fájdalom és a kínzó szomjúság sem tudta eltántorítani attól, hogy hozzátegye: - Ismersz engem, mindig készen állok a kalandokra! Biztos egy csomó mágikus, csodálatos dolog van odabenn, ugye? - fűzte hozzá, a csendbe burkolózó Toronyra pillantva. - Olyan dolgok, amik senkinek sem hiányoznak. Persze nem varázsgyűrűk. Egy életre elegendő lett a varázsgyűrűkből. Az első egy varázsló kastélyába pottyantott, ahol egy igazán gonosz démonnal találkoztam, a második pedig egérré változtatott. Azt...

Caramon hagyta, hadd csacsogjon tovább. Boldog volt, hogy a surranó szemmel láthatóan visszanyerte régi önmagát. A harcos előresántikált, és megragadva a lengedező kapuszárnyat, taszított egyet rajta. Meglepetésére az lefordult, a megroggyant sarokvas végleg felmondta a szolgálatot. A kapu hatalmas csendüléssel esett a szürke kőből kirakott járdára, amitől a két jóbarát összerezzen. A csattanás sokáig visszhangzott a Torony fekete, fényes falain, megtörve a forró éjszaka mozdulatlanságát.

- Nos, most már tudják, hogy itt vagyunk - jegyezte meg Tas.

Caramon kezét a kardja markolatára fonta, de nem húzta ki hüvelyéből. A visszhang fokozatosan elhalkult, majd újra beállt a némaság. Semmi sem mozdult, senki sem közeledett, egy hang sem hallatszott.

Tas Caramonhoz lépett, hogy segítsen neki.

- Legalább nem kell hallgatnunk azt a rettenetes nyikorgást többé - mondta a surranó, ahogy átléptek a kapun. - Nem tudom, te hogy vagy vele, de ez a csikorgás már kezdett az idegeimre menni. Nem igazán hangzott valami kapuszerűnek, ha érted, mire gondolok. Sokkal inkább olyan volt, mint... mint...

- Mint ez - suttogta Caramon.

A sikoly belehasított az éjszakába és beleremegett a holdfényes sötétség is. Ám ezúttal ez a kiáltás más volt, mint az előzőek. Szavakat hallottak ki belőle, szavakat, melyeket felismertek, ha nem is értettek meg.

A nagydarab harcos önkéntelenül is hátrafordult, és bár tudta, mit fog látni a következő pillanatban, mégis visszabámult a bejáratra. A törött kapuszárny élettelenül hevert a köveken.

- Caramon - nyelt egyet Tas - ez... ez a Toronyból jön...

- Vess véget! - sikoltotta Par-Salian. - Vess véget a szenvedéseimnek! Ne kényszeríts, hogy még többet kelljen elviselnem!

És vajon nekem mennyit kellett elviselnem, ó Fehérköpenyes Rend bölcs vezetője?, hallotta fülében a gunyoros hangot Par-Salian. A mágus vonaglott a fájdalomtól, ám a hang nem tágított, kérlelhetetlenül tovább ostromozta lelkét. Te hoztál ide, te adtál át

Fistandantilusnak! Te voltál az, aki csak ültél és néztél, ahogy kiszívja belőlem az életerőt, hogy ebben a világban élhessen!

- Te kötöttél vele alkut! - kiáltotta Par-Salian, éltes hangja visszhangzott a Torony üres csarnokain. - Visszautasíthatad volna...

És mi történt volna? Meghalok tisztességben? Nevetés hallatszott. Miféle választási lehetőség ez? Élni akartam! Gyarapodni a Művészetben. És éltem is. És te, keserűségből megátkoztál ezekkel a homokóra alakú pupillákkal, amik csak a pusztulást és halált képesek meglátni körülöttem. Most te figyelj, Par-Salian! Mit látsz magad körül? Nem mást, mint halált... Pusztulást és halált. Így most egyenlőek vagyunk.

Par-Salian feljajdult. A hang könyörtelenül tovább folytatta.

Igen, egyenlők. És most a porba foglak döngölni. Mert az utolsó megkínzott pillanataidban tanúja leszel, győzelmemnek. Az égen már az én csillagzatom ragyog. A Királynő egyre gyengül. Lassan szétfoszlik és örökre eltűnik. Utolsó ellenségem, Paladine már vár engem. Látom, ahogy közeleg. Ám ő már nem kihívás számomra, csak egy hajlott hátú öregember, akinek szomorú arca csupa fájdalom, ami veszét igazolja. Mert gyenge. Gyenge és halálosan megsebesült, mint Crysania, szerencsétlen papnője, aki Abyss folyton változó világán vesztette életét. Végignézed majd, ahogy elpusztítom, Par-Salian, és amikor megküzdöttem vele, amikor a Platina Sárkány csillagképe eltűnik az égboltról, amikor Solinari fénye végleg kihuny, amikor láttad és megtapasztaltad a Fekete Hold erejét és behódoltál az új és egyetlen istennek, vagyis nekem, csak akkor engedlek el, Par-Salian, hogy megtapasztald, micsoda megváltás tud lenni a halál.

Palanthasi Astinus lejegyzett minden egyes szót, nyugodt, megfontolt tempóban, a maga szabályos, egyenletes kézírásával, ahogy lejegyezte Par-Salian sikoltását is. Az Ősmágia Tornyában a nagy Portál előtt ült, és annak homályos mélységébe bámult, amelyben egy fekete alakot látott, mely sötétebb volt még az őt körülvevő sötétségnél is. Csupán egy szempár látszódott belőle, amelynek pupillái homokóra alakúak voltak, amely visszabámult reá és a mellette csapdába esett fehér köpenyes varázslóra.

Par-Salian fogoly volt saját Tornyában. Csípőtől felfelé ember volt: fehér haja a vállára hullott, fehér köpenye csont és bőr felsőtestet takart, sötét szeme a Portálra szegeződött. Az, amit látott, iszonyatos volt, és majdnem beleőrült. Ám képtelen volt elmenekülni a látvány elől. Csípőtől lefelé ugyanis márványoszloppá változott. Raistlin megátkozta, és most Par-Salian kénytelen volt keserű gyötrelemben végignézni a világvégét a Torony legmagasabban fekvő szobájában.

Mellette ült Astinus, a világ Historikusa, a Krónikás, aki Krynn rövid, tündöklő történelmének utolsó fejezetét írta. A Gyönyörűséges Palanthas, ahol Astinus élt, és ahol a Nagy Könyvtár állt, most már csak néhány összeégett tetem és egy rakás hamu volt. Astinus tehát eljött ide, az egyetlen helyre, mely még állt Krynnen, hogy tanúja legyen és lejegyezze a világ végső, borzasztó óráit. Ha mindennek vége lesz, becsukja majd a könyvet és Gilean, a Semlegesség Istenének oltárára helyezi. És az lesz a vég.

Astinus megérezte, hogy a fekete köpenyes alak a Portálon túl őt figyeli, miután lejegyezte az utolsó mondatot, és ő is felemelte tekintetét, hogy a másik aranyszínű szemébe nézzen.

Ahogy te voltál az első, Astinus, mondta az alak, úgy te leszel az utolsó is. Miután lejegyezted a végső győzelmemet, becsukod a könyvet. Én fogom maradéktalanul uralni a világot.

- Igen, te fogod maradéktalanul uralni a világot. Egy halott világot. Egy olyan világot, amit a mágiád pusztított el. És egyedül leszel, egyedül az alaktalan, végtelen ürességben - válaszolt Astinus hűvös hangon, miközben szorgalmasan jegyzetelt. Mellette Par-Salian nyögdécselt és fehér haját tépte.

Mivel Astinus mindent látott, anélkül, hogy oda kelljen néznie, most azt is látta, hogy a

fekete köpenyes alak keze ökölbe szorul. Hazugság, öreg barátom! Igenis teremteni fogok! Új világok felett fogok uralkodni! Új egyedeket alkotok - új fajokat, akik engem szolgálnak majd!

- A gonosz nem tud teremteni - jegyezte meg Astinus -, csak pusztítani képes. Befelé fordul, önmagát marcangolja. Már te is érzed, ahogy mardos téged, te is érzed, ahogy összefonnyad a lelked. Nézd csak meg Paladine arcát, Raistlin! Nézd meg, ahogy azt tetted egyszer, Dergoth Síkján, mikor egy törpe halálosan megsebesített és te haldokolva feküdtél ott, és Lady Crysania keze meggyógyított. Láttad az isten szomorúságát és bánatát, ahogy most is látod, Raistlin. És akkor is tudtad, mint ahogy most is tisztában vagy vele, csak nem akarod bevallani, hogy Paladine nem önmaga miatt szomorú, hanem temiattad.

- Nekünk könnyű lesz örök nyugovóra térni. Te, Raistlin, soha nem fogsz örök álomba merülni, csak a végtelen ébredés, a soha nem hallható hangok szüntelen figyelése, a se nem sötét, se nem világos semmibe bámulás, a végtelen sikoltó szavak, melyeket senki sem hall meg, és senki sem válaszol majd rá, a végtelen intrika és fondorlat, Melynek nincs gyümölcse - csak ez marad neked, ahogy újra és újra önmagadba fordulsz. És végső kétségbeesésedben és tébolyodban mint az éhező kígyó belemarsz létezésed végébe, és elemészted önmagad abbéli igyekezetedben, hogy táplálékot találj a lelkednek.

- Ám nem találsz majd semmit, csak ürességet. És örökké élni fogsz ebben az ürességben, egy aprócska pont leszel a semmi közepén, mely mindent magába szív, hogy csillapítsa rettenetes, véget nem érő éhségét...

A Portál pislákolni kezdett. Astinus hirtelen felpillantott az írásból. Érezte, hogy az arany szemek mögötti akarat meginog. A tükörszerű tekintet mögé nézve, a legrejtettebb gondolatokban olvasva - egy szívdobbanásnyi ideig - meglátta azt a gyötrelmet és kínszenvedést, amit leírt. Egy rémült lelket látott, mely egyedül volt, beleesett a saját csapdájába és most kétségbeesetten kereste a kiutat. Létezése során először, szánalom suhant át Astinus szívéen. Egyik kezét a bekezdésre helyezte a könyvben, míg a másikat félig felemelkedve a helyéről a Kapu felé nyújtotta...

Aztán nevetést hallott... hátborzongató, gunyoros kacajt, mely nem őreá irányult, hanem arra, aki nevetett.

A fekete köpenyes alak eltűnt a Portálon túl.

Astinus sóhajtvá ült vissza a helyére. Szinte ugyanabban a pillanatban mágikus villámlás tört elő a Kapun túl, amire válaszként fehér fény villant. Ez volt Paladine és a fiatal mágus végső megmérettetése, a mágusé, aki legyőzte a Sötétség Királynőjét és elfoglalta a helyét.

Odakint is villámlott, kápráztató szikrázásával elvakította a két férfi szemét. Mennydörgés robajlott, ami alapjaiban rengette meg a Torony falait. Bömbölt a szél, melynek sikoltása belefojtotta Par-Salianba a jajgatást.

Megkínzott, elgyötört arcát felemelve az éltes varázsló elfordította a fejét, hogy kibámuljon az ablakon. Szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Ez a vég - mormolta, bütykös, csont és bőr karjával erőtlenül hadonászott. - Mindennek vége.

- Igen - felelte Astinus összeráncolva szemöldökét, mivel a Torony hirtelen megdőlt, és ő egy hibát vétett. Szorosabban fogta meg a könyvet, és míg szeme a Kapun volt, szorgalmasan jegyzetelte az utolsó küzdelem történéseit.

Pillanatokkal később mindennek vége lett. A fehér fény egy pillanatra tündöklően felizzott... Aztán elhalt. A Portálon túl minden elsötétedett.

Par-Salian sírt. És ahogy könnycseppjei a márványpadlóra hulltak, a Torony reszketni kezdett, mint valami élőlény, mintha ő is előre látná végzetét és most rémülten remegne.

Nem törődve az omló falakkal és a sziklák hullásával, Astinus hűvös nyugalommal jegyezte le az utolsó szavakat.

358. Esztendő, Ötödik negyedik napján eljött a Világvége.

Akkor Astinus egy halk sóhajjal be akarta csukni a könyvet. De hirtelen egy ököl csapott le a nyitott oldalakra.

- Nem - csendült egy határozott hang. - Nem itt fog véget érni!.

Astinus keze megremegett, tollából egy csepp tinta fröccsent a papírra, eltüntetve az utolsó szavakat.

- Caramon!... Caramon Majere! - kiáltotta Par-Salian, és szájalmasan erőltlen karjait a férfi felé nyújtotta. Hát mégiscsak téged hallottalak az Erdőben!

- Kétkednél bennem? - dohogta Caramon. Bár a harcos megdöbbsent és megrémült a nyomorult varázsló kinszenvedése láttán, mégsem tudott könnyörületet érezni iránta.

Par-Salianra pillantva a nagydarab férfi látta, hogy testének alsó fele kővé dermedt, és hirtelen szokatlanul élesen felidéződtek benne testvéreinek kinszenvedései a Toronyban, és a saját gyötrelme, hogy visszaküldik Crysaniával Istárba.

- Nem, nem benned kételkedtem! - tördelte kezét a mágus. - Hanem a saját józan eszemben! Hát nem érted? Hogy lehetsz te itt? Hogy voltál képes túlélni a mágikus csapásokat, melyek elpusztították a világot?

- Nem volt képes - jelentette ki szigorúan Astinus. Visszanyerve nyugalma a historikus a földre helyezte a nyitott könyvet és felegyenesedett. Haragosan összevonta szemöldökét és ujjával Caramonra mutatott. - Miféle trükk ez? Mit jelentsen...

A harcos egy szó nélkül előhúzta a háta mögül Tasslehoffot. A pillanat komolysága és ünnepélyessége mély benyomást tett a surranóra, aki meghúzta magát nagydarab társa mellett, és tágra nyílt szemmel esdeklő pillantást vetett Par-Salianra.

- A... akarod, hogy megmagyarázzam, Caramon? - kérdezte Tas vékonyka, udvarias hangon, amit szinte alig hallottak a mennydörgések miatt. - A... azt hiszem el kellene mondanom, miért kuszáltam össze a varázslatot, amivel visszautaztatok Istárba, és hogy Raistlin a rossz varázsigét mondta el nekem, és összetörette velem az időutazó eszközt, bár azt hiszem ebben egy kicsit én is hibás vagyok, és hogy hogyan kerültem Abyssba, ahol találkoztam szegény Gnimsh-sel... - Tas szeme megtelt könnyel. - És hogy ölte meg őt Raistlin...

- Mindezeket már tudom - vágott közbe Astinus. - Szóval a surranó miatt voltál képes ide jutni! Kevés az időnk. Mit szándékozol tenni, Caramon Majere?

Az óriás Par-Salian felé fordult.

- Nincs benned szeretet, varázsló. Ebben az egyben egyetérték a testvéremmel. Meglehet, jó indokaid vannak arra, amit tettél velem és Lady Crysaniával Istárban. Ha így van - Caramon felemelte a kezét, hogy megállítsa Par-Saliant, aki úgy tűnt, beszélni akar -, ha így van, akkor neked kell azokkal együtt élned, nem nekem. Mert most már tudod, hogy hatalmamban áll megváltoztatni az idő menetét. Ahogy maga Raistlin mondta nekem, egy surranó miatt megváltoztathatjuk azt, ami egyszer már megtörtént.

- Nálam van a mágikus eszköz. Bárhova vissza tudok menni az időben. Csak mondd meg, hogy mikor és mi történt, ami ehhez a pusztuláshoz vezetett, és ha módomban áll, én megkísérlem megelőzni azt.

Caramon pillantása a mágusról Astinusra vándorolt. A historikus megrázta a fejét.

- Ne nézz rám, Caramon Majere. Én most is, mint mindig, semleges maradok. Nem adhatok neked segítséget. Csak figyelmeztethetek: visszamehetsz, ám meglehet, hogy úgy találsz majd, ez semmin sem változtat. Csupán egy kavics a rohanó patakban... Lehet, hogy mindössze ennyi vagy.

Caramon bólintott.

- Ha így van, legalább úgy halok meg, hogy megpróbáltam jóvátenni a hibáimat.

Astinus átható pillantással fürkészte a férfit.

- Miféle hibákról beszélsz, Harcos? Az életedet tetted kockára, amikor a fivéred után indultál. Mindent elkövettél, igyekeztél neki megmagyarázni, hogy a sötétség útja, melyre lépett, csak a saját végzetéhez vezet.

Astinus kezével a Portál felé intett.

- Hallottad, hogy mit mondtam neki? Tudod, mivel fog szembenézni?

Caramon ismét némán bólintott, arca sápadt volt és zaklatott.

- Akkor mondd el - szólította fel Astinus hűvös hangon.

A Torony megrázkódott. A szél a falakat ostromolta, egy villámlás pedig tündöklő, vakító nappallá változtatta a lassan véget érő éjszakát. A kicsi, kopár toronyszoba, melyben álltak, megremegett. Habár csak maguk voltak benne, Caramonnak úgy tűnt, mintha valaki sírna. Lassan döbönt csak rá, hogy a Torony köveit hallja. Nyugtalan pillantással nézett körül.

- Van időd - biztatta a historikus. Visszaült a székére és felvette a könyvet, ám nem csukta be. - Lehet, hogy nem sok, de azért van még időd. Hol hibáztál?

Caramon vett egy remegő lélegzetet. Aztán összeráncolta homlokát és dühösen meredt Par-Salianra.

- Csel volt, igaz, varázsló? Egy csel, hogy én keresztülvigyem azt, amit ti mágusok képtelenek voltatok megtenni: megakadályozni Raistlint, hogy véghezvigye félelmetes terveit. Ám nem sikerült nektek. Visszaküldtétek Crysaniát, hogy meghaljon, mert féltetek tőle. Csakhogy az ő akarata és szerelme erősebb volt, mint vártátok. Feléledt, és ahogy elvakította szerelme és saját becsvágya, követte Raistlint Abyssba. - Caramon indulatosan folytatta. - Nem értem, hogy Paladine miért hallgatta meg őt, hogy adhatott neki erőt ahhoz, hogy odamenjen...

- Nem a te dolgod, hogy megértsd az istenek dolgait, Caramon Majere - vágott közbe hűvösen Astinus. - Ki vagy te, hogy ítélkezz felettük? Megeshet, hogy néha ők is hibáznak.

- Akárhogy is - folytatta Caramon, akinek arca sötét volt és gondterhelt - a mágusok visszaküldték Crysaniát és így a fivérem kezébe adták a kulcsot, amivel átléphetett a Portálon. Ám kudarcot vallottak. Az istenek is kudarcot vallottak. És én is kudarcot vallottam.

Caramon remegő kézzel végigsimított a haján.

- Azt hittem, szép szavakkal rá tudom venni Raistlint, hogy visszaforduljon az útról, mely a halálba torkollik. Ismerhettem volna!

A nagydarab ember keserűen felnevetett.

- Miféle szavakkal tudtam bármikor is hatni rá? Mikor a Portál előtt állt, arra készülve, hogy belép Abyssba, és elmondta, hogy mit akar tenni, otthagytam. Olyan könnyű volt megtenni! Egyszerűen hátat fordítottam neki, és elsétáltam.

- Bah! - horkantott Astinus. - Mit tehettél volna? Erős volt. Sokkal erősebb, mint azt bármelyikünk is el tudná képzelni. Pusztá akaraterejével és hatalmával egymaga képes volt fenntartani a mágikus erőteret. Nem tudtad volna megölni...

- Nem - válaszolt Caramon. Pillantása elvándorolt a szobákban ülőkről és a kinn egyre jobban tomboló viharon állapodott meg. - De követhettem volna. Követhettem volna a sötétségbe, még ha az a halálot is jelenteti. Hogy megmutassam neki, én kész vagyok a szeretetért feláldozni mindazt, amit ő a mágiáért és a nagyravágyásáért tett meg.

A harcos a többiekre nézett.

- Akkor tisztelt volna. Akkor meghallgatott volna. Ezért vissza fogok menni. Bejutok Abyssba - folytatta, tudomást sem véve Tasslehoff rémült kiáltásáról -, és akkor megteszem, amit meg kell tennem.

- Amit meg kell tenned? - kérdezett vissza hevesen Par-Salian. Te nem fogod fel, hogy

ez mit jelent! Dalamar...

Egy vakító villám robbant a szobába, és a falhoz csapta a benne tartózkodókat. Nem láttak és nem hallottak, ahogy mellettük becsapódott a villám. Aztán túlüvöltve a mennydörgés robaját, megkínzott ordítást hallottak.

Caramont megdöbbenetette a fájdalommal teli sikoltás. Kinyitotta a szemét, és abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak sosem kellene ilyen retteneteset látnia.

Par-Salian márványoszlopból egyetlen lángoszloppá vált! Raistlin varázslatával megátkozva a mágus menthetetlen volt. Tehetetlenül sikoltozott, ahogy a lángok lassan elemésztették mozdulatlan testét.

Tasslehoff nyüszítve kuporgott egy sarokban és rémülten takarta el kezével az arcát. Astinus felkelt a padlóról, s azon nyomban kinyitotta a könyvet, melyet még mindig szorongatott. Írni kezdett, ám kezei felmondták a szolgálatot, pennája kicsúszott ujjai közül. Ismét be akarta csukni a könyv fedelét...

- Ne! - kiáltotta Caramon, és rátenyerelt a nyitott oldalakra.

Astinus ránézett és a nagydarab harcos megingott a halhatatlan szemek pillantása alatt. Keze megremegett, ám mégis határozottan kitartott, és szilárdan rajta tartotta kezét a bőrkötéses kötet fehér pergamen oldalain.

Astinus elengedte a nyitott könyvet.

- Fogd - hagyta meg Caramon Tasslehoffnak, ahogy becsukta az értékes darabot és társa kezébe lökte. A surranó fásultan bólintott, magához ölelte a könyvet, amely majdnem akkora volt, mint saját maga. Ott maradt a sarokban kuporogva, és a rémülettől tágra nyílt szemmel azt figyelte, ahogy Caramon átcsörtet a szobán és a haldokló varázslóhoz lép.

- Ne! - sikoltotta Par-Salian. - Ne gyere közel hozzám!

Fehér, lobogó haja, hosszú szakála sercegett, bőre gyöngyözött és sistergett és mindent betöltött a kén szagával keveredő égő hús bűze.

- Ki vele! - kiabált Caramon, és karjával védekezve a hőség ellen olyan közel lépett a mágushoz, amennyire csak tudott. - Mondd meg, Par-Salian! Mit kell tennem? Hogy előzhetem meg mindezt?

A varázsló szeme olvadni kezdett. A szája helyén egy ásító lyuk maradt, arca elszenesedett. Ám utolsó szavai villámcsapásként robbantak Caramon agyába, hogy mindörökké beleégjenek tudatába:

„Raistlin nem juthat ki Abyssból!”

## 7. FEJEZET

Lord Soth Dargaard erődjének átokverte, sivár romjai közt egy megfeketedett, roskatag trónon ült. Szeme narancsvörös fénnel izzott a láthatatlan szemüregben, a solamniai lovag elüszkösödött páncéljában izzó elátkozott élet egyetlen látható jeleként.

Soth egyedül volt.

A halállovag elbocsátotta csatlósait, akik hozzá hasonlóan valaha szintén lovagok voltak. Ezek a lovagok életükben, hűségesek voltak hozzá, így arra kárhoztattak, hogy halálukban is azok maradjanak. Elküldte a banshee-kat is, az elf asszonyokat, akik szintén szerepet játszottak bukásában, és akiknek az lett a végzetük, hogy őt szolgálják. Hosszú évszázadok múltak el halálának borzalmas éjszakája óta. Lord Soth akkor parancsolta meg ezeknek a szerencsétlen asszonyoknak, hogy vele együtt viseljék a holttan halál terhét. Minden éjjel a lepusztult trónon ülve arra kényszerítette őket, hogy egy dalt énekeljenek neki, melynek története az asszonyok és az ő szügyenéről szólt.

A dal keserű fájdalmat ébresztett a halállovagban, de ő szívesen vette a fájdalmat. Százszor jobb volt, mint az az üresség, mely egyébként jellemezte rettenetes életem túli életét. Ám ezen az éjjelen nem a dalra figyelt, hanem a saját történetére, mely ott duruzsolt fülében, miként az omladozó vár eresztékein átsüvöltő, keserű éjféli szél.

Valamikor réges-régen solamniai lovag voltam. Mindent megkaptam, amit csak lehetett, jóképű voltam, elbűvölő, bátor, és egy szerencsés, még ha nem is túl szép asszony volt a feleségem. Hű csatlósaim voltak. Bizony, az emberek irigyeltek engem, Lord Sothot, a Dargaard-vár urát.

Az Összeomlás előtti tavaszon Dargaard erődjéből kíséretemmel Palanthasba lovagoltam. A Lovagok Tanácsa ülésezett, ahol nekem is meg kellett jelennem. Maga a tanácskozás nem igazán érdekelt: végtelenbe nyúló vitákat folytattak lényegtelen szabályokról. Ám utána a jóbarátokkal borozgattunk, közben pedig csatákról és kalandokról adomáztunk. Valójában ezért mentem oda.

Ráérősen haladtunk, napjainkat kitöltötte a móka és a kacagás. Az éjszakákat, ha tehettük, a fogadóknál töltöttük, vagy a csillagos ég alatt. Az idő gyönyörű volt ezen a langyos tavaszon. Napközben a nap sugarai melegítettek, estére lágy szellő hűsített bennünket. Harminckét éves voltam akkor. Az életem a lehető legszerencsésebben alakult. Soha nem voltam még ilyen boldog.

Ám akkor, az egyik éjjel - átkozott legyen az Ezüst hold, mely a csillagos égen ragyogott - a vadonban táboroztunk le. Első álmunkból síkításra riadtunk. Egy nő kiáltott, majd utána a többi asszonyt is hallottuk, rémült sikolyuk ogárok durva üvöltésével keveredett.

Fegyvereinket megragadva rohantunk, segíteni. Könnyű csata volt, csak egy rablóbanda próbált meg garázdálkodni. Legtöbbjük eliszkolt közeledtünkre, de a vezetőjük, aki vagy merészebb vagy részegebb volt a többinél, nem akart lemondani a zsákmányról. Személy szerint őt nem hibáztatom. Egy gyönyörű fiatal elf hajadont ejtett foglyul. Szépsége tündökölt a holdfényben, rémülete csak még jobban kiemelte törékeny báját. Egyedül rontottam a rablóra. Harcoltunk és én kerekedtem felül. És az lett a jutalmam - óh, micsoda keserédes jutalom! -, hogy a karjaimban vittem vissza az elf hajadont az övéihez.

Még most is látom magam előtt a holdfényben csillogó, finom aranyszínű haját. Mikor magához tért, pillantása találkozott az enyémmel, és még most is látom, ahogy akkor is láttam, hogy bimbózik benne a szerelem. És ő is észrevette csodálatomat, amit képtelen voltam elrejteni. Mindenről megfeledkeztem, feleségről, becsületről, váramról, ahogy azokba a gyönyörű szemekbe pillantottam.

Köszönetet mondott, oh, mily szendén is mondta! Visszavittem őt az elf asszonyokhoz, egy csapat papnőhöz, akik éppen zárándokúton voltak. Palanthasba tartottak, majd onnan mentek tovább Istárba. Ő csak egy tanítvány volt. Ezen az úton szentelték volna fel Paladine Tisztelendő Leányává. Otthagytam az asszonyokat és visszamentem a táborunkba. Próbáltam aludni, de nem jött álom a szememre. Karjaimban éreztem azt a karcsú, fiatal testet. Még soha nem éreztem asszony iránt ilyen heves szenvedélyt!

Mikor végre sikerült elaludnom, minden álmom csupa édes gyötrelem volt. Amikor felriadtam, a gondolat, hogy külön kell válnunk, olyan érzést keltett, mintha kést forgattak volna meg a szívemben. Korán felkeltem és visszamentem az elf táborba. Kitaláltam egy mesét arról, hogy innen egész Palanthasig goblin rablóbandák portyáznak, és nem volt nehéz meggyőzni őket arról, hogy szükségük van a védelmünkre. Embereim szívesen belementek abba, hogy egy ilyen kellemes társasággal utazzunk tovább, így hát csatlakoztunk hozzájuk. Ám ez nemhogy enyhített volna szenvedéseimen, hanem még inkább fokozta azt. Nap nap után láttam őt a közelemben - de nem elég közel - lovagolni. Éjszakáról éjszakára egyedül aludtam, forró lázálmok közepette.

Kívántam őt, jobban, mint bármit ezen a világon. Mégis, lovag voltam, akit kötött a legszigorúbb eskü, hogy hű marad a Kódexhez és a Törvényhez, a szent fogadalom,

hogy igaz marad feleségéhez, és aki megesküdött, hogy embereit a becsületességre vezeti. Sokáig vívódtam, de végül azt hittem, sikerült úrrá lenni magamon. Holnap távoznunk, mondtam, és éreztem, ahogy lassanként megnyugszom.

Valóban el akartam menni, és meg is tettem volna. Ám az átkozott sors megint közbeszólt. Vadászatra indultam a rengetegbe, és ott, távol a tábortól, megpillantottam őt. Elküldték gyógyfűveket szedni.

Egyedül volt. Ahogy én is. Kíséretünk messze maradt tőlünk. A szerelem még mindig ott ragyogott a szemében. Kiengedte a haját, mely aranyzuhatagként borult lábszárára. Minden elszántságom, becsületelem egy pillanat alatt a vágy keltette lángok martaléka lett. Könnyű volt elcsábítani a védtelen teremtet. Egyik csók követte a másikat. Aztán lefeküdtünk a zsenge fűbe, kezem a testét cirógatta, számmal hallgattattam el tiltakozását, és azután lecsókolva könnyeit... az enyém lett...

Azon az éjjelen újra eljött hozzám, a sátramba. Elborított a gyönyör. Természetesen házasságot ígértem neki, mi más tehettem volna? Először nem gondoltam komolyan. Hogy is gondolhattam volna? Hitvesem volt, egy gazdag házastárs. Szükségem volt a pénzre, sok kiadásom volt. Ám egyik éjjel, mikor a leányt a karjaimban tartottam, ráébredtem, hogy nem tudok nélküle élni. Intézkedtem, hogy távolítsák el a feleségemet...

Folytattuk utunkat. Ekkorra már gyanakodni kezdtek az elf asszonyok. De hogy is ne gyanakodtak volna? Nehezen tudtuk egész nap leplezni szerelmes pillantásainkat, megállni, hogy ne keressük állandóan egymás közelségét.

Mikor megérkeztünk Palanthasba, természetesen külön kellett válnunk. Az elf asszonyok az egyik legelőkelőbb házban szálltak meg, amit a Papkirály vett igénybe, mikor a városba látogatott. Mi viszont embereimmel a saját szállásunkra mentünk. Ennek ellenére biztos voltam abban, hogy valahogy megtalálja a módját, hogy eljöjjön hozzám, mivel én nem mehettem hozzá. Az első éjszaka után még nem aggódtam. Ám aztán elmúlt a második és a harmadik éjszaka is, és semmi hírt nem kaptam felőle.

Végre kopogtattak az ajtómon. De nem ő volt az, hanem a solamniai lovagok vezetője, a három lovagi rend vezetőinek kíséretében. Abban a pillanatban tudtam, hogy mi történt. Szerelmem felfedte titkát és elárult engem.

Később derült csak ki, hogy nem ő volt az, aki feladott, hanem az elf asszonyok. Kedvesem rosszul lett, és kiderült, hogy gyermekemet hordja a szíve alatt. Erről senkinek sem szólt, még nekem sem. Elmondták neki, hogy nő vagyok, és ami még rosszabb, ezzel egy időben elterjedt Palanthasban, hogy feleségemnek „rejtélyes körülmények közepette” nyoma veszett.

Letartóztattak. Kalodába zárva hurcoltak végig Palanthas utcáin, a csőcselék gúnyos megvetése és otromba tréfái közepette. Semmit sem élveztek jobban, mint ha egy lovag velük egy szintre került. Akkor megesküdtem, hogy egy nap majd bosszút állok rajtuk és az előkelő városukon. Ám úgy tűnt, erre soha nem kerül sor. A tárgyalás gyorsan lezajlott. Halálra ítélték, hisz elárultam az egész lovagi rendet. Megfosztottak rangomtól és földjeimtől, és az ítélet szerint, hogy saját kardommal vágják majd el a torkomat. Elfogadtam a halált. Még örültem is neki, azt gondolván, hogy ő is eltaszított magától.

Ám a kivégzés előtti éjszakán hűséges csatlósaim kiszabadítottak a börtönből. Velük volt szerelmem is. Mindent elmondott, azt is, hogy a gyermekemet várja.

Elmondta, hogy az elf asszonyok megbocsátottak neki, és bár soha nem lehet már Paladine Tisztelendő Leánya, továbbra is az övéi közt élhet, jóllehet szegénye élete végéig elkíséri majd. Ám képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy búcsúszó nélkül váljon el tőlem. Szeretett engem, ez nyilvánvaló volt. Ám azt is láttam rajta, hogy a mendemondák, amiket hallott, megijesztették.

Előadtam egy történetet a feleségemről, amit végül elhitt. A feketéről is elhitte volna, hogy fehér, ha én mondom neki. Most, hogy visszatért lelkének nyugalma, ráállt, hogy

elszökjön velem. Ma már tudom, hogy elsősorban ezért tartott velem. Embereim kíséretében visszalovagoltunk Dargaard várába.

Nehéz út volt, melyet folytonosan megakasztottak a Rend többi lovagjai, de végül megérkeztünk és elsáncoltuk magunkat a kastély falai mögött. Ezt a helyet könnyű volt védeni, mivel egy meredek szakadék szélén állt. Nagy élelmiszer-tartalékaink voltak, mellyel könnyen kihúzhattuk a gyorsan közeledő telet.

Akár kellemesen is érezhettem volna magam, élvezhettem volna az életet, az új menyasszonyt - micsoda esküvőt csaptunk! De gyötört a bűntudat, és ami még rosszabb volt, becsületem elvesztése. Rádöbbsentem, hogy csak azért szöktem meg az egyik börtönből, hogy átköltözzem egy másikba - amelyet én választottam! Csak azért menekedtem meg a haláltól, hogy sötét, nyomorult életet éljek. Mogorva, goromba lettem. Mindig hirtelen haragú voltam és a kezem is gyorsan eljárt, de most ez még rosszabb lett. Szolgáim elmenekültek, miután néhányukat megvertem. Az embereim féltek találkozni velem. És akkor, egy éjszaka megütöttem őt, az egyetlen teremtményt a világon, aki legalább néhány pillanatnyi örömet tudott szerezni nekem!

Könnyben úszó szemébe pillantva megláttam a szörnyeteget, akivé váltam. Karomba vettem és bocsánatáért könyörögtem. Imádnivaló haja köröttem lobogott. Éreztem a gyermekemet mozdulni, akit a szíve alatt hordott. Letérdeltünk együtt, és Paladine-hoz imádkoztunk. Bármit megtettem volna, kértem az istent, hogy adja vissza a becsületemet. Csak azt akartam, hogy születendő fiam vagy leányom ne az én szégyenem árnyékában nőjön fel.

És Paladine válaszolt. Mesélt nekem a Papkirályról és annak az ostoba embernek arról a szemtelen követeléséről, melyekkel az istenek elé akar járulni. Azt mondta, hogy az istenek haragja lesújt a világra, hacsak - mint előttem Huma - valaki önként fel nem áldozza magát az ártatlanok megmentésére.

Paladine fénye körbefonta imádkozó alakom. Meggyötört lelkem békével telt meg. Milyen apró kis áldozatnak tűnt saját életem, ha gyermekeim dicsőségben nevelkedhetnek és a világ megmenekül! Istárba lovagoltam, eltökélve, hogy megállítom a Papkirályt, mert tudtam, hogy Paladine velem van.

De valaki más is lovagolt mellettem ezen az úton - a Sötétség Királynője. Mert ő örökkön új lelkek után kutat, és ha valaki az ösvényére téved, többé nem ereszti. Hogy mit használt fel ellenem? Épp azokat az elf asszonyokat, azokat a papnőket, akiket annak idején kísértem.

Azok az asszonyok már rég elfeledték Paladine nevét. Hasonlóan a Papkirályhoz, belegabalyodtak igazságukba és semmit nem láttak saját ördögi jóságukon kívül. Én, bizonyos lévén saját igazamban, beavattam őket a tervembe. Rettenetesen megijedtek. Nem tudták elhinni, hogy az istenek elpusztítanak a világot. Lelki szemeikkel maguk előtt látták a napot, amikor Krynnen már csak a jók mármint az elfek - élnek.

Meg kellett állítaniuk. És sikerült is nekik.

A Királynő bölcs. Ismeri az emberi szív sötét zugait. Le tudtam volna győzni egy egész hadsereget, ha azt állított volna elém. De azoknak az elf asszonyoknak a mézédés szavai méregként hatottak lelkemre. Milyen ügyes volt attól a kis elf cafkától, hogy ilyen könnyedén megszabadult tőlem, mondták. Most övé a kastélyom, a vagyonom egy emberférj minden kényelmetlensége nélkül. Olyan biztos vagyok én abban, hogy az a gyermek az enyém? Többször látták egyik csatlósom társaságában. Vajon hová mehetett, mikor éjjel eljött a sátramból?

Soha nem hazudtak. Soha nem mondtak rá egy rossz szót sem egyenesen. De kérdéseikkel felemésztették lelkemet, féltékennyé tettek. Eszembe jutottak szavak, pillantások, mozdulatok. Biztos voltam benne, hogy megcsaltak. Együtt kell elkapnom őket! Meg kell ölnöm azt a férfit! Szenvednem kell látni azt a nőt!

Visszafordultam Istárból.

Mikor hazaértem, vadul berúgtam a kastély kapuját. A feleségem ijedten futott elém, karjában hozva néhány napja született fiunkat. Elég volt egy pillantást vetnem rémült arcára - és félelmét bűnössége bizonyítékaként kezeltem. Elátkoztam őt és a gyermeket. És akkor, épp abban a pillanatban a Tüzes Hegy Ansalonra hullt.

A csillagok alázuhantak az égről. A föld remegett és repedezni kezdett. Egy kandeláber, milyen száznál több gyertya égett, leszakadt a mennyezetről. Feleségem ruhájába azonnal belekaptak a lángok és egy pillanat alatt elborították. Tudta, hogy meg fog halni, de a csecsemőt felém nyújtotta, hogy mentsem meg a tűztől, akkor boldogan halna meg. Egy pillanatig haboztam, de rettenetes dühöm még mindig égette lelkem, és elfordultam tőle.

Utolsó, haldokló leheletével az istenek ítéletét kérte rám. „- Meghalsz te is, miként én és a fiad is ezen az éjszakán, Soth herceg, Dargaard ura! - kiáltotta. - De Te örök sötétségben létezel tovább, és minden általad kioltott életért egy élet hosszúig vezekelsz.”

A lángok egyre terjedtek. Hamarosan egész kastélyom lángokban állt. Semmit nem tehattünk a különös tűzvész ellen. Még a kövek is égtek. Az embereim megpróbálták elmenekülni. De úgy láttam, mindnyájan elégték a tűzben. Senki, de senki nem menekült meg élve arról a hegyről, kivéve engem. A nagycsarnokban álltam, egyedül, minden oldalról körbevettek a lángok, de még csak nem is érintettek. Ám ahogy ott álltam, láttam, hogy egyre közelebb és közelebb húzódnak hozzám...

Lassan haltam meg, elviselhetetlen kínok között. Mikor eljött értem végre a halál, megkönnyebbülést éreztem. Lehunytam a szemem, de csak azért, hogy egy kiégett, üres, örök kinnal telt világra nyissam ki újra azokat.

De ennek vége, veled véget ért, Kitiara...

Amikor a Sötét Úrnő hívatott, hogy segítsem őt a háborúban, azt mondtam neki, hogy azt a Sárkány Nagyurat szeretném szolgálni, aki először lesz annyira bátor, hogy eltöltsön egy éjszakát a Dragaard-erődben. Csak egyetlen ilyen volt - te, szépségem. Te, Kitiara. Csodállak érte, csodállak a bátorságodért, képességeidért, rendíthetetlen elszántságodért. Magamat látom benned. Azt, amivé válhattam volna. Segítettem neked megölni a többi Sárkány Nagyurat, amikor elmenekültünk Nerakából a Királynő bukását követő zűrzavarban. Segítettem eljutni neked Sanctionba, és ott segítettem, hogy ismét visszanyerd hatalmadat ezen a kontinensen. Segítettelek, amikor megpróbáltad romba dönteni a bátyád, Raistlin, tervét, hogy kihívja a Sötétség Királynőjét. Nem, nem lepődtem meg, amikor mégis sikerült neki. Minden élő közül, akivel valaha is, találkoztam, egyedül tőle félek.

Elbűvöltek szerelmi kalandjaid, drága Kitiarám. Mi holtak, nem érezzük a kéjt. Az a vér játéka, és ezekben a jéghideg tagokban nem folyik vér. Figyeltem, ahogy kiforgattad önmagából azt a szerencsétlen félelmet, Tanist, és épp úgy élveztem minden pillanatát, mint te magad.

De most mivé lettél, Kitiara? Az úrnő rabszolga lett. És kiért - egy elfért! Látom, hogyan csillog a szemed, amikor kiejted a nevét. Látom, hogy remeg a kezed, miközben a levelét olvasod. Rá gondolsz, amikor a haditervekkel kellene törődnöd. Még a tábornokaid sem képesek maguk felé fordítani a figyelmedet.

Nem, mi holtak nem érzünk vágyat. De érzünk gyűlöletet, érzünk irigységet, érezzük a birtoklás vágyát.

Megölhetném Dalamart - jó ez a sötételf mágusinas, de nekem nem ellenfél. Hogy a mestere? Raistlin? Hát ő már egy egészen más történet.

Óh, Királynőm Abyss éjsötét mélyén - óvakodj Raistlintól! Benne legveszélyesebb ellenfeledre találsz, és végül egyedül leszel kénytelen megküzdeni vele! Nem támogathatlak abban a tervedben, Sötétlelkű Úrnőm, de talán segítségedre lehetek a

következőben.

Igen, Dalamar, meg tudnádak ölni. De én tudom, mit jelent meghalni, és a halál egy nyugodt, unalmas dolog. Persze elviselhetetlenül fájdalmas, de hamar véget ér. Az igazi szenvedés az, amikor ott kísértesz az élők világán, érzed forró vérük illatát, látod puha húsukat és tudod, hogy ez már soha, de soha nem lehet a tiéd. De majd te, is tudni fogod, nagyon is tudni, sötételf...

Te pedig Kitiara, tudd meg, hogy el tudom viselni ezt a fájdalmat. Sokkal inkább elviselem, évszázadokon keresztül ezt a gyötrő létet, mint hogy egy élő emberi lény karjaiban lássalak.

A halott lovag morgott és hadonászott, gondolatai össze-vissza csapongtak, mint a tövises fekete futórózsák, melyek kastélya falait borították. A csontváz-harcosok elfoglalták helyeiket a romos mellvéden, mindnyájuk annak a helynek a közelében keringett, ahol hajdan elérte a halál. Az elf asszonyok hústalan kezeiket nyújtogatták és keserű nyöszörgéssel siratták végzetüket.

Soth nem hallott és nem látott semmit. Csak ült megfeketedett trónján és a sötétségbe meredt, a kőpadló faltjait bámulta, melyeket már hosszú-hosszú évek óta bámult, és amelyek eltüntetésére minden mágikus hatalmát bevetette, de egyet, egy asszonyalakot formálót soha nem volt képes feltisztítani...

És akkor a láthatatlan ajkak mosolyra húzódtak és a narancsfényben izzó szemek felizzottak az örök éjszakában.

- Te pedig az enyém leszel, Kitiara, örökre...

## 8. FEJEZET

A hintó nyikorogva megállt. A lovak prüsszöltek és fejüket rázták, csak úgy csilingelt rajtuk a szerszám, és idegesen doboltak patáikkal a sima macskakövön, mintha türelmetlenül várnák, hogy legyen már vége ennek az útnak, és visszatérhessenek végre kényelmes istállóikba.

A hintó ablakában felbukkant egy fej.

- Jó reggelt, uram. Üdvözlöm Palanthasban! Kérem adja meg nevét és utazása célját!

A kérést csengő, hivatalos hangon adta elő egy fiatal tiszt, aki épp most lépett szolgálatba. A hintó belsejébe pillantva az őr hunyorgott egy kicsit, amíg szeme hozzászokott a benti homályhoz. A késő tavaszi napfény éppoly fényesen világított, mint a fiatalember arca, talán azért, mert éppúgy, mint a tiszt, ő is most kezdte meg az napi szolgálatát.

- A nevem Tanis, a Félelf - felelte a hintóban ülő férfi -, és Elistan Tisztelendő meghívására érkeztem ide. Itt van valahol a meghívólevelem is, ha vár egy fél pillanatot, akkor...

- Á, Tanis úr! - Az arc az ablakban kissé merevvé vált, mint a sujtásokkal és pitykével terhelt egyenruha, amelyből kinézett. - Elnézését kérem, uram. Nem... nem ismertem fel... igaz sose találkoztunk még... vagyishogy akkor is felismerhettem volna...

- A fenébe, ember! - csattant fel Tanis ingerülten. - Ne kérjen bocsánatot, amiért a kötelességet teljesíti! Tessék, itt a levél...

- Nem kértem uram, nem fogok, mármint bocsánatot kérni. Rettenetesen sajnálom, uram. A levél? Nem, arra azt hiszem tényleg semmi szükség, uram.

Az őr hátralépett és feszesen tisztelgett, majd mikor a hintó elhaladt mellette, megrogyant és visszatántorgott az őrhelyére, mint aki épp most küzdött meg egy sereg hobgoblinnal.

Tanis, magában mosolyogva - bár kesernyés mosoly volt az - hátradőlt a hintóban, miközben az tovább folytatta útját az Óváros kapuján át. Az őrség az ő ötlete volt. Hosszú és nehéz szócsatákat vívott Lord Amothussal, Palanthas hercegével, amíg meggyőzte, hogy a kapukat nem elég zárni, őrizni is kell.

- Az emberek nem fognak örülni neki. Sőt, inkább sértő lesz rájuk nézve - tiltakozott Amothus erőltetve. - Végül is már befejeződött a háború.

Tanis sóhajtott. Mikor tanulják már meg végre? Soha, vélte kissé cinikusan, miközben kifelé nézelődött a hintó ablakán a városra, amely sokat szépült a háború óta, mely idestova két éve véget ért. Ezen a tavaszon volt két éve, egész pontosan.

Ez újabb sóhaj váltott ki Tanisból. A fenébe! Elfelejtette! A Háború Végnapjának Ünnepe! Mikor is volt? Két hete? Három? Fel kellett volna vennie azt a nevetséges maskarát, Solamnia Lovagjainak ünnepi páncélját, az elf kegytárgyakat és a törpe csizmákat. Aztán végigehette volna azt a zsíros díszebédet, amitől fél éjszaka nem tudott volna aludni, és meghallgatnia az ebéd utáni beszédeket, amiken elaludt volna, és Laurana...

Tanis megkönnyebbült. Laurana! Ő biztosan emlékezett! Hogyan is lehetett ilyen fafejű? Épp amikor néhány hete visszatértek Solanthusba Solostaran temetéséről Qualinestiből - ami után neki még el kellett mennie arra a kellemetlen útra, Sanctionba, hogy megkeresse Lady Crysaniát -, akkor kapott egy levelet Laurana, melyet elf rúnákkal írtak.

Mielőbb elvárjuk az Önök jelenlétét Silvanestiben.

- Négy hét múlva itt vagyok, drágám - köszönt el Laurana, mikor búcsúcsókot váltottak. És kacagott a tekintete, az a gyönyörű szeme!

Őt otthon hagyta! Otthon hagyta, mert tudta, hogy gyűlöli ezeket a ceremóniákat. És visszatért az elfek földjére, amely ugyan még mindig magán viseli Larac rémálmának borzalmas nyomait, mégis összehasonlíthatatlanul kellemesebb, mint egy este Lord Amothus társaságában...

Tanisnak eszébe jutott Silvanesti, a kegyetlenül megkínzott fák, a szivárgó vér, a rég holt elf harcosok eltorzult, gyötrelmes tekintetei, amint rámerednek az árnyékból. Aztán gondolatban összehasonlította ezt Lord Amothus fogadásával...

És felkacagott. Hát inkább az élőholt harcosok!

Ami Luranát illeti, nem hibáztatta. Ezek az ünneplések még őt is megviselték, hát még a feleségét, aki a palanthasiak kedvence volt, az ő Arany Tábornokuk, aki megvédte gyönyörű városukat a háború pusztításától. Nem volt olyan dolog, amit meg ne tettek volna érte, kivéve talán azt, hogy egy kis időre békén hagyják. A legutóbbi Háború Végnapjának Ünnepe Tanis a karjában vitte haza a feleséget, aki jobban kimerült, mintha három álló napig hadakozott volna.

Most maga előtt látta őt Silvanestiben, ahogy segít ültetni a virágokat, ahogy enyhíti a fák meggyötört álmait és lassan új életre kelti azokat, és ahogy látogatást tesz Csillagfény Alhanánál, aki most már a sógornője, és aki szintén visszatért Silvanestibe, de ezúttal a férje, Porthios nélkül. Házasságuk hideg és szerelem nélküli volt, és Tanisnak egy pillanatig eszébe villant, hogy Alhana talán nem is azért akarja visszaállítani Silvanesti paradicsomi állapotát, mint azt egyesek gondolnák. A Háború Végnapjának Ünnepe neki sem lehet könnyű. A félelf gondolatai Fényeskardú Sturmra váltottak, a lovagra, akit Alhana szeretett, és aki holtan fekszik a Főpapok Tornyában, és erről Tanisnak eszébe jutott a többi barátja... és ellensége.

Mintha csak gondolatai idézték volna fel, sötét árnyék hullott hintájára. A lovag ismét kinézett az ablakon. Egy hosszú, kihalt utca végén megpillantotta a sötét foltot, a Shoikan Ligetet, a Raistlin Ősmágia Tornyát őrző erdőt.

Még ilyen távolságból is érezhető volt a fák közt lebegő dermesztő hideg kisugárzása, amely megfagyasztotta a szívet és a lelket. Pillantása a toronyra siklott, amely Palanthas

gyönyörű épületei fölé emelkedett, mint egy vastövis, amely keresztülszúrta a város fehér szívét.

Gondolatai visszatértek a levélhez, amely Palanthasba hozta. Lepillantott a kezében tartott iratra és újra elolvasta a sorait.

Tanisnak, a félelfnek

Azonnal találkoznom kell veled. Halálosan sürgős. Paladine Templomában 356. Év, Negyednapján, a nappali őrség 12-ik órája előtt.

Ennyi volt az egész. Még aláírás sincs. Csak annyit tudott, hogy ma van Negyednap, és hogy két napja kapta az üzenetet, ami miatt éjjel-nappal megszakítás nélkül utazni kényszerült, hogy időben Palanthasba érjen. Az üzenetet elf nyelven írták, és a kézírás is egy elfé volt. Ez nem volt szokatlan. Elistannak számos elf papja van. De miért nem írta alá? Már ha csakugyan Elistantól jött. De hát ki más hívhatná ilyen vészterhes találkozóra Paladine Templomába?

Megrázta magát és arra gondolt, hogy már számtalanszor feltette magának ezt a kérdést, de eddig még nem sikerült megválaszolnia. Tanis visszagyömöszölte a levelet az övtáskájába. Tekintete akaratlanul is ismét az Ősmágia Tornyára tévedt.

- Remélem, hogy valóban te hívtál, barátom - dünnyögte magában, és összeráncolt homlokkal emlékezett vissza Lady Crysania eltűnésének zavaros körülményeire.

A hintó megállt, és ez elhessentette Tanis sötét gondolatait. Kitekintett a kocsi ablakán, szeme sarkából vetett egy pillantást a Templomra, és visszakényszerítette magát az ülésbe, hogy a templomőr kinyithassa neki a hintó ajtaját. Magában elmosolyodott. Szinte látta Luranát a szemközti ülésen, ahogy mereven néz rá, és tekintetével azt mondja, hogy hozzá ne merjen nyúlni a kilincshez. Hónapokba telt, amíg felesége leszoktatta arról a kellemetlen tulajdonságáról, hogy mihelyst megállt a hintó, ő széles ívben kitérte az ajtót, orrba vágva vele az eléjük siető templomszolgát, és ugyanazzal a lendülettel már megy is a dolga után, otthagya csapot-papot.

Tanis mindig jókat mulatott Laurana rémülettől elkerekedő szemén, amikor keze öntudatlanul a kilincs felé mozdult, és kissé megemelkedett ültében. De most ez csak arra emlékeztette, hogy milyen nagyon is hiányzik neki a felesége. És hol a fenében kujtorog az az ő? Francba vele, most úgyis egyedül van, mi lenne, ha a változatosság kedvéért kinyitná magának...

Az ajtó kitérte. A templomszolga a lehajtható lépcsővel bajlódott.

- Hagyja csak! - vetette oda Tanis türelmetlenül, és leugrott a földre. Észre sem vette a szolga elszörnyedt pillantását. Megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy végre megmenekült a hintó kényelmetlen börtönéből.

Körbenézett, és hagyta, hogy a Paladine Templomból sugárzó nyugalom és béke betöltse bensőjét, lelkébe ivódjék. Ezt a szent helyet nem vette körül liget. Széles, nyílt, zöld fűvű térség terült el előtte, szinte csalogatta a megfáradt vándort, hogy sétáljon rajta, üljön le rá, pihenjen meg bársonyos puhaságán. Tarka virágú ágyások pihentették a szemet, édes illatuk megtöltötte a levegőt. Szétszórva a füves térségen, gondosan ápolt, széles lombú fák árnyéka adott enyhét a déli nap hevétől. Szökőkutak permeteztek szét hús harmatot. A kertben fehér köpenyes papok sétálgattak vagy beszélgettek csendesen, kis csoportokba gyülekezve.

A kert közepén, az árnyadó fák között csillogva emelkedett magasba Paladine Temploma a bársonyos gyepen. Fehér márványból készült, dísztelen építmény volt. A sima falak látványa csak fokozta a békesség hagulatát a kertben.

A kerítésen voltak kapuk, de örök sehol. Bárki beléphetett, és sokan meg is tették. Ez a hely menedéke volt az elesetteknek, a gyászolóknak és a boldogtalanoknak. Mikor Tanis

végigment az ápolt gyepen, sokakat látott a fűvön üldögegni vagy heverni, arcukon béke és nyugalom honolt.

A félelf pár lépést tett csupán, amikor eszébe jutott a hintó. Épp mondani akart valami „várj itt rám” - félét, amikor egy alak bukkant fel egy galagonyabokor árnyékából, amely a templomkert végében állt.

- Tanis, a félelf? - érdeklődött az idegen.

Ahogy a férfi a fénybe lépett, Tanis elcsodálkozva meredt rá. Az ismeretlen fekete köpenyt viselt. Kis erszények lógtak a derekán, övére a varázslatokhoz szükséges eszközöket akasztott, csuhájának ujját és csuklyáját ezüst hímzés díszítette. Raistlin!, villant át a félelf agyán, talán mert épp egy pillanattal korábban gondolt a mestermágusra.

De nem ő volt. Tanis megkönnyebbülten sóhajtott. Ez a varázsló legalább egy fejjel magasabb volt Raistlinnél. Egyenes tartású, arányos teste volt - csaknem izmos -, léptei fiatalosak és energikusak. Továbbá most, hogy jobban odafigyelt, észrevette, hogy a hangja is mélyebb és teltebb, mint Raistlin halk, alig érthető suttogása.

És, ha ez nem lett volna teljes képtelenség, Tanis megesküdtött volna rá, hogy elf akcentussal beszélt.

- Igen, az vagyok felelte egy kissé vonakodva.

Bár nem láthatta a férfi arcát, mert elrejtette előle a csuklya árnyéka, az volt az érzése, hogy az idegen mosolyog.

- Gondoltam, hogy felismerlek majd. Gyakran leírtak nekem. Elküldheted a hintódat, nem lesz rá szükség. Napokig, talán hetekig itt fogsz maradni Palanthasban.

Az idegen elfül beszélt! A silvanestiek nyelvén. Tanis pár pillanatra annyira megdöbben, hogy csak bámulni tudott. Ekkor a hintó kocsisa megköszörülte a torkát. Hosszú és fárasztó út állt mögöttük, és Palanthasban nagyon kellemes fogadók vannak, melyek sőrei messzeföldön híresek Ansalonban...

De Tanis nem szándékozott egy feketeköpenyes egyetlen szavára megszabadulni a hintójától. Éppen nyitotta volna a száját, hogy további kérdéseket tegyen fel, amikor a mágus kihúzta egyik kezét csuhája ujjából, ami eddig takarta a karba font kezeket, és tiltakozó, de egyúttal invitáló mozdulatot tett.

- Kérlek... - szólalt meg ismét elfül - Nem tartanál velem? Én is ugyanoda megyek, ahova te. Elistan vár bennünket.

Bennünket! Tanis teljesen összezavarodott. Mióta lát vendégül Elistan feketeköpenyes varázslókat Paladine Templomában? És mióta lépnek a feketeköpenyesek önként erre a megszentelt földre?

Nos, nyilvánvalóan az egyetlen lehetőség, hogy a végére járjon a dolognak, ha csatlakozik ehhez a különös alakhoz, és vár a kérdéseivel, amíg egyedül lesznek. Kicsit zavartan utasította a kocsist, miközben a feketeköpenyes csendesén álldogált mellette, majd szemével követte a távozó hintót. Akkor ismét a félelfhez fordult.

- Te már ismeresz engem, de én még nem tudom, ki vagy - mondta Tanis Silvanesti nyelven, amely sokkal tisztább volt, mint a Qualinesti, amely félig az anyanyelve volt.

Az idegen udvariasan meghajolt, aztán hátrahúzta fejéről a csuklyát, és a reggeli nap fénye arcára hullt.

- Dalamar vagyok - felelte, és kezeit ismét ruhája bő ujjába rejtette. Kevesen fogtak volna kezét egy feketeköpenyessel.

- A sötételf! - kiáltotta Tanis csodálkozva, mielőtt meggondolhatta volna, mit is mond. Zavarában elpirult. - Ó, bocsánat! Csak azért csúszott ki a számon, mert még sohasem találkoztam...

- ... senkivel az én fajtámból - fejezte be Dalamar csendesén, halvány mosollyal szenvtelen, csinos elf arcán. - Nem, valóban nem hiszem, hogy találkoztál volna. Mi, akiket „kivetettek a fényből”, ahogy mondani szokás, nem túl gyakran mutatkozunk a lét

napfényes oldalán.

Hirtelen mosolya kissé melegebbé vált, és Tanis mintha valami sóvárgást látott volna felcsillanni a sötételf szemében, ahogy az körbetekintett a napsütötte kerten, ahol álltak.

- De néha még nekünk is van honvágyunk...

A félelf is körbenézett. A kert fái ahhoz a fajtához tartoztak, melyeket az elfek mind közül a legjobban szerettek. Tanis, bár egészen más okokból, de ismerte az érzést, amit az otthon elhagyása jelent. Meg tudta érteni az elfet.

- Mindjárt itt a találkozó megbeszélte ideje - szólalt meg. - Abból amit mondtál, azt vettem ki, hogy valahogyan te is benne vagy a dologban. Talán indulhatnánk...

- Természetesen - Dalamar azonnal összeszedte magát, és habozás nélkül követte a félelft a gyepen át. Tanis a válla felett hátrapillantva döbbenten látta, hogy az elf karcsú teste görcsbe rándul valami ismeretlen fájdalomtól, amin szemmel láthatóan igyekszik uralkodni.

- Mi baj van? - állt meg azonnal. - Rosszul vagy? Segíthetek?...

Dalamar fájdalomtól meggyötört arcvonásait fanyar mosolyba rendezte.

- Nem, félelf - felelte. - Semmit sem tudsz segíteni. És nem is vagyok rosszul. Te sokkal ijeszítőbben néznél ki, ha belépnél a Shoikan Ligetbe, amely az én otthonomat védelmezi.

Tanis biccentett, hogy megértette, és szinte akaratlanul a távolban emelkedő sötét, kifacsart Torony felé pillantott, amely karomként görbült Palanthas fölé. Egy pillanatra furcsa borzongás futott végig rajta. Visszafordult a sima, fehér falú Templom felé, majd ismét a Toronyra nézett. Így, egyszerre látva, még teljesebbnek, befejezettebbnek és egészennek hatottak, mint külön-külön. Ez egy futó érzés volt csupán, valami, ami ekkor még nem is tudatosult benne. Most csak egy dologra tudott gondolni...

- Szóval ott élsz? Raistl... vele - Tanis képtelen volt a mestermágus nevét keserűség nélkül kiejteni, ezért inkább nem mondta ki.

- Ő az én shalafim - válaszolta Dalamar a tanítót jelentő elf szóval.

- Tehát az inasa vagy biccentett a félelf. - Akkor mit keresel itt? Ő küldött?

Mert ha igen, gondolta magában, akkor azonnal elmegyek innen, még ha gyalog kell is visszatérnem Solanthasba.

- Nem - szisszent fel Dalamar, és a fájdalomtól elsápadt - de miatta kell beszélünk.

A sötételf ismét fejére húzta a csuklyáját. Amikor folytatta, nyilvánvaló volt, hogy nagy erőfeszítésbe kerül a beszéd.

- És most hadd kérjelek meg, hogy siessünk egy kicsit. Van egy talizmánom, amit Elistantól kaptam, és ami segít keresztülvergődnöm ezen a helyen. Ennek ellenére nem szeretném feleslegesen itt tölteni az időmet.

Elistan talizmánokat osztogat a feketeköpenyeseknek? Raistlinnak meg inasa van? Olyan titokzatos ez az egész, gondolta, és meggyorsította lépteit.

...

- Tanis, drága barátom!

Elistan, Paladine papja és ansaloni egyházának vezetője parolára nyújtotta a kezét. A félelf megragadta az idős férfi kezét, és melegen megszorította, miközben próbálta nem észrevenni, hogy a valaha erős, nagy termetű férfi kézfogása mennyire puha és erőtlen. Komoly erőfeszítésbe került annyira fegyelmeznie arcvonásait, hogy ne lássék rajta a szomorúság és fájdalom, amiért a lánglelkű vezért, a zengő szavú szónokot ilyen szálnalmas csontvázként, összeesett, erőtlen öregemberként kell viszontlátnia, aki alig tudja megtartani magát ültében az ágyában felpolcolt párnák között.

- Elistan... - kezdte Tanis elszoruló torokkal. A mellettük álló fehér csuhás pap szigorúan a félelfre pillantott.

- Azazhogy... Tisztelendő Testvér - erőlködött Tanis a hivatalos nyelvvel - örülök, hogy ilyen jó színben látlak.

- Te viszont, Tanis, megrögzött hazudozó lettél - róttá meg Elistan, elmosolyodva barátja szájalmas erőlködésén, hogy elrejtse arcán a sajnálatot. A pap megpaskolta Tanis erős, napbarnította kézfejét vékony, fehér ujjú tenyerével. - És hagyd ezt a tisztelendő testvérezést. Igen, tudom, Garad, hogy ez így illendő és helyes, de ez a férfi még abból az időből ismer engem, amikor rabszolga voltam Pax Tharkas tömlöcében. De most menjetek mindnyájan, és hozzatok frissítőket meg ilyesmit, amitől vendégeink kellemesen érezhetik magukat.

Tekintete a sötételfre vándorolt, aki egy székbe roskadt a tűz mellett, amely a főpap szobájának kandallójában égett.

- Dalamar fordult hozzá Elistan udvariasan - ez a kis séta nem lehetett túl könnyű a számodra. Fogadd tiszteletemet, amiért végigcsináltad. De itt a szobámban már kissé könnyebb lehet, azt hiszem. Mit kérsz?

- Bort préselte ki ajkai közt a szót a sötételf, mintha szája hamuval lenne tele. Tanis látta, hogy az elf keze remeg a szék karfáján.

- Hozzatok bort és valami harapnivalót a vendégeinknek - utasította Elistan a körülöttük álló papokat, akik közül többen megvető pillantásokat vetettek a feketeköpenyes mágus felé. - Hívjátok ide azonnal Astinust, és ha megérkezett, ügyeljete rá, hogy senki se zavarjon bennünket.

- Astinus? - lepődött meg Tanis. - Astinus, a Krónikás?

- Igen, félelf barátom - mosolyodott el ismét Elistan. - A haldoklás különleges előjogokat biztosít számunkra. „És elébed járulnak majd, akik eddig elkerültek utadon.” Valahogy így szól az Őreg Ember Dala, ugye? És most minden kitisztult, Tanis. Igen, tudom, hogy haldoklom. Már régóta tudom. Hónapjaim hetekké zsugorodtak. Gyere ide. Láttál te már embereket meghalni. Mit is meséltél nekem, mit mondott neked az Erdőmester a Komor Erdőben? „Nem gyászoljuk azokat, akik sorsuk beteljesedésével pusztulnak el.” Az én sorsom beteljesedett, Tanis. Sokkal teljesebb, mint azt valaha is reméltem.

Elistan kitekintett az ablakon a csillogó gyepre, a virágzó kertre és messze azon túl - az Ősmágia megfeketedett Tornyára.

- Megadatott nekem, hogy visszaadjam a reményt a világnak, Tanis - folytatta halkan Elistan. - A reményt és a gyógyulást. Ki kívánhatna ennél többet? Avval a tudattal távozhatok, hogy a Templom ismét erős, újfent megalapított. Mostanra ismét minden népnek megvannak a maga papjai. Igen, még a surranóknak is.

Elistan elmosolyodott, és kezével hátrasimította fehér haját.

- Ó, micsoda kemény próbája volt az az időszak hitünknek, Tanis! Még arra is képtelenek voltunk, hogy megértessük velük pontosan, mi is az, ami hiányzik e világról. De jószívű és jólelkű nép az. Valahányszor elvesztettem a türelmemet, mindig Fizbanra gondoltam - vagyis Paladine-ra, aki abban a formában jelent meg nekünk, ha emlékszel - és arra a meleg szeretetre, amivel a te kis barátod, Tasslehoff iránt viseltetett.

Tanis arca elkomorult, amikor a surranó nevét említették, és szeme sarkából úgy látta, hogy Dalamar is felkapja a fejét egy pillanatra és elfordítja tekintetét a kandalló lángjainak táncáról, melyet idáig oly elmélyülten tanulmányozott. De Elistan mindezt nem vette észre.

- Az egyetlen bánatom, hogy nincs egyetlen olyan tehetséges ember sem a papjaim között, akire tiszta szívvel rá merném bízni a Templomot - csóválta fejét a főpap. - Garad nagyon jó ember. Túl jó. Egy második Papkirályt látok benne. És még nem értette meg, hogy az Egyensúly fenntartása a legfontosabb, amelyet mindannyiunknak együtt kell megteremteni e világon. Nem így van, Dalamar?

Tanis legnagyobb meglepetésére a sötételf bólintott. Hátrahajtott a csuklyát,

hogy igyon néhány kortyot a vörösborból, melyet a papok hoztak neki. A szín lassan visszatért az arcára, és már a keze sem remegett.

- Bölcs vagy, Elistan - szólalt meg a mágus csendesen. - Bárcsak mindenki ilyen felvilágosult lenne.

- Ez talán nem is annyira bölcsesség, mint inkább az a képesség, hogy több szemszögből lássuk a dolgokat - fordult vissza a főpap Tanishoz. - És te, Tanis, drága barátom? Észrevetted és tiszteletben tartottad, amit jöveteledkor láttál?

Elistan erőtlen mozdulattal az ablak felé intett, melyen keresztül tisztán látható volt az Ősmágia Tornya.

- Azt hiszem, nem értem, mit akarsz mondani - jött zavarba a félelf, mint mindig, ha érzéseiről kellett számot adnia.

- Dehogynem érted! Ránéztél a Toronyra, aztán pedig a Templomra, és arra gondoltál, hogy miért vannak ezek ilyen közel egymáshoz. Ó, sokan voltak, akik elleneztek, hogy itt álljon a Templom. Például Garad és persze Lady Crysania...

Ahogy elhangzott a név, Dalamar csuklani kezdett, köhögött a félrenyelt bortól, és gyorsan letette a poharat, nehogy kilötyintse. Tanis felállt, és öntudatlanul fel-alá kezdett járkálni a szobában - ami régi szokása volt -, de amikor észrevette, hogy ez zavarja a haldoklót, visszaült a helyére, és kényelmetlenül fészkelődni kezdett.

- Hallottál valamit azóta róla? - kérdezte halkan.

- Bocsáss meg, Tanis - felelte Elistan kedvesen. - Nem akartalak felzaklatni. Tényleg le kéne már szoknod róla, hogy mindenért magadat hibáztasd. Amit tett, azt a saját szabad akaratából tette. Én se tettem volna másként. Nem tudtad volna megállítani, sem pedig megmenteni a sorsától, bármi legyen is az. Nem, semmit nem hallottam felőle.

- De én igen - szólalt meg Dalamar kimérten, érzelemmentes hangon, amivel azonnal maga felé fordította a másik kettő figyelmét. Ez az egyik oka, hogy idehívtalak benneteket...

- Te hívtál? - ismételte Tanis, és újra felállt. - Azt hittem, Elistan hívatott bennünket. A te shalafid áll emögött? Ő a felelős annak a lánynak az eltűnéséért?...

Egy lépést tett előre, arca lángolt vörös szakála alatt. Dalamar felállt, szeme fenyegetően megvillant, keze reflexszerűen az egyik övéen lógó zacskó felé nyúlt.

- Mert az istenekre esküszöm, hogy ha bármi bajt okozott annak a lánynak, kitekerem azt az arany nyakát!

- Palanthasi Astinus - jelentette az ajtóban megjelenő pap.

A krónikás belépett a szobába. Időtlen arcán semmiféle érzelem nem látszott, mikor szürke szemének pillantását végighordozta a szobán, megállapodva minden tárgyon, minden személyen, hogy rögzítse a részleteket, amiket hamarosan le kell majd jegyeznie. Észrevette Tanis dűhtől vörös arcát, az elf büszke, kihívó tekintetét, a haldokló pap nyugodt, kisimult vonásait.

- Hadd találjam ki! - szólalt meg Astinus, majd, nem zavartatva magát, az asztalhoz lépett, és helyet foglalt. Termetes könyvet helyezett maga elé, kinyitotta egy üres oldalon, előhúzott egy írotollat a magával hozott fa tolltartóból, majd gondosan megvizsgálta hegyét, és feltekintett.

- Tintát, barátom - mondta az elképedt papnak, aki az előbb beengedte, mire az - Elistan jóváhagyó biccentésére - kisietett a szobából. Ekkor a krónikás befejezte a megkezdett mondatot.

- Hadd találjam ki! Raistlin Majere-ről beszélgetnek.

- Így igaz - mondta Dalamar. - Én hívatlak benneteket.

A sötételf visszaült a kandalló mellé. Tanis, még mindig dühös tekintettel az Elistan ágya mellett álló székehez ment. Garad, a pap, aki bejelentette Astinust, visszatért a tintával, és érdeklődött, hogy szükség lesz-e még valamire. Mivel nemleges választ kapott,

elhagyta a szobát, de még szigorúan megjegyezte, hogy Elistan nincs túl jól, és nem szabad sokáig zavarni.

- Én hívtalak itt egybe titeket - ismételte Dalamar, tekintetét a lángokra szegezve. Aztán felnézett, egyenesen Tanis szemébe. - A te utazásod egy kis kényelmetlenséget okozott neked. De én is idejöttem, tudva, hogy milyen pokoli kínokat kell majd kiállnom azok miatt a dolgok miatt, melyekhez hű vagyok. De nagyon sürgős, hogy beszéljek veletek, mindnyájatokkal. Tudom, Elistan nem lett volna képes eljönni hozzám. Tudom, hogy Tanis nem akart volna eljönni hozzám. Így aztán nem volt más választásom...

- Haladjunk - sürgette Astinus mély, hűvös hangján. - A világ tovább forog, míg mi itt ücsörgünk. Ön hívott egybe minket. Ezt értettük. De miért?

Dalamar egy pillanatig hallgatott, pillantása ismét a lángokra vándorolt. Mikor megszólalt, nem nézett fel.

- Legrosszabb félelmeink válnak valóra - mondta csendesen. - Sikerült neki.

## 9. FEJEZET

Gyere haza...

A hang ott lebegett az emlékeiben. Valaki térdelt emlékezetének kútja mellett és ezeket a szavakat dobálta bele a nyugodt, tiszta felszínű sötétségbe. Tudatának vízgyűrűi megzavarták és felébresztették békés, pihentető álmából.

- Gyere haza... Gyere haza, fiam...

Mikor felnyitotta a szemét, Raistlin egyenesen az anyja arcába nézett.

Anyja mosolyogva kinyújtotta kezét és hátrasímította a rakoncátlan, szemébe hulló, ősz tincseket.

- Szegény kisfiam - suttogta, és szemébe lágy tekintet költözött, a keserűség, a sajnálat és a szeretet lágysága. - Mit tettek veled! Vártalak! Oly régóta várlak már. És sírtam. Igen, kisfiam, még a holtak is tudnak sírni. Ez itt az egyetlen, ami vigaszt ad. De most már ennek vége. Itt vagy velem. Itt majd megpihenhetsz...

Raistlin küszködve felült. Végignézett magán és - legnagyobb rémületére - látta, hogy egész testét vér borítja. De mégsem érzett fájdalmat, úgy tűnt, nem sebesült meg. A légzés nehezeire esett és levegő után kapkodott.

- Hadd segítsen neked kérte az anyja, és nekilátott kioldani a selyemövet, melyet fia a derekán hordott, és amelyen annak értékes varázslat-komponensei függtek apró kis selyemzsákokban. Raistlin reflexszerűen félrelökte a tapogató kezét. Most kicsit könnyebben lélegzett. Körülnézett.

- Mi történt? Hol vagyok? - Teljesen összezavarodott. Gyermekkori emlékek bukkantak fel benne. Két gyermekkor emlékei! A sajátja... és valaki másé. Anyjára tekintett és egy arcot látott, amelyet ismert, de amely valahogy mégis idegen volt.

- Mi történt? - ismételte meg idegesen, visszaűzve tudata mélyére a rátörő emlékeket, melyek azzal fenyegették, hogy ellágyítják és elfedik józan ítélőképességét.

- Meghaltál, fiam - felelte az anyja kedvesen. - És most itt vagy velem.

- Meghaltam?! - visszhangozta Raistlin elszőrnyedve.

Vadul kutatott az emlékeiben. Felidézte a pillanatokat, amikor nagyon közel volt a halálhoz... Hogy lehet, hogy kudarcot vallott? Homlokát a tenyerébe hajtotta és érezte... hogy lüktet a vére, hogy forró a teste... és akkor minden eszébe jutott...

A Kapu!

- Nem! - kiáltott fel haragosan meredve az anyjára. - Az lehetetlen.

- Elvesztetted az uralmad a mágia felett, fiam - mondta az anyja, és kinyújtva kezét

ismét megérintette Raistlint. A mágus elhúzódott az asszony érintése elől. Az pedig egy halvány, szomorú mosollyal, egy mosollyal, melyet Raistlin olyan jól ismert, hagyta, hogy keze visszahulljon az ölébe. - A síkság meghasadt, a hatalmas erők darabokra szaggattak téged is. Óriási robbanás volt, amely elpusztította az egész, dergothi síkot. Zhaman mágikus erődje összeomlott.

Az asszony szomorúan csóválta a fejét.

- Alig bírtam elviselni szenvedésed látványát.

- Emlékszem - suttogta Raistlin, tenyerébe szorítva parázsló homlokát -, emlékszem a síkságra... de...

De valami, valami másra is emlékezett - az ezerszínű fény vakító lobbanására és a lelkét betöltő kéjes, mámorító érzésre, és a Kaput őrző sárkányfejek dühös sziszegésére és a mozdulatra, amivel körülölelte Crysania derekát.

Raistlin felállt és körbenézett. Lapos, sima talajon állt, valami sivatagfélelben lehetett. A távolban hegyeket látott. Valahogy ismerősnek tündek neki... hát persze! Thorbardin! A törpekirályság. Megfordult. Háta mögött egy erőd romjai látszottak, furcsa vicsorgó koponya alakot formálva. Tehát a Dergoth síkságon áll. Felismerte a tájat. De, bár felismerte, mégis valahogy furcsának találta. Minden vörös színű volt, mintha vérfüggönyön keresztül látná a dolgokat. És bár a tereptárgyak úgy néztek ki, ahogy emlékezett rájuk, mégis valahogy idegennek látszottak.

A Koponyatetőt még a Lándzsaháború idején látta, és nem emlékezett rá, hogy ennyire obszcén módon vigyorgott volna. És a hegyek is, valahogy túl élesen rajzolódtak ki az égre. Az ég! Raistlinnak elakadt a lélegzete. Teljesen üres volt! Gyorsan minden irányba körbetekintett. Nem, sehol nem látta a napot, bár nem volt még éjszaka. De nem látta a holdakat vagy a csillagokat sem. És az égboltnak is ugyanaz a természetellenes rózsaszín árnyalata volt, mint egy elszínezett naplementének.

Lepillantott az asszonyra, aki előtte térdelt a földön. Raistlin elmosolyodott, szorosan összepréselve keskeny ajkait.

- Nem - szólalt meg, és hangja ezúttal szilárdan, eltökélten zengett. - Én nem haltam meg! Nekem sikerült! Épp ez bizonyítja a sikeremet. Felismerem ezt a helyet. A surranó már leírta nekem. Azt mondta, hogy olyan volt, mint minden hely egyszerre, ahol valaha is megfordult. Ez a hely olyasmi, mint ahol beléptem a Kapun, tehát most Abyssban vagyok!

Raistlin lehajolt, megragadta az asszony karját és talpra állította.

- Te ördög, átkozott jelenés! Hol van Crysania? Árvul el, ki vagy, mi vagy? Beszélj, vagy az istenekre mondom...

- Raistlin! Hagyd abba, ez fáj!

A mágus megdermedt és csodálkozva bámult. Crysania beszélt hozzá, Crysania karját szorította. Megrázta magát és lazított a fogásán, egy pillanat alatt ismét ura volt önmagának. A lány megpróbálta kiszabadítani a karját, de a férfi még mindig erősen tartotta és magához húzta.

- Crysania? - kérdezte, figyelmesen tanulmányozva a másikat.

A lány zavartan tekintett rá.

- Igen - lehelte. Mi a baj, Raistlin? Olyan furcsán viselkedsz!

A mágusmester erősen megszorította a papnő karját, mire az fájdalmasan felkiáltott. Igen, a szemében tükröződő fájdalom valódi volt, csakúgy, mint a rémület. Raistlin megkönnyebbülten felsóhajtott és elmosolyodott, majd átkarolta a lányt és magához szorította. Érezte teste melegét, parfümjé illatát, szíve riadt dobogását...

- Óh, Raistlin - simult hozzá Crysania. - Úgy megijesztettél. Ez a hely olyan rettenetes. Olyan egyedül voltam.

A férfi beletúrt a papnő sűrű, fekete hajába. A lány testének puhasága és törekenysége felizzította vágyát. Crysania hozzásimult és hátrahajtotta a fejét. Ajkai puhán, csábítóan

csillogtak, gyengén remegett a férfi ölelésében. Raistlin fölé hajolt...

...és beletekintett a lángoló szemekbe.

Szóval végül hazatértél, kis varázslóm!

A gúnyos kacaj szinte égette az agyát, és a karjai közt tartott test elformátlanodott, kifacsarodott... és ő egy ötfejű sárkány nyakát ölegette... sav csepegett a fölé tornyosuló száj agyarairól... tűz tombolt körülötte... kénes gáz fojtogatta. A hatalmas fej egyre alább kigyózott...

Raistlin kétségbeesett vadsággal próbálta megidézni mágikus hatalmát. De mikor a védővarázslat szavait kezdte formálni agyában, kételkedni kezdett. Mi lesz, ha a mágiája nem működik? Gyenge vagyok, a Kapun való átjutás kiszívta az erőmet. A félelem élesen és kikerülhetetlenül, mint egy tör pengéje, szűrődött a lelkébe. A varázslat szavai kiröppentek agyából. Rátört a pánik. A Királynő! Ő teszi ezt vele! Ast takar ist... Nem! Ez nem igazság! Hallotta a nevetést, a győzelemittas kacajt...

Fehér fény lobbanása vakította el, és ő zuhanni kezdett, és zuhant, zuhant, zuhant végtelenül, lefelé keringve a feneketlen sötétségbe.

Mikor Raistlin kinyitotta a szemét, Crysania arcába nézett.

Az ő arca volt, de nem az az arc, amire emlékezett. Öregedett és haldoklott, még most is, miközben figyelte. A lány szorosan markolta Paladine medálját, melynek erős fehér fénye számúzta körülük a hátborzongató vörös derengést.

Raistlin behunyta a szemét, hogy ne lássa a papnő megvénült arcát, és felidézte magában, hogyan nézett ki a múltban, milyen volt a finoman metszett vonalú, gyönyörű fej, melyet csak méginkább megszépített a szerelem. A lány hangja hűvösen, határozottan csengett.

- Majdnem elvesztettelek.

Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, Raistlin kinyújtotta a kezét, megragadta a papnő karját, és kétségbeesetten kapaszkodott belé.

- Hogy nézek ki? Mondd el! Megváltoztam, ugye?

- Olyan vagy, mint amilyen akkor voltál, amikor először láttalak a Nagykönyvtárban - felelte Crysania még mindig szilárd hangon. Túl szilárd hangon, ami mögött feszültség és önfegyelem lappangott.

Igen, gondolta a mágus, olyan vagyok, mint voltam. Ami azt jelenti, hogy visszatértem a jelenbe. Ismét érezte a régi törékenységet, a régi gyengeséget, az égető fájdalmat a mellkasában és ezzel együtt a fullasztó köhögési ingert, mintha pókhálót feszítettek volna ki a tüdejében. Tudta, hogy bőre aranyszínűben csillog, hogy haja hófehér és hogy pupillái homokóra alakúak...

Elengedte Crysania karját, hasra gördült és dühösen ökölbe szorította a kezét, aztán haragjában és félelmében zokogni kezdett.

- Raistlin! - Crysania hangjában most rémület csengett. Mi történt? Hova kerültünk, Raistlin? Mi a baj?

- Sikerült - csikorogta a férfi. Kinyitotta a szemét és sajnálkozva nézett a lány arcába. - Sikerült. Abyssban vagyunk.

Crysania szemei elkerekedtek, ajka szétnyílt. Rettegésébe mintha egy kis öröm keveredett volna. Raistlin keserűen elmosolyodott.

- És a mágikus hatalmam eltűnt.

A papnő értetlenül meredt rá.

- Nem értem...

A szenvedéstől eltorzult arccal Raistlin a lány képébe sikoltotta.

- A mágikus erőm elveszett! Gyenge vagyok, védtelen, itt, az Ő birodalmában!

A mágus hirtelen megdermedt, amikor rádöbbsent, hogy szavait Ő is hallhatja,

leskelődhet és élvezi a helyzetet. Sikolya elhalt vércseppektől csillogó ajkán és aggódva körbetekintett.

- De akkor sem fogsz megsemmisíteni! - suttogta. Keze mágusbotja köré fonódott, amely mellette hevert a földön. Erősen a botjára támaszkodva lábra küzdötte magát. Crysania gyengéden körülfonta erős karjával és segített neki felállni.

- Nem - mormolta a varázsló a síkság kietlen ürességébe meredve. - Tudom merre vagy! Érzem! Az Istenek Honában. Tudom az oda vezető utat. Tudom, hogyan mozoghatok itt, a surranó árulta el hagymázás álmában. Fel foglak kutatni, bár az út hosszú és kimerítő lesz.

- Igen tekintett körbe. - Érzem, ahogy próbálsz a tudatomba hatolni, ahogy olvasni akarod a gondolataimat, és megriaszt az, amit mondok és teszek. Azt hitted, könnyű lesz engem megsemmisíteni. De én is érzem a Te tanácstalanságodat! Van velem valaki, akinek az agyához nem nyúlhatsz. Ő fog védeni és óvni engem, ugye, Crysania?

- Igen, Raistlin - suttogta halkan a lány a mágusmestert támogatva.

A varázsló tett egy lépést, aztán egy másikat, majd még egyet. Hol mágusbotjára, hol Crysaniára támaszkodott. De még így is minden lépés külön erőfeszítést kívánt, minden lélegzetvétel égette a tüdejét. Mikor ismét körbetekintett, csak ürességet látott.

A belsejében is üresség honolt. Mágikus hatalma eltűnt.

Raistlin botladozott. Crysania tartotta és támogatta, közben arcán könnyek peregtek alá.

A mágus még hallotta a gúnyos nevetést...

Talán fel kellene adnom, gondolta keserűen. Fáradt vagyok, rettenetesen fáradt. És mi vagyok én a varázserőm nélkül?

Semmi. Semmi, csak egy gyenge, nyomorék kisfiú...

## 10. FEJEZET

Dalamar bejelentését követően hosszú csend támadt a helyiségben; csend, amelyet végül tollsercegés tört meg, ahogy Astinus feljegyezte nagy könyvébe a sötételf szavait.

- Paladine legyen kegyelmes - mormolta Elistan. - Crysania vele van?

- Természetesen! - csattant fel Dalamar ingerülten, elárulva ezzel azt az idegességet, amit még a mágiabéli jártassága birtokában sem rejthetett el. - Másként hogyan érhetett volna el sikert? A Kapu minden előtt zárva van, kivéve az övéhez hasonló hatalommal rendelkező Feketeköpenyes mágusok, és a Crysaniához hasonló hitű Fehérköpenyes papok egyesített erejét.

Tanis zavarodottan nézett egyik arcra a másikra.

- Hallgassatok ide - fakadt ki dühösen. Én ezt nem értem. Mi folyik itt? Kiről beszéltek? Raistlinról? Mit csinált? Van ennek valami köze Crysaniához? És mi a helyzet Caramonnal? Ő is eltűnt. Tassal együtt! Én...

Uralkodj természeted türelmetlen emberi felén, félelf - szólt rá Astinus, miközben határozott, fekete vonalakat húzva még mindig írt. - Te pedig, sötételf, kezd az elején, ahelyett, hogy a közepébe vágnál.

- Vagy a végén, ahogy valószínűleg történt - suttogta Elistan egészen halk hangon.

Dalamar megnedvesítette az ajkát egy kis borral, és anélkül, hogy levette volna tekintetét a tűzről, előadta azt a különös történetet, amit Tanis egészen eddig csak részleteiben ismert. Amit hallott, abból sok mindenre magától is rájött volna, sok mindent meglepőnek talált, sok minden iszonyattal töltötte el.

- Raistlin meghódította Lady Crysaniát, és ha az igazat mondták el nekem, azt hiszem, ő is vonzódott a hölgyhöz. Ki tudhatja ezt Raistlinnél? A jeges víz túlságosan forró ahhoz,

hogyan az ereiben folyjon. Ki tudja, mennyi ideig tervezgette ezt a dolgot, mennyit álmódott róla? De végül készen állt. Eltervezett egy utat, vissza az időben, hogy megkeresse azt az egy dolgot, ami nem volt az övé: a valaha élt legnagyobb varázsló, Fistantilus tudását. Csapdát állított Lady Cysania számára, azt tervezte, hogy visszaviszi magával az időben, ahogy a saját ikerfivérét is...

- Caramont? - kérdezte Tanis meglepetten.

Dalamar úgy tett, mintha nem is hallotta volna a kérdést.

- De valami előre nem látott dolog történt. A shalafi féltestvére, Kitiara, az egyik Sárkány Nagyr...

Vér dörömbölt Tanis agyában, elhomályosította a látását, eltompította a hallását. Érezte, hogy a vér az arcában is ott lüktet. Olyan érzése támadt, mintha a bőre megégetné a kezét, ha hozzáérne, annyira forró volt.

Kittara!

Kitiara állt előtte, sötét szeme villámlott, fekete haja az arca körül göndörödött, az ajkai kissé szétnyíltak attól az elbűvölő, ravasz, mosolytól; a fény megcsillant a páncélján...

Lenézett Tanisra kék sárkánya hátáról. Körülötte az alattvalói, erősen és méltóságteljesen, erősen és könyörtelenül...

Kitiara a karjaiban fekszik, vágyakozva, szeretve, nevetve...

Tanis érezte, bár nem látta Elistan együttérző, de sajnálkozó pillantását. Összezsugorodott Astinus szigorú, mindentudó tekintetétől. Belebukkolózott önnön bűntudatába, a szégyenébe, szánalmasságába, és eközben nem vette észre, hogy Dalamar is gondban van az ábrázata miatt, ami inkább sápadt volt, mint vöröslő. Nem hallotta, hogy a sötét hangja mennyire remeg, amikor kiejti a nő nevét.

Tanis rövid gyötrődés után visszanyerte önuralmát, és újra képes volt figyelni. De érezte, újra érezte a szívében a régi fájdalmat - azt a fájdalmat, amiről azt hitte, örökre eltűnt már. Boldog volt Laurával. Volt idő, amikor még feltételezni sem tudta, hogy egy férfi ilyen mélyen és szelíden szerethet egy nőt. Megbékélt önmagával. Az élete gazdag volt és teljes. És most meglepetten felfedezte a sötétséget, ami még mindig ott lappangott benne; a sötétséget, amiről azt hitte, örökre kiszállt belőle.

- Kitiara parancsára a halállovag, Lord Soth varázslatot bocsátott Lady Cysaniára. Olyan varázslatot, aminek végeznie kellett volna vele, ám Paladine közbeavatkozott. Maga mellé vette Cysania lelkét, hogy ott éljen vele, és hátrahagyta a hölgy üressé vált testét. Azt hittem, a shalafi megsemmisült. De nem. Nővére árulását előnnyé változtatta. Ikerfivére, Caramon, és a surranó, Tasslehoff elvitte Lady Cysaniát Wayrethbe, az Ősmágia Tornyába, azt remélve, hogy a mágusok majd meg tudják gyógyítani. Természetesen nem voltak képesek rá, ahogy Raistlin előre tudta. Csak annyit tehettek, hogy visszaküldték a papnőt az időben, Krynn történelmének egyik periódusába, amikor egy olyan papkirály uralkodott, akinek elég hatalma volt ahhoz, hogy megkérje Paladine-t, tegye vissza a hölgy lelkét a porhüvelybe. És természetesen pontosan ez volt az, amit Raistlin el akart érni.

Dalamar keze ökölbe szorult.

- Én megmondtam a mágusoknak! A bolondok! Megmondtam nekik, hogy ezzel Raistlin kezére játsszák Lady Cysaniát!

- Te megmondtad nekik? - Tanis újra önmaga ura volt, legalábbis annyira, hogy sikerült feltennie a kérdést. - Elárultad őt, a shalafidat? - Hitetlenkedve felhorkant.

- Veszélyes a játék, amit játszom, félel - Dalamar ekkor Tanisra nézett. A belül fakadó tűz úgy világított, mint a tűzben a parazsak. - Kém vagyok, a mágusok Konklávéja küldött, hogy figyeljem Raistlin minden mozdulatát. Igen, most aztán joggal csodálkoztok. Félték tőle... valamennyi Rend, a Fehér, a Vörös, a Fekete is rettegett. Különösképpen a Fekete, mert mi tudjuk mi lenne a sorsunk, ha ő hatalomra kerül.

Ahogy Tanisra nézett, a sötételf felemelte a kezét, és lassan szétnyitotta fekete köntöse elejét, megmutatva meztelen mellét. Őt nedvedző seb éktelenkedett a sötételf sima bőrén.

- Raistlin keze nyoma mondta Dalamar kifejezéstelen hangon. - A jutalmam az árulásomért.

Tanis látta Raistlint, ahogy a fiatal sötételf mellkasára teszi vékony, arany ujjait; látta Raistlin arcát - az érzelmek, rosszakarát, kegyetlenség, emberség nélküli, és minden más egyebet nélkülöző arcot -, látta ahogy az ujjak keresztülégnek az áldozat húsán. Tanis fejcsóválva, émelygő gyomorral hátradőlt a székében, tekintetét a padlóra szegezte.

- De nem hallgattak rám - folytatta Dalamar. - Szalmaszálak után kapkodtak. Ahogy Raistlin előre látta, a legnagyobb reménységük a legnagyobb félelmükben rejtett. Elhatározták, hogy visszaküldik Lady Crysaniát az időben, hogy az a bizonyos papkirály segíthessen rajta. Ezt mondták Caramonnak is, mert tudták, másképpen nem menne. De a valóságban az történt, hogy meghalni küldték vissza Lady Crysaniát, de legalábbis azért, hogy eltűnjön, ahogy a többi pap is eltűnt az Összeomlás előtt. És remélték, hogy Caramon, amikor visszamegy az időben és megtudja az igazat ikertestvéréről - megtudja, hogy Raistlin valójában Fistandantilus -, akkor kénytelen lesz megölni a fivérét.

- Caramon? - Tanis keserűen felnevetett, azután elkomorodott, újra erőt vett rajta a harag. - Hogyan tehettek ilyesmit? Az az ember beteg! Caramon most már legfeljebb egy palackra való törpeszellemet lenne képes megölni! Raistlin már elpusztította. Miért nem...?

Ahogy elkapta Astinus bosszús pillantását, Tanis elhallgatott. Az elméjében kavargtak a gondolatok. Ennek az egésznek semmi értelme sem volt! Elistanra nézett. A papnak eddig is tudnia kellett ezekről a dolgokról. Az arcán nyoma sem volt döbbenetnek vagy meglepetésnek, még akkor sem, amikor meghallotta, hogy a varázslók meghalni küldték vissza Crysaniát. Elistan ábrázatán csak mélységesen mély bánat látszott.

Dalamar folytatta:

- De a surranó, Tasslehoff Fúrólab megtörte Par-Salian varázslatát, és tévedésből visszament Caramonnal az időben. Mivel a surranó belekerült az idő áramlásába, lehetőség nyílt annak megváltoztatására. Csak találgatni tudunk, mi történt ott, Istárban. Annyit tudunk biztosan, hogy Crysania nem halt meg. Caramon nem ölte meg a fivérét. És Raistlin sikeresen megszerezte Fistandantilus tudását. Magával vitte Crysaniát és Caramont, és előrehaladt az időben, egészen addig a periódusig, amikor ő birtokolta a vidék egyetlen igaz papját, Crysania személyében. Átutazott az időben történelmünknek abba a szakaszába, amikor a Sötétség Királynője a legsebezhetőbb volt, amikor nem állíthatta meg őt.

- Ahogy Fistandantilus tette öelötte, Raistlin megvívta a Törpekapu Háborút, és így átjutott a Kapun, amely akkor ott állt Zhaman mágikus erődjében. Ha a történelem megismétli önmagát, Raistlin ott halt volna meg annál a Kapunál, mert Fistandantilus is ott találkozott a végzetével.

- Erre számítottunk - mormolta Elistan. A keze erőtlenül markolta a takarót, amit ráterítettek. - Par-Salian azt mondta, hogy Raistlin semmiképpen sem változtathatta meg a történelmet...

- Az az átokfajzat surranó! - vicsorgott Dalamar. - Par-Salian tudhatta volna, rá kellett volna jönnie, hogy az a szálnalmas teremtmény pontosan azt teszi majd, amit meg is tett... rávetődik egy új kaland lehetőségére! Meg kellett volna fogadnia a tanácsunkat. Meg kellett volna fojtania a kis kurafit...

- Mondd el, mi történt Tasslehoffal és Caramonnal - szólt közbe Tanis hideg hangon. - Nem érdekel, mi lett Raistlinnal vagy... Kérlek, Elistan, bocsáss meg... Vagy Lady Crysaniával. Őt a saját jósága vakította el. Sajnálom, de nem volt hajlandó kinyitni a

szemét, hogy meglássa az igazságot. Engem az érdekel, mi lett a barátaimmal. Mi történt velük?

- Nem tudjuk - mondta Dalamar. Megvonta a vállát. - De én a te helyedben nem próbálnám megkeresni őket ebben az életben, félelf... shalafi nem sok hasznukat veheti.

- Akkor mindent elmondtál, amit hallanom kellett - suttogta Tanis. Felállt; a hangja remegett a gyásztól és a haragtól. - Ha ez az utolsó dolog amit teszek, akkor is felkutatom Raistlint, és...

- Ülj vissza, félelf - kérte Dalamar. Nem emelte fel a hangját, de a szemében olyan vészjósló fény villant, hogy Tanis keze önkéntelenül a kardja markolatának helyére csúszott, talán csak azért, hogy eszébe jusson, mivel Paladine Templomában tartózkodik, nincs nála fegyver. Még dühösebben, a békesség kedvéért csendben maradva meghajolt Elistan, majd Astinus előtt, és az ajtó felé indult.

- Nagyon is érdekelni fog, félelf Tanis, hogy mi lett Raistlinnal - érte utol Dalamar hűvös hangja -, mert rád is hatást gyakorol. Valamennyiünkre kifejti a hatását. Igazat szólok, Tiszteletreméltó Uram?

- Igazat mond, Tanis - bólintott Elistan. - Megértem az érzéseidet, de mindegyiket félre kell söpörnöd.

Astinus nem szólalt meg, csak a papiroson sercegő toll hangja nem hagyta elfeledni, hogy ő is a szobában tartózkodik. Tanis ökölbe szorította a kezét, azután olyan nehézlelkű sóhajjal, aminek hallatán még Astinus is felkapta a fejét, Dalamar felé fordult.

- Jól van, legyen. Mi olyat tudott még tenni Raistlin, amivel fájdalmat és sebeket okozott, amivel halált zúdított a környezetében lévőkre?

- Amikor elkezdtem, azt mondtam, hogy valóra váltak a legrosszabb félelmeink - felelte Dalamar. Ferde és keskeny elf szemével egyenesen a félelf kissé ferde, és kissé keskeny szemébe pillantott.

- Igen, ezt mondtad! - csattant fel Tanis türelmetlenül. Még mindig nem ült vissza.

Dalamar drámai szünetet tartott. Astinus ismét felnézett, és enyhe bosszankodással felvonta a szemöldökét.

- Raistlin belépett Abyssba. Ő és Lady Cysania meg fog vívni a Sötétség Királynőjével.

Tanis úgy meredt Dalamarra, mintha nem hinne a fülének. Azután kitört belőle a nevetés.

- Jól van - mondta vállrándítva. - Úgy látom, nem sok aggódnivalóm van. A varázsló megpecsételte a saját sorsát.

De Tanis nevetése nem talált visszhangra. Dalamar hideg, cinikus tekintettel nézett rá, mintha eleve valami ilyen abszurd választ várt volna a félembertől. Astinus felhorkant és folytatta az írást. Elistan törékeny válla lejjebb ereszkedett. Lehunyta szemmel hátradőlt a párnáin.

Tanis végignézett rajtuk.

Ezt nem tarthatjátok komoly fenyegetésnek! - kiáltotta. - Az istenekre, én már álltam a Sötétség Királynője előtt! Éreztem a hatalmát, a felségességét... és ez akkor történt, amikor még csak részben volt a létnek ezen a síkján. - A félelf önkéntelenül megrázkódott. - El sem tudom képzelni, milyen lehet találkozni vele a saját... a saját...

- Nem vagy egyedül, Tanis - mondta Elistan erőtlenül. - Én is találkoztam a Sötét Királynővel. - Kinyitotta a szemét, bágyadtan elmosolyodott. - Most meglepődtél? Nekem is megvoltak a próbáim, szembe kellett néznem a kísértésekkel, ahogy minden embernek.

- Hozzám csupán egyszer jött el - Dalamar elsápadt, a szemében félelem tükröződött. Megnyalta a száját. - És akkor hozta el nekem ezeket a híreket.

Astinus hallgatott, de abbahagyta az írást. A komor kőszikla felülete kifejezőbb, mint a historikus arca volt.

Tanis csodálkozva ingatta a fejét.

- Találkoztál a Királynővel, Elistan? Ismered a hatalmát? És mégis úgy gondolod, hogy egy törékeny, beteges varázsló és egy vén papnő valahogy képes lesz kárt tenni benne?

Elistan szeme villámokat szórt, az ajka megkeményedett, és Tanis tudta, ezúttal tényleg túl messzire ment. Elvörösödve, a szakállát vakargatva bocsánatot akart kérni, de mielőtt elkezdte volna, makacsul összeszorította a fogait.

- Ennek nincs semmi értelme - motyogta. Visszament a helyére, levetette magát a székébe.

- Nos, hogy az Abyssba állítsuk meg? - Amikor felfogta mit kérdezett, az arca még vörösebb lett. - Elnézést - mormolta. - Nem akarok viccet csinálni ebből. Minden, amit mondok, rosszul sül el. De legyenek átkozott, ha értem! Most segítenünk kell Raistlinnak, vagy állítsuk meg?

- Nem tudod megállítani - jelentette ki Dalamar hűvösen, amikor látta Elistanon, hogy meg akar szólalni. - Ezt egyedül mi, mágusok vagyunk képesek megtenni. Már hetek óta dolgozunk ezeken a terveinken. Tudod, félelf, amit mondtál, az helytálló, legalábbis részben az. Raistlin tisztában van vele, és mi is tudjuk mind, hogy a saját létsíkján nem győzheti le a Sötétség Királynőjét. Ebből következik, hogy azt tervezi, kicsalogatja onnan, a Kapun keresztül visszaviszi, át a világba...

Tanis úgy érezte magát, mintha keményen a gyomrába öklöztek volna. Egy hosszú pillanatig nem kapott levegőt.

- Ez örület! - nyögte ki végül. A keze a szék karfájához feszült, a csuklója elfehéredett, olyan erősen szorította. - Nerakában is alig bírtuk legyőzni! Raistlin vissza fogja hozni őt a világra?

- Hacsak nem állítja meg valaki - folytatta Dalamar. - Ez, ahogy már mondtam, az én kötelességem.

- És nekünk mit kellene tennünk? - kérdezte Tanis előredőlve. - Minket miért hoztatok ide? Csak ülnünk kell és nézelődnünk...?

- Türelem, Tanis! - vágott közbe Elistan. - Ideges vagy és félsz. Valamennyien ilyesmit érzünk.

A gránitszívű historikus kivételével, gondolta Tanis keserűen.

- Elhamarkodott tettekkel és szenvedélyes szavakkal semmit sem érhetünk el. - Elistan a sötételfre nézett, és a hangja veszített keménységéből. - Azt hiszem, a legrosszabbat még mindig nem hallottuk. Így van, Dalamar?

- Igen, Tiszteletreméltó Uram - kezdte Dalamar, és Tanis meglepetten látta, hogy ferde szemében valami érzelemnyom cikázik. - Tudomásomra jutott, hogy a Sárkány Nagyúr, Kitiara... - Elcsuklott a hangja. Megköszörülte a torkát, aztán sokkal határozottabban folytatta. - Kitiara átfogó támadást akar indítani Palanthason.

Tanis hátradőlt a székében. Az első gondolata keserű, cinikus csodálkozás volt - én megmondtam, Lord Amothus. Megmondtam, Porthios. Én megmondtam, valamennyiőtöknek, akik vissza akartatok mászni a szép, meleg kis fészketekbe, hogy úgy tegyetek, mintha a háborúra sosem került volna sor. A második gondolatát szintiszta bánat itatta át. Emlékek tértek vissza - Tarsis városa lángokban, a sárkányármádiák elfoglalják Vigaszt, a fájdalom, a szenvedés... a halál.

Elistan mondott valamit, de Tanis nem hallotta. Hátradőlt, lehunyta a szemét, gondolkozni próbált. Emlékezett rá, hogy Dalamar mondott valamit Kitiaráról, de... Mit is? A szavak emlékei a tudata peremén örvénylettek. Kit járt a fejében. Nem figyelt. A szavak... tompák és távoliak voltak. Erőtlenek.

- Várjatok! - Tanis felült, hirtelen emlékezni kezdett. - Azt mondtad, Dalamar, hogy Kitiara dühös volt Raistlinra. Azt mondtad, attól félt, hogy a Királynő visszatér a világba. Ezért parancsolta meg Sothnak, hogy ölje meg Crysaniát. Ha ez igaz, akkor miért támadja meg Palanthast? Ennek így semmi értelme sincs! Sanctionban naponta növekszik az

ereje. A gonosz sárkányok ott gyűltek össze, és a jelentések szerint a sárkányfattyak, akik a háború titán szétszóródtak, szintén ott egyesülnek az ő parancsnoksága alatt. De Sanction távol van Palanthastól. Solamnia Lovagjainak földje terül el a kettő között. A jó sárkányok felkelnek és harcolni fognak, ha a gonoszak újra az égbe emelkednek. Miért? Miért kockáztatna mindent, amit eddig megszerzett? És miért...?

- Azt hiszem, félelf, te ismered Lady Kitiarát - szólt közbe Dalamar.

Tanis fuldokolni kezdett, köhögött. Elmormolt valami válaszfélét.

- Bocsánat, mit mondtál?

- Igen! A fene essen belé, ismerem őt! - csattant fel Tanis. Elkapta Elistan pillantását, és újra visszaomlott a székébe. Úgy érezte, ég a bőre.

- Igazad van - mondta Dalamar könnyedén. Világos elfszemében a csodálkozás halvány fénye csillogott. - Amikor Kitiara először hallott Raistlin tervéről, megijedt. Természetesen nem Raistlintól, hanem azért, mert tartott tőle, hogy Raistlin miatt rázúdul majd a Sötét Királynő haragja. De... Dalamar megvonta a vállát. - ...ez akkor történt, amikor Kitiara azt hitte, Raistlin mindenképpen veszíteni fog. Most viszont, a jelek szerint úgy gondolja, Raistlinnak van némi esélye a győzelemre. És Kit mindig megpróbál a győztes oldalára állni. Azt tervezi, hogy meghódítja Palanthast, és felkészült a varázsló üdvözlésére, amikor az áthalad a Kapun. Kit fel fogja ajánlani a seregeit a fivérének. Ha a varázsló elég erős - és mostanra már elég erősnek kell lennie - könnyedén hatást gyakorolhat a Sötét Királynővel szövetséges gonosz sárkányokra, hogy ezután az ő ügyét szolgálják.

- Kit? - Most Tanison volt a csodálkozás sora.

Dalamar halványan elvigyorodott.

- Ó, igen, félelf. Én is éppen olyan jól ismerem Kitiarát, mint te.

A sötételf gúnyos hangja elcsuklott, akaratától függetlenül keserűvé változott. Keskeny keze ökölbe szorult. Tanis bólintott, mert hirtelen megértette őt, és furcsa módon valami különös szimpátiát érzett az ifjú elf iránt.

- Tehát téged is elárult - mormolta Tanis halkan. - Támogatást ígért neked. Azt mondta, ott lesz, melletted áll majd. Amikor Raistlin visszatér, a te oldaladon fog harcolni.

Dalamar felállt, fekete köpenye megzizzent körülötte.

- Sohasem bíztam meg benne - mondta hűvösen, de hátat fordított a többieknek, és a lángokba bámult, nehogy meglássák az arcát. - Tudtam, hogy képes a hitszegésre és az árulásra. Nem ért váratlanul a dolog.

Tanis azonban meglátta, hogy az elf keze, amivel a kandalló párkányát szorította, lassanként elfehéredik.

- Ki mondta el neked? - kérdezte Astinus váratlanul.

Tanis meghökkent. Szinte teljesen megfélemedezett a historikus jelenlétéről.

- Az biztos, hogy nem a Sötét Királynő. Ő nem foglalkozna ezzel.

- Nem, nem. - Dalamar egy pillanatig zavarodottnak tűnt. Lerítt róla, gondolatban távol jár. Sójajtvá felnézett a többiekre. - Lord Soth, a halállovag. Ő mondta el.

- Soth? - Tanis úgy érezte, kicsúszik a lába alól a valóság talaja.

Az agya kétségbeesetten próbálta megőrizni az egyensúlyát. Varázslók után kémkedő varázslók. A fény papjai, akik szövetséget kötnek a sötétség mágusaival. A sötét megbízik a világosban, és a sötétség ellen fordul. A fény a sötéthez fordul...

- Soth hűséget fogadott Kitiarának! - motyogta Tanis zavarodottan. - Miért árulta volna el?

Dalamar elfordult a tüztől, Tanis szemébe nézett. Egy szívdobbanásnyi időre létrejött kettejük között valami megmagyarázhatatlan kapcsolat, egy olyan szál, amelyet a közös élmények, a közös bánat, a közös kín, a közös szenvedély alakított ki. És Tanis egyszeriben mindent megértett, és ahogy ez bekövetkezett, a lelke megremegett az iszonytól.

- Mert Kitiara halálát kívánja - felelte Dalamar.

## 11. FEJEZET

A fiatal fiú végigment Vigasz utcáin. Nem volt valami kellemes külsejű gyerek, jól tudta - annyi mindent tudott magáról, amennyit a gyerekeknek áltatában nem hoznak a tudomására. De ő rengeteg időt töltött egyedül, pontosan azért, mert a külsejét nem lehetett kellemesnek nevezni, és mert túlságosan sokat tudott.

Ezen a napon azonban mégsem egyedül rótt az utcákat. Ikertestvére, Caramon mellette volt. Raistlin homlokráncolva rugdosta az utca porát, elnézte, ahogy felhőkben szálldos körülötte. Lehet, hogy nem egyedül sétált, de bizonyos értelemben véve Caramon társaságában sokkal magányosabb volt, mintha nélküle lett volna. Mindenki kellemes külsejű, csinos arcú ikertestvérenek kiáltott köszöntő szavakat. Hozzá senki sem szólt. Mindenki Caramont hívta játszani. Raistlint senki. A lányok Caramont figyelték a szemük sarkából, azon a fura módon, ahogy csak a lányok tudnak nézni. A lányok észre sem vették Raistlint.

- Hé, Caramon, akarsz játszani Kastélykirályt? - kiáltott egy hang.

- Akarsz, Raist? - kérdezte Caramon. Az arcán látszott, ő szeretne. Erős volt, jó felépítésű, kedvelte a durva, izmokat próbáló játékot. De Raistlin tudta, ha most játszani kezdenének, őbelőle hamarosan kiszállna az erő, és rátörne a szédülés. Azt is tudta, hogy a többi fiú összeveszne azon, melyik csapat kénytelen bevenni őt.

- Nem. De azért te csak menj nyugodtan.

Caramonnak megnyúlt az arca, aztán vállrándítva így felelt:

- Ó, nem olyan fontos, Raist. Inkább veled maradok.

Raistlin érezte, összeszorul a torka, görcsbe rándul a gyomra.

- Nem, Caramon - suttogta egészen halkán. - Semmi baj, csak menj. Eredj, játssz velük!

- Úgy látom, nem érzed magad valami jól, Raist - mondta Caramon. - Pedig nem nagy ügy. Tényleg nem. Gyere, mutasd meg inkább azt az új mágikus trükköt, amit tanultál... azt a pénzérmészet...

- Ne viselkedj így velem! - hallotta Raistlin a saját hangját. - Nincs szükségem rád! Nem akarok veled lenni! Menj! Menj, játssz azokkal a bolondokkal! Egy rakás hülye, összetartoztok! Egyikőtökre sincs szükségem!

Caramon arcán riadt szomorúság látszott. Raistlin úgy érezte magát, mintha épp most rugdosott volna meg egy kutyát. Ettől még dühösebb lett. Elfordult.

- Jól van, Raist. Ha ezt akarod - motyogta Caramon.

Raistlin a válla fölött visszalesve látta, hogy testvére odafut a többiekhez. Sóhajtott, megpróbált tudomást sem venni a kiáltozásról, a nevetgélésről, amivel a fiúk üdvözölték Caramont. Leült egy árnyékos helyre, előhúzta a zsebéből az egyik varázskönyvét, és olvasni kezdett. A mágia ereje hamarosan elfeledtette vele a port, a nevetést, ikertestvére megbántott tekintetét. A mágia szavai átvezették a bűbáj földjére, ahol ő parancsolt az elemeknek, ő irányította a valóságot...

A varázskönyv kicsúszott a kezéből, a porba hullott a lába előtt. Raistlin meglepetten felnézett. Két fiú állt előtte. Az egyik egy botot tartott a kezében. Megbökdöste a könyvet, aztán felemelte a botot, és keményen Raistlin mellébe bökte a végét.

Bogarak vagytok, mondta Raistlin a fiúknak hangok nélkül. Rovarok. Semmik vagytok a számomra. A semminél is kevesebbek. Nem vett tudomást a mellébe szúró fájdalomról, sem az előtte álló két rovarról. A könyv után nyújtotta a kezét. A botos fiú rálépett az ujjaira.

Raistlin megijedt, de a dühe ekkor már jóval erősebb volt a félelménél. Felállt. A kezei mindennél fontosabbak voltak a számára; kezeivel manipulálta a varázslatokhoz szükséges törekeny és finom anyagokat; a kezeivel rajzolta a levegőbe a mágia bonyolult szimbólumait.

- Hagyjatok békén! - mondta ridegen. A hangjában és a tekintetében egy pillanatra volt valami, aminek a hatására a két fiú visszahőkölt. Ekkor már kisebb tömeg gyűlt össze körülöttük. A többi fiú abbahagyta a játékot, és közelebb jött, hogy lássa a mókát. A botos fiú, aki tudatában volt annak, hogy a társai figyelik, mit csinál, elhatározta, nem hagyja, hogy ez a vézna, szűkölköző, reszkető könyvmoly megússza ennyivel.

- Miért, mit csinálsz? - vicsorgott rá Raistlinre. - Talán varanggyá változtatsz?

Nevetés. Raistlin agyában előbukkantak egy varázslat szavai. Olyan varázslat volt ez, amit még nem kellett, nem lett volna szabad megtanulnia; védekező mágia volt, amivel ártani lehetett, amit csak akkor volt szabad használni, ha valódi és komoly veszély fenyegetett. A Mestere dühös lesz, ha most végrehajtja. Raistlin ajka megkeményedett és lassan mosolyra húzódott. Ennek a mosolynak, és Raistlin pillantásának láttán a két fiú közül az egyik visszább lépett.

- Menjünk! - súgta társának.

Ám a másik fiú nem tágitott. A háta mögött, Raistlin jól látta, a tömegben ott állt Caramon. Az arca dühös volt.

Raistlin elkezdte sorolni a szavakat...

...aztán mozdulatlanul dermedve elhallgatott. Nem! Valami nincs rendjén! Elfelejtette! A varázslat nem fog működni! Itt és most semmiképpen sem. A szavak halandzsaként buktak ki belőle, értelmet keresni is hiábavaló lett volna bennük. Semmi sem történt! A fiúk nevettek. A kölyök felemelte a botját, és Raistlin gyomrába szúrta a végét. A fiú elakadó lélegzettel a földre roskadt.

Négykézláb állt, levegő után kapkodott. Valaki belerúgott. Érezte, hogy a bot eltörik a hátán. Még egy rúgás - ez máshonnan jött, mint az első. A földön gurult, köhögött a porban, vékony karjaival hiába próbálta eltakarni a fejét. Rúgások és ütések záporoztak rá.

- Caramon! - kiáltotta. - Caramon, segíts!

De csak egy mély, komoly hang válaszolt:

- Elfelejtetted? Nincs szükséged rám!

Egy kő csattant a fejéhez. Az ütés irtózatosan fájt. Tudta, bár nem látta, hogy Caramon hajította rá a követ. Kezdte elveszteni az eszméletét. Kezek ragadták meg, végigvonszolták a poros úton, egy veremhez rángatták, egy sötét és hideg jéghideg veremhez. Le fogják hajítani, és ő lezuhan, le a mélybe, a sötétbe, a hidegbe, és talán soha, soha nem fog leérkezni a verem aljára, mert nincs is alja, feneketlen...

...

Crysanía körülnézett. Hol van? Hol lehet Raistlin? Néhány pillanattal korábban még vele volt, gyengén a karjára támaszkodott, aztán... Aztán hirtelen eltűnt, és ő egyedül maradt, egyedül haladt ebben a különös, ismeretlen faluban.

Tényleg nem ismeri ezt a helyet? Mintha... Igen. Mintha már járt volna itt, vagy legalábbis egy ehhez hasonló helyen. Magas, vastag törzsű fák vették körül. A településen valamennyi házat a fákra építették. Az egyik ágain felfedezett egy fogadót. Látta a táblát, amire a falu nevét írták.

Vigaszt.

Milyen különös, gondolta, ahogy körbenézett. Tehát Vigaszt... Nemrég járt Vigasztban, Tanisszal, a félelffel. Caramont keresték. De ez a Vigaszt valahogy más volt. Mintha

minden vörösés lett volna, és... Igen. Mintha minden eltorzult volna. Crysania szerette volna megdörzsölni a szemét - talán ettől kitisztul a látása.

- Raistlin! - kiáltotta.

Semmi válasz. A mellette elhaladó emberek úgy viselkedtek, mintha nem hallották volna a hangját, mintha nem látták volna őt.

- Raistlin! - kiáltott. Páni félelem áradt szét benne. Mi történt Raistlinnel? Hová ment? Talán a Sötét Királynő...?

Kiáltozás, gyerekricsaj ütötte meg a fülét, amiből élesen kiemelkedett egy vékony, magas, segítségért kiabáló hang.

Crysania megfordult. Egy kölyökfalkát látott, a fiúk a földön összegömbölyödve heverő alak fölött álltak. A papnő ütésre emelkedő és lecsapó öklöket látott, keményen rúgó lábakat, és egy lesújtó botot. Aztán újra az a sikoly... Crysania a körötte álló és járkáló emberekre nézett, de azok mintha semmi különöset nem vettek volna észre.

Crysania felfogta fehér köntösének alját, és futva elindult a gyerekek felé. Ahogy közelebb ért már azt is látta, hogy a suhancok gyűrűjében fekvő alak egy... gyerek! Egy kisfiú! Ezek megölik, döbrent rá elborzadva. A gyűrűhöz ért, megragadta az egyik kölyök karját, hogy félrerántsa. A fiú hátrapördült, Crysania szemébe nézett. A nő riadtan visszahőkölt.

A gyerek arca fehér volt, hullaszerű, olyan, akár egy koponya. A bőre ráfeszült a csontokra, az ajka violaszínű. Rávicсорította Crysaniára feketén rothadó fogait, és előrcsapott ökölbe szorított kezével. A papnő bőrét felhasították a hosszú körmök, a sebekből szűrő, bénító fájdalom áradt szét benne. Levegő után kapkodva visszarántotta a kezét, mire a kölyök - arcán az eltorzult élvezet rút vigyorával - hátat fordított neki, hogy tovább kínozza a földön fekvő fiúcskát.

Crysania a fájdalomtól szédelegve és legyengülve a karján vérző karmolásokra nézett. Hallotta, a fiú ismét felkiált.

- Paladine, segíts! - fohászkodott Crysania. - Adj erőt!

Eltökélten elcsípte az egyik démonkölyköt, félrelökte, aztán megragadott egy másikat. Sikerült eljutnia a földön fekvő fiúhoz, úgy helyezkedett, hogy a testével pajzsként védje a vérző, ájult gyermeket, és közben kétségbeesett igyekezettel próbálta távol tartani tőle a suhancokat.

Újra és újra érezte a bőrét felhasító körmök okozta fájdalmat, a testében szétáradó mérget. De hamar felfedezte, hogy a kölykök, miután egyszer megérintik őt, kínlódva visszahúzódnak tőle. Végül, rémálomba illő arcukon zord kifejezéssel, mind hátrébb kotródtak, és otthagyták a vérző, hányingerrel küszködő Crysaniát áldozatuk mellett.

A nő szelíden végigsimított a fiúcska testén. Hátrasimította barna haját, az arcába nézett. A keze reszketni kezdett. Nem, tévedésről szó sem lehetett! Ez az arc, ezek a törékeny csontok, a kiugró áll...

- Raistlin! - suttogta Crysania. Megfogta a gyermek kicsiny kezét.

A fiú kinyitotta a szemét...

A feketébe öltözött férfi felült.

Crysania rámeredt, Raistlin komor tekintettel körbenézett.

- Mi történik itt? - kérdezte Crysania. Reszketett, a testébe juttatott méreg hatni kezdett.

Raistlin biccentve magára mutatott.

- Ő most így kínozz - mondta egészen halkan. - Így harcol ellenem, ott csap le rám, ahol a legsebezhetőbb vagyok. - Az aranyfényű óraüveg szemek Crysaniára szegeződtek, a keskeny ajkak mosolyra húzódtak. - Küzdöttél értem. Legyőzted őt. - Magához húzta a nőt, ráterítette fekete köpenyét, erősen ölelte. - Jól van, pihenj egy kicsit. A fájdalom tovaszáll... Aztán folytathatjuk utunkat.

Crysania még mindig reszketve a mágus mellkasára hajtotta a fejét, és hallgatta a

tüdejébe beáramló levegő zihálását, beszívta az édeskés illatot, ami legjobban a rózsaszirmokéra emlékeztetett. A rózsák illatára, és a haláléra...

## 12. FEJEZET

- Tehát bátor szavai és ígéretei így válnak valóra - jegyezte meg Kitiara halkán.

- Másra számítottál? - kérdezte Lord Soth. A szavakat, amelyekhez a régi páncéllal fedett váll megrándítása társult, közömbösen ejtette ki, mintha a kérdés szónoki lenne csupán. De a hangban volt valami, aminek hatására Kitiara éles pillantást vetett a halállovagra.

Ahogy látta, hogy Soth őt nézi, ahogy felfedezte a narancsszínű szemekben izzó különös fényt, Kitiara elvörösödött. Rájött, sokkal több érzelmet árult el, mint amennyit akart. Ettől dühösebb lett, az arca pedig még sötétebb. Hirtelen félrefordult, hogy Soth ne láthassa.

Átment a fegyverekkel, páncélokkal, illatosított selymekkel és vastag prémszőnyegekkel teli helyiség másik végébe. Közben remegő kézzel összefogta a mellén vékony éjszakai köntösét. A mozdulat némi szégyenlősségről árulkodott, Kitiara legalábbis így érezte, és nem tudta, miért hajtotta végre. Korábban még sosem fordult elő vele, hogy szégyellősen viselkedett volna - különösen nem egy olyan lény társaságában, aki már jó háromszáz esztendeje hamuvá omlott. De hirtelen kényelmetlenül érezte magát a lángoló szempár pillantásától, amelyek a nem létező arcból meredtek rá. Mintha meztelen, védtelen lett volna...

- Nem, természetesen nem - felelte hűvösen.

- Végül is egy sötételfről van szó - folytatta Soth szenvedélyektől mentes, már-már unott hangon. - És nem csinál titkot abból a tényből, hogy jobban fél a fivéredtől, mint a haláltól. Csoda-e, hogy úgy döntött, inkább Raistlin oldalán harcol, mint egy falkányi gyenge, vén, nyárfalevélként reszkető varázsló mellett?

- Pedig mennyi mindent elérhetett volna! - kiáltott fel Kitiara. Mindent megtett azért, hogy a hangját Sothéhoz hasonlóvá tegye. Reszketve felemelte az ágya végében heverő éjjeli prémköntöst, és a vállára kanyarította. - A Feketeköpenyesek vezérséget ígérték neki. Biztos volt benne, hogy elfoglalhatja Par-Salian helyét, hogy ő lehet a Konklávét Vezetője... Kryn legfőbb mágiamestere.

És más jutalmakat is remélhettél volna, sötételf, tette hozzá Kitiara gondolatban, miközben töltött magának egy pohár vörösbort. Amint az én eszelős fivérem vereséget szenved, senki sem lenne képes arra, hogy megállítson téged. Mi a helyzet a terveinkkel? Te a jogarral uralkodnál, én a karddal. Térdre kényszeríthettük volna a Lovagokat! Kiűzhettük volna az elfeket a hazájukból... a te hazádból! Győzedelmesen térhettél volna vissza, dicsőséggel, kedvesem, és én ott lettem volna melletted!

A borospohár kicsúszott Kitiara kezéből. Megpróbálta elkapni... de a mozdulata túl heves volt, a szorítása pedig túlon túl erős. A vékony falú pohár összeroppant a kezében, a szilánkok a húsába vágtak. Vér keveredett a szőnyegre hulló vörös borcsöppek közé.

Kitiara testét, mintha szeretői simogató kezeinek nyomai lennének, sebhelyek borították. Csatában szerezte a sérüléseket, arcizma sem rezdült a fájdalomtól, legfeljebb halk morgás szakadt ki belőle, amikor el kellett szenvednie a kint, ám most... most megtelt a szeme könnyekkel. Elviselhetetlennek érezte a fájdalmat.

Egy állványos mosdótálhoz lépett, belemerítette a kezét a hideg vízbe, és közben az ajkába harapott, nehogy hangosan felkiáltson. A víz azonnal vörössé vált.

- Hívd ide az egyik papot! - hörrent rá Lord Sothra, aki mozdulatlanul állt, és még mindig

különös fénnel világító szemmel figyelte Kitiarát.

A halállovag az ajtóhoz ment, és rákiáltott az egyik szolgára, aki tétovázás nélkül elindult, hogy teljesítse a parancsot. Kitiara halkan káromkodva, a könnyeit visszapislogva felkapott egy törülközőt, és a kezére csavarta. Mire a pap megérkezett (nagy sietségében majd felbukott fekete köntöse aljában), a törülköző átvérződött, Kitiara napbarnított arca pedig hamuszürkévé vált.

Az Ötfejű Sárkány medálja Kit kezéhez súrlódott, amikor a pap fölébe hajolt, és elmormolta a Sötét Királynőnek címzett fohászt. A szétmetszett hús begyógyult, a seb összezáródott, a vérzés elállt.

- Nem volt mély. Ennek a sérülésnek nem lesz semmi következménye - mondta a pap nyugtató hangon.

- Szerencséd! - csattant fel Kitiara, aki még mindig a rátörő, megmagyarázhatatlan gyengeséggel küszködött. - Ez a kardforgató kezem!

- Biztosíthatom kegyelmességedet, ezután is éppen olyan könnyedén és jól fogod forgatni a kardodat, mint mindig tetted - felelte a pap. - Lenne még valami...?

- Nincs! Kifelé!

- Ahogy kívánod, úrnőm. - A pap meghajolt, Sothra nézett. - Lovag uram... - Sietve elhagyta a helyiséget.

Kitiara nem akart Soth lángoló szemébe nézni. Nem fordította a halállovag felé a fejét, inkább bosszúsan a kivonuló pap után bámult.

- Ej, ostobák! Gyűlölöm, hogy itt vannak körülöttem. De mégis... időnként hasznukat lehet venni.

- A seb gyógyultnak látszott, a keze mégis fáj. Csak képzelgés, gondolta keserűen. - Nos, véleményed szerint mit kellene tennem a... a sötételffel?

Mielőtt Soth bármit felelhetett volna, Kitiara szolgálért kiáltott.

- Takaríts össze, és hozz egy másik poharat! - a nő pofon vágta a hajbókoló férfit. - Ne is poharat, inkább aranyserleget! Tudhatnátok, mennyire gyűlölöm ezeket a törékeny elfholmikat! Vigyétek a szemem elől! Hajítsátok ki mindegyiket!

- Hogy hajítsuk ki mindegyiket? - a szolga ellenkezni próbált. - De ezek nagyon értékesek... A palanthasi Ősmágia Tornyából származnak, ajándékok, amelyeket...

- Azt mondtam: szabaduljatok meg tőlük! - Kitiara egymás után felkapta és a szobája falához vágta a poharakat. A szolga riadtan behúzta a nyakát, de a kőfalakról így is ráhullottak az üvegszilánkok. Amikor az utolsó pohár is kiröppent a kezéből, Kitiara levetette magát a sarokban álló székre, s maga elé meredt. Nem szólalt meg, nem is mozdult.

A szolga sietve összesöpörte az üvegcserepeket, kiöntötte a mosdótálból a véres vizet és távozott. Nem sokkal később visszatért a borral. Kitiara még ekkor sem moccant meg, és Lord Soth is mozdulatlan maradt. A halállovag a helyiség közepén állt, a szeme ragyogott az egyre feketébben sűrűsödő sötétben.

- Meggyújtsam a gyertyákat, kegyelmességed? - kérdezte a szolga halkan, miután letette a borospalackot meg az aranykelyhet.

- Takarodj! - mordult rá Kitiara összeszorított fogakkal.

A szolga meghajolt, sietve kihátrált, és behúzta maga mögött az ajtót.

A halállovag nesztelen léptekkel végigment a szobán. Amikor a mozdulatlan, néma Kitiara mellé ért - aki úgy viselkedett, mintha nem látna, nem is hallana -, a vállára tette a kezét. Kitiara összeresztette a láthatatlan ujjak érintésétől. Mintha jégtűt döftek volna a szívébe, de nem húzódott félre.

- Jól van - sóhajtott fel. Belebámult a sötétségbe. A szobában a halállovag szeme volt az egyetlen világosságforrás. - Kérdeztem valamit... Mit tegyünk, hogy megállítsuk Dalamart meg a fivéremet? Mivel akadályozzuk meg, hogy elkövessék ezt az örökséget? Mit

tegyünk, mielőtt a Sötét Királynő valamennyiünket elpusztít?

- Meg kell támadnunk Palanthast - szólt határozottan Lord Soth.

- Azt hiszem, ez lehetséges - mormolta Kitiara, és elgondolkozva megveregette a combjához erősített tör markolatát.

- Bölcs tett lenne - mondta Kitiara csapatainak vezére. A hangjából erős, leplezetlen tisztelet áradt.

A parancsnok (negyven év körüli ember volt) addig raveszkodott, addig cselezett, taposott és gyilkolt, míg sikerült felküzdenie magát a ranglétra tetejére, míg a Sárkányarmadák tábornoka lett. Görnyeteg hátú, kellemetlen külsejű férfi volt, az arcán egy széles sebhely éktelenkedett. Még sosem volt része azokban a kegyekben, amelyeket a múltban Kitiara több kapitánya is megtapasztalhatott, mégsem vesztette el a reményt. Kitiarára nézett, az arcára, amely az elmúlt néhány napban szokatlanul ridegnek és komolynak tűnt, és elégedettség áradt szét benne. Kitiara nagy kegyesen rámosolygott; az a sokat sejtető mosoly jelent meg az arcán, amelyet olyan jól tudott használni. A parancsnok szíve hevesebben kezdett el dobogni.

- Jó látni, hogy nem vesztetted el a harci kedvedet - jegyezte meg Lord Soth. Komor hangja visszhangot keltett a helyiségben.

A parancsnok megrázkódott. Mostanra már hozzá kellett volna szoknia a halállovaghoz, éppen elég csatát vívott már meg vele és csontharcosaival, de a lovagot úgy vette körül a sír és halál hidege, mint fekete köpenye kormos és vérfoltos páncélját.

Vajon Kitiara hogyan képes elviselni?, töprengett a parancsnok. Azt beszélik, Lord Soth még a hálókamrájába is bejáratos! A gondolattól gyorsan verő szívének ritmusa újra normális lett. Talán mégsem olyan rosszak a rabszolgánők. Akkor, amikor egy ilyen ágyassal van a sötétben, legalább abban biztos lehet, hogy tényleg kettesben töltik az éjszakát.

- Hát persze, hogy nem vesztettem el! - kiáltott fel Kitiara olyan vad dühvel, hogy a parancsnok körbenézett, és kétségbeesetten próbált találni valami kifogást a távozásra.

Szerencsére Sanctionban, a háborúra készülődő városban nem volt nehéz kifogásokat találni.

- Ha kegyelmességednek nincs szüksége rám - mondta meghajolva -, elmennék, és ellenőrizném a fegyvertárban zajló munkálatokat. Még sok a teendő, az idő viszont egyre kevesebb.

- Igen, eredj csak - intett Kitiara szórakozottan. A szemét arra a térképre meresztette, amelyet a padló csempéire festettek rá a lába előtt.

A parancsnok megfordult és elindult, kardja a páncéljához csörrent. Már az ajtónál járt, amikor Kitiara hangja megállította.

- Parancsnok!

A férfi megfordult.

- Mit kíván tőlem kegyelmesség?

Kitiara beszélni kezdett, aztán elhallgatott, az ajkába harapott, majd folytatta.

- Én... én... Azon tűnődtem, nem lenne-e kedved velem vacsorázni. - Megvonta a vállát.

- De talán már késő, hogy meghívjalak. Valószínűleg megvannak a terveid ma estére.

A parancsnok habozott. Összezavarodott. Izzadni kezdett a tenyere.

- Ami azt illeti, tényleg terveztem valamit, de erről könnyen lemondhatok...

- Nem kell - mondta Kitiara. Megkönnyebbültség suhant át az arcán. - Nem, erre nem lesz szükség. Majd legközelebb. Elmehetsz!

A még mindig zavarodott parancsnok lassan megfordult, és újra elindult, hogy kilépjen a teremből. Ahogy ezt megtette megpillantotta a halállovag narancsvörös fénnel világító szemét, amely egyenesen keresztülbámult rajta.

Ahogy végigsietett a folyosón, eszébe jutott, hogy a történetek után tényleg együtt kell

vacsorázni valakivel. Semmi gond, ezt könnyen el lehet intézni. Aztán ma éjszaka magához hívhatja valamelyik rabszolgáját... mondjuk a kedvencét...

- Pihened kell. Keress magadnak valami szórakozást ma estére - mondta Lord Soth, amikor a folyosón végigsiető parancsnok lépéseinek nesze elhalt.

- Sok a tennivaló, és rövid az idő felelte Kitiara, és úgy tett, mintha minden gondolatát lekötne a lába előtt lévő térkép. Felállt, rálépett a padlóterkép „Sanction” feliratú pontjára, és a helyiség északnyugati sarkába nézett, ahol Palanthas helyezkedett el a hegyek védelmező gyűrűjében.

Soth követte Kitiara pillantását, lassan végighaladt a padlón, és éppen azon a helyen állt meg, ahol a hegyeken keresztülvezető egyetlen hágó mellett a „Főpap Tornya” felirat díszelgett.

- A lovagok természetesen itt próbálnak majd megállítani - vélte Soth. - A legutolsó háborúban is itt fékeztek meg.

Kitiara elvigyorodott, megrázta göndör fürtökkel borított fejét, és elindult Soth irányába. Ismét kecsesen, ruganyosan lépkedett.

- Hát nem lenne szép látvány? Az összes száralmas lovag felsorakozik... - Hónapok óta most érezte magát a legjobban. Hirtelen nevetni kezdett. - Tudod, az arckifejezésük, amikor megtudják, milyen meglepetést tartogatunk a számukra... ez a látvány már önmagában megéri, hogy hadjáratot indítsak.

Kitiara ráállt a Főpap Tornyára, olyan mozdulatot tett, mintha eltiporná a sarkával, majd néhány gyors lépéssel közvetlenül Palanthas mellé sietett.

- Végül - mormolta - a szépséges, előkelő hölgy meg fogja érezni, ahogy a háború pengéje felhasítja puha húsát. Mosolyogva megfordult és Lord Sothra nézett. - Azt hiszem, ma este mégis a parancsnokkal fogok vacsorázni. Hívasd ide! Soth bólintott, narancsvörös szeme csodálkozva ragyogott. - Rengeteg katonai ügyet kell megbeszélnem vele - nevetett fel Kitiara ismét, és nekilátott, hogy lecsatolja magáról a vértjeit. - A szárnyak mozgását, a falak áttörését, az előrenyomulást, a behatolást...

...

- Nyugodj meg, Tanis - kérte Lord Gunthar jószándékúan. - Túlságosan kimerültél.

Tanis, a félelf elmotyogott valami válaszfélét.

- Mit mondtál? - Gunthar megfordult. A kezében egy korsót tartott. A korsó színültig volt a legjobb sörével, amit a pince lépcsője melletti sötét sarokban álló hordóból csapoltatott le. Átadta Tanisnak.

- Azt mondtam: igazad van, tényleg kimerültem - felelte a félelf éles hangon. Nem ezt mondta, de már nem volt biztos abban, hogy illendő és helyes lenne elismételni Solamnia Lovagjainak vezére előtt azt a néhány szót, amit elmormogott.

Lord Gunthar uth Wistan megsimogatta hosszú bajszát (a bajusz már nagyon régóta a lovagok jelképe volt, ráadásul mostanság divatosnak is számított), és közben a keze mögé rejtette a mosolyát. Természetesen hallotta, mit mondott Tanis. Megrázta a fejét. Vajon miért nem egyenesen a katonák elé hozták ezt az ügyet? Most nem elég, hogy itt a kétségtelenül csalódott ellenséges erőknek ez a kisebb fellángolása, még fekete csuhás varázslófamulusokkal, fehér csuhás papokkal, ideges hősökkel és egy könyvtárossal is törődnie kell! Gunthar felsóhajtott, és borongósan simogatta tovább a bajuszát. Most már csak az hiányzik, hogy előkerüljön valahonnan egy surranó...

- Tanis, barátom! Ül le. Melegedj fel a tűz mellett. Hosszú utat tettél meg, és hideg ez a tavaszutó. A tengerészek uralkodó széljárásokat, meg ehhez hasonló badarságokat emlegetnek. Remélem jól utaztál. Elárulom, én a sárkányoknál sokkalta jobban kedvelem a griffeket...

- Lord Gunthar - kezdte Tanis idegesen, és nem ült le a tűz mellé. - Nem azért repültem ide, Sancristbe, hogy az uralkodó széljárásokról csevegjünk, vagy arról, miért és mennyivel jobbak a griffek a sárkányoknál. Veszélyben vagyunk! Nem csupán Palanthas, de az egész világ! Ha Raistlin sikerrel jár... - Tanis keze ökölbe szorult. Nem találta a megfelelő szavakat.

Gunthar a saját korsóját is megtöltötte abból kis hordócskából, amit Wills, öreg szolgája hozott fel a pincéből, majd lassan előrelépett, és a félelf mellé állt. A fiatalember vállára tette a kezét, és maga felé fordította, hogy a szemébe nézhessen.

- Fényeskardú Sturm nagyon dicsért téged, Tanis. Te és Laurana voltatok a legjobb barátai.

Tanis e szavak hallatán meghajította a fejét. Még most, Sturm halála után két esztendővel is bánat áradt szét benne, ha eszébe jutott barátja elvesztése.

- Nekem már ez is elegendő lett volna ahhoz, hogy sokra tartsalak, mert úgy szerettem és becsültem Sturmot, mintha a saját fiam lett volna - folytatta Lord Gunthar. - De én magam is megismertelek, megszerettelek és csodálni kezdtelek, Tanis. A csatákban bátran viselkedtél, ehhez kétség sem férhet, ahogy a becsületedhez és a nemes lelkedhez sem, amelyek érdemessé tesznek arra, hogy lovag légy.

Tanis e szavak hallatán, amikor Lord Gunthar a becsületét és a nemességét dicsérte, bosszúsan megrázta a fejét, ám Gunthar ezt mintha észre sem vette volna.

- Ezeket a tulajdonságaidat a háború befejeztével sem vesztetted el. Azóta is kiemelkedő munkát végzel. Te és Laurana összehoztatok azokat a nemzeteket, amelyek már évszázadok óta szétszakadtan éltek. Porthios aláírta a békeszerződést, és amint Thorbardin törpéi királyt választanak, ők is csatlakoznak a megállapodáshoz.

- Köszönöm, Lord Gunthar - mondta Tanis. Mereven tartotta kezében a sörrel teli korsót, nem ivott, egyre csak a tüzet bámulta. - Köszönöm, a dicséreteidet. Bárcsak valóban kiérdemeltem volna e szavakat! Most viszont talán elmondhatnád, hová vezetnek ezek a bizonyos nyomok...

- Sokkal több emberi vonás van benned, mint elfre valló - jegyezte meg Gunthar halvány mosollyal. - Jól van, Tanis. Hagyjuk az elfes körülményeskedést, térjünk rögtön a tárgyra. Azt hiszem, mindazon dolgok miatt, amit eddig átéltél, egy kicsit idegessé váltál. Te is, és Elistan is. Legyünk őszinték, barátom! Te nem vagy harcos. Nem is kaptál harcosi kiképzést. Véletlenül váltál a háború résztvevőjévé. Gyere velem. Mutatni akarok neked valamit. Gyere, csak gyere...

Tanis a kandalló párkányára állította a korsóját, és hagyta, hogy az erős kezű Gunthar maga után húzza. Átmentek a lovagok által kedvelt egyszerű, tartós, de kényelmes bútorokkal berendezett szobán. Ez volt Gunthar vezéri terme, legalábbis erről árulkodtak a falakra aggatott pajzsok és kardok, a három Lovagrend, a Rózsa, a Kard és a Korona lobogói. A szekrényekben és a polcokon haditroféák csillogtak, a fő helyen pedig (teljes szélességében elfoglalta az egyik falat) egy sárkánydárda függött - az első, amit Vasverő Theros kovácsolt. A sárkánydárda köré különböző goblinskardokat, egy gonosz, fűrészfogas sárkányfattyúpengét, egy hatalmas kétélű ogrepallost akasztottak, meg a rossz csillagzat alatt született lovag, Koronaőr Derek régi, törött kardját.

Lenyűgöző gyűjtemény volt; egy, a lovagság szolgálatában eltöltött élet emlékei. Gunthar azonban úgy haladt el a tárgyak előtt, hogy rájuk sem pillantott. A helyiség egyik sarkában álló jókora asztal felé tartott, amely alatt kis, polcos rekeszekben gondosan összezsavart térképeket tartottak. A rekeszek mindegyikének alsó részére címkét ragasztottak. Gunthar egy darabig figyelmesen olvasgatta a címkék feliratát, majd lenyúlt, előhúzott egy térképet, és kiterítette az asztal lapjára. Intett Tanisnak, lépjen közelebb. A félelf engedelmeskedett, és a szakállát vakargatva megpróbált érdeklődő arcot vágni.

Gunthar elégedetten dörzsölte össze a kezét. Elemében volt.

- Minden az utánpótláson múlik, Tanis. Egyszerű és tiszta dolog. Nézd, itt vannak a Sárkány Nagyúr seregei, itt, Sanctionban. El kell ismernem, hogy a Nagyúr erős, rengeteg draconija, goblinja és olyan embere van, akiknek minden vágyuk az, hogy a háború tüze ismét fellobbanjon. Azt is be kell vallanom, hogy kémeink jelentése szerint Sanctionban nagy a mozgolódás. A Nagyúr készül valamire. De... Palanthas megtámadása azért túlságosan komoly dolog lenne. Abyssra, nézd meg, Tanis, a Nagyúrnak mekkora távolságot kellene megtennie! És ennek a területnek a legnagyobb része a mi lovagjaink kezében van. Ha lenne annyi katonája, hogy keresztülverekedje magát ezeken a vidékeken, nézd... Nézd, milyen hosszú lenne az utánpótlási útvonal! Egy teljes hadseregre lenne szüksége pusztán ahhoz, hogy őriztesse ezeket a vonalakat, amelyeket így is, úgy is könnyedén megtörhetnénk. És nem is egy helyen!

Gunthar újra húzogatni kezdte a bajsza végét.

- Tanis, ha valaha is létezett ennek a hadseregnek olyan, Nagyura, akit becsültem valamire, hát az nem más, mint Kitiara. Könnyörtelen és ambiciózus, de mindeközben intelligens is, és van annyi esze, hogy feleslegesen nem vállal kockázatot. Két évet várt, felépítette a seregét, elbástyázta magát egy olyan helyen, ami ellen - és ezt nagyon jól tudja - nem merünk támadást indítani. Túlságosan sokat veszíthetne, ha most egy ilyen eszelős tette ragadtatná magát.

- Talán nem ilyesmit tervez - motyogta Tanis.

- Ugyan mi mást tervezhetne? - kérdezte Gunthar türelmesen.

- Nem tudom! - csattant fel Tanis. - Azt mondd, becsülöd, de... Vajon eléggé becsülöd? Még véletlenül sem fordulhat elő, hogy lebecsülöd? Én ismerem Kitiarát, és van egy olyan érzésem, hogy forgat valamit a fejében... - Tanis hangja elcsuklott. Komoran a térképre meredt.

Gunthar nem felelt. Különös dolgokat hallott a félelf Tanisról és Kitiaráról. Természetesen nem hitte el a szóbeszédet, de érezte, jobban teszi, ha nem feszegeti a dolgot, és nem próbálja kideríteni, hogy Tanis mennyire ismeri Kitiarát.

- Nem hiszel nekem, igaz? - kérdezte Tanis váratlanul. - Semmit sem hiszel az egészből?

Gunthar kényelmetlen feszengéssel lesimította hosszú, szürke bajuszát, lehajolt, és nekilátott, hogy kínos gonddal összezsavarja az asztalra terített térképet.

- Tanis, fiam, tudod, hogy sokra tartalak...

- Ezt már megbeszéltük.

Gunthar úgy tett, mintha nem is hallotta volna a közbevetést.

- ... és tudod, hogy ezen a világon nincs még egy olyan személy, akit jobban tisztelnék, mint Elistant. De amikor ti ketten egy olyan mesével álltok elő, amit egy Feketeköpenyestől hallottatok, főleg egy sötételftől... egy mesével, ami szerint ez a varázsló, ez a Raistlin behatol Abyssba, mert le akarja győzni a Sötétség Királynőjét... Nos, Tanis, sajnálom. Bárhogy is nézzük, már nem vagyok fiatal. Rengeteg furcsaságot láttam életem során, de ez az egész úgy hangzik, mintha hitvány gyermekmese lenne, nem egyéb!

- A sárkányokról is ezt mondták - mormolta Tanis. Az arca elvörösödött a szakála alatt. Kihúzta magát, egy pillanatra lehajtotta a fejét, azután megvakarta a szakállát, és mereven Guntharra nézett. - Uram, én láttam Raistlint, ahogy felnőtt. Együtt utaztam vele, láttam őt, harcoltam már mellette és ellene is. Tudom, hogy mire képes! - Tanis megragadta Gunthar karját. - Ha nekem nem vagy hajlandó hinni, akkor higgy Elistannak! Szükségünk van rád, Lord Gunthar! Szükségünk van rád és a lovagokra is. Meg kell erősítenek a Főpap Tornyát. Nincs sok időnk. Dalamar állítása szerint a Sötét Királynő létsíkján nincs jelentősége az időnek. Raistlin heteken, sőt éveken át harcolhat ellene, de ez az idő a mi számunkra csupán napoknak tűnhet. Dalamar szerint az ura bármikor

visszatérhet. Én hiszek neki, és hisz Elistan is. Hogy miért hiszünk neki, Lord Gunthar? Azért, mert Dalamar fél. Fél, retteg, ahogy mi is.

- A kémeid szerint szokatlan tevékenység zajlik Sanctionban. Hát ez micsoda, ha nem elegendő bizonyíték? Higgy nekem, Lord Gunthar, Kitiara a fivére segítségére fog sietni. Kitiara tudja, hogy testvére, ha sikerrel jár, őt fogja megtenni a világ uralkodójának. Kitiara eléggé szenvedélyes játékos ahhoz, hogy ezért mindent kockára tegyen. Kérlek, Lord Gunthar, ha rám nem hallgatsz, legalább gyere el Palanthasba! Beszélj Elistannal!

Lord Gunthar alaposan szemügyre vette az előtte álló férfit. A lovagok vezére azért nyerhette el pozícióját, mert alapvetően igazságos és őszinte ember volt. Nagyon jó volt az emberismerete is. Szerette és csodálta a félelmet, már azóta így volt ez, amióta a háború végén találkozott vele. De sosem sikerült közel kerülnie hozzá. Tanisban volt valami.... valami zárkózottság, ami miatt mások számára lehetetlen volt keresztüljutni az általa meghúzott láthatatlan határvonalakon.

Gunthar, ahogy Tanist nézte, úgy érezte, mintha hirtelen közelebb került volna hozzá, mint valaha. Láta a bölcsességet az enyhén ferde metszésű szemekben - azt a bölcsességet, amelyre nem lehetett egykönnyen szert tenni. Azt a bölcsességet, amelyet csak belső kínok és rengeteg szenvedés árán lehetett megszerezni. Láta a félelmet is - azoknak a félelme volt ez, akiket annyira átitatott a bátorság, hogy még azt is be merik vallani, hogy félnek. Láta rajta, hogy vezéralkat, hogy nem olyan harcos, aki egyszerűen magasba emeli a kardját, és az élen haladva támadásra buzdítja katonáit - inkább olyan vezér, aki hangos szavak nélkül, nyugodtan parancsnokol, kihozza a legjobbat az alárendeltjeiből, és segít nekik abban, hogy olyan dolgokat hajtsanak végre, amelyekről, mindig úgy tartották, úgysem lennének rá képesek.

És végül Lord Gunthar megértett valamit, amit eleddig sosem tudott felfogni. Tudta, hogy Fényeskardú Sturm (aki nemzedékekre vissza tudta vezetni a családfáját, akinek ősei között rengeteg kiváló harcos volt) miért döntött úgy, hogy követi ezt a fattyú félelmet, aki ha hinni lehet a szóbeszédnek - egy brutális erőszakátétel gyümölcseként született meg. Most már tudta, hogy Laurana, az egyik leghatalmasabb elf hercegnő, a leggyönyörűbb nő, akit valaha ismert, miért tett kockára mindent, az életét is ennek a férfinak a szerelméért.

- Jól van, Tanis. - Lord Gunthar szigorú arca ellágyult, hangjának hidegen udvarias tónusa melegebbé vált. Visszamegyek veled Palanthasba. Mozdósítom a lovagokat, és a Főpap Tornyánál kiépítem a védelmi vonalainkat. Ahogy mondtam: a kémeink valóban hírül adták, hogy Sanctionban szokatlan tevékenység folyik. Nem fog ártani a Lovagoknak, ha a végére járnak a dolognak. Már régóta nem volt részünk egy jó kis gyakorlatban.

A döntés megszületett - Lord Gunthar azonnal nekilátott, hogy a feje tetejére állítsa a házat. Willsért kiáltott, ordított, hogy hozzák elő a páncélját, fenyék ki a kardját, készítsék fel a griffjét. Kis idő múlva szolgák serénykedtek körülötte, azután megjelent Lord Gunthar asszonya is. A hölgy bánatosnak látszott, és annak ellenére, hogy már nem volt messze a Tavaszelő ünnepsége, ragaszkodott ahhoz, hogy a lovag magával vigye vastag és meleg, prémszegélyes köpenyét.

A nagy kavarodásban mindenki megfélekezett Tanisról, aki visszasétált a kandallóhoz, kézbe vette a söröskorsóját, majd leült. Mégsem kóstolta meg a sört, üres tekintettel a lángokba bámult, és újra maga előtt látott egy ravaszkásan mosolygó arcot, egy sötét, göndör hajzuhatagot...

Arról, hogy ő és Raistlin mennyi ideig utazgattak Abyss vöröses, torz és csúf földjén, Crysaniának fogalma sem volt. Az idő elvesztette a jelentését és a jelentőségét. Néha úgy tűnt, mintha csupán néhány pillanattal korábban kerültek volna ide, máskor viszont úgy érezte, mintha már hosszú, gyötrelmes évek óta haladnának ezen a különös, állandóan változó világon. Crysania meggyógyította magát a mérgezés után, de gyenge és kimerült volt. A karján a karcocások és a horzsolások nem záródtak össze, pedig mindennap új kötést tekert rájuk. Éjszakára a golycsot átáztatta a sebekből kicsorgó friss vér.

Crysania éhes volt, de ez az éhség nem olyan volt, amely azt jelezte, hogy az élet fenntartásához ételre van szüksége - inkább arra a kíváncsiságra hasonlított, amely arra ösztönzi az embert, hogy bekapjon néhány szem epret, a szájába tömjön pár falatnyi meleg, frissen sült kenyeret, vagy elrágcsáljon egy mentalevelet. Crysania szomjúságot sem érzett, ennek ellenére tiszta forrásvízről, sűrű borról, és szurokbabból főzött tea erős ízéről s illatáról álmodott. Ezen a földön ami vizet találtak, mind vörösesbarna volt és vérszagú.

Mégis... haladtak. Legalábbis Raistlin ezt mondta. Úgy festett, hogy ahogy Crysania gyengült, Raistlin úgy gyűjtötte magába az erőt - neki mintha különösképpen jól tett volna a megpróbáltatás. Időnként az is megesett, hogy ő segített a nőnek a járásban. Raistlin nem fáradt el, arra buzdította társát, hogy pihenés nélkül hagyják maguk mögött a városokat. Azt mondta, egyre közelebb kerülnek az Istenek Honához. A vidék falvainak elsuhanó tükörképe összekavarodott Crysania elméjében - Que-shu, Xak Tsaroth. Átkelt Abyss Újtengerén; iszonyatos utazás volt. Ahogy belenézett a vízbe, Crysania félelemtől és rettegéstől eltorzult arcokat látott, azoknak a felfelé, rájuk bámuló arcát, akik az Összeomlás során veszítették életüket.

A helyet, ahol kikötöttek, Raistlin Sanctionnak nevezte. Crysania itt érezte magát a leggyengébbnek - talán azért, mert a mágus elmondta neki, ez a Sötét Királynő követőinek hitközpontja. A Sötét Királynő templomai a Pusztulás Uraiként ismert hegyeken túl álltak. Itt - Raistlin legalábbis ezt mondta -, a Háború során gonosz szertartásokat hajtottak végre, amelyek következtében a jó sárkányok kicsinyeiből gonosz, torz sárkányfattyak váltak.

Jó darabig (vagy talán csupán néhány pillanatig?) semmi különös nem történt velük. Senki sem vetett egynél több pillantást a feketébe öltözött Raistlinre, Crysaniát pedig észre sem vették, mintha láthatatlan lett volna. Akadálytalanul keresztüljutottak a városon. Raistlin egyre erősebb, és mind magabiztosabb lett. Azzal biztatta Crysaniát, hogy most már tényleg nagyon közel járnak a céljukhoz, mert az Istenek Hona itt van valahol a Khalkist Hegység északi részén.

Crysaniának fogalma sem volt arról, Raistlin hogyan képes tájékozódni ezen a furcsa és rettenetes vidéken - nem volt itt semmi, ami vezérelte volna őket, hiányzott a nap, hiányoztak a holdak és a csillagok. Sohasem volt igazán nappal, és sosem esteledett be; a világban mindig ugyanaz a hátborzongató, vöröses fény izzott. Crysania ezen töprenkedett, miközben fáradtan vonszolta magát útitársa mellett. Nem nézte már, merre tartanak, mert minden egyformának tűnt előtte, nem figyelt semmire, amikor aztán... A mágus hirtelen megtorpant. Crysania hallotta Raistlin éles lélegzetvételét, érezte, hogy megdermed mellette. Riadtan felkapta a fejét.

Egy középkorú férfi tartott feléjük az úton. A tanítók fehér talárját viselte...

...

- Mondd utánam a szavakat! Ügyeljetek a megfelelő hangsúlyozásra. - Lassan ejtette ki a szavakat. Az osztály még lassabban utánamondta. Mindenki elismételte.

Egy kivétellel.

- Raistlin!

Az osztály elnémult.

- Mester? - Raistlin nem bajlódott azzal, hogy a szó kiejtésékor elleplezze haragját.

- Nem láttam, hogy mozgott volna a szád.

- Talán azért, mert nem mozgott, Mester - felelte Raistlin.

Ha az ifjú mágiahasználók osztályában bárki más válaszolt volna így, a tanoncok minden bizonnyal felvihognak. Ám tudták, hogy Raistlin őket éppúgy gyűlöli, mint a Mestert, így aztán csak a szemük meredt ki, és ideges fészkelődésbe kezdtek a helyükön.

- Ismered ezt a varázslatot, igaz, tanonc?

- Hát persze, hogy ismerem! - csattan fel Raistlin. - Már hatéves koromban ismertem. Te mikor tanultad meg? Talán a múlt éjszaka?

A Mester szeme kiguvadt, az arcát bíborszínűre festette a harag.

- Ezúttal túl messzire mentél el, tanonc! Ezúttal nem hagyom annyiban a sértéseidet!

Raistlin szeme elől eltűnt az osztály, szétolvadt. Csak a Mester maradt meg. A Mester, akinek fehér talárja... Raistlin szeme láttára változott feketévé! Az ostoba, puffadt arcból egyetlen szempillantás alatt gonosz szörnyepofa lett. A nyakában megjelent egy vérkő medál.

- Fistandantilus! - lihegte Raistlin.

- Újra találkozunk, tanonc! Nos, hol a mágiád? - A varázsló felröhögött. Felemelte ráncos, aszott kezét, és babrálni kezdte a vérkő medált.

Raistlinban páni félelem áradt szét. Hol a mágiája? Eltűnt! A keze remegett. Varázsszavak tolultak az elméjébe, de elsiklottak előle, mielőtt bármelyiket megragadhatta volna. Fistandantilus kezében egy tűzgömb jelent meg. Raistlin fuldokolni kezdett a félelemtől.

A bot!, gondolta hirtelen. A mágusbotja. Annak a mágiáját nem lehet befolyásolni. Felemelte, maga elé tartotta a botot, védelmet kért tőle. A bot azonban reszketni és forogni kezdett a kezében.

- Ne! - kiáltotta iszonyal keveredő dühvel. - Engedelmeskedj a parancsomnak! Hajtsd végre!

A bot a karja köré tekerte magát, és... és már nem bot volt többé, hanem egy hatalmas kígyó. Csillogó fogak mélyedtek Raistlin húsába.

Raistlin sikítva térdre roskadt, kétségbeesetten megpróbálta leszakítani magáról a hullóvé változott botot. Ám miközben az egyik ellenfelével viaskodott, megfélemedezett a másiktól. Ahogy meghallotta a mágia bonyolult, kántáló hangon kiejtett szavait, rettegve felnézett. Fistandantilus eltűnt, a helyén egy... sötételf állt. Az a sötételf, akivel Raistlin a Próba során az utolsó harcát vívta. Azután a sötételf Dalamarrá változott és tűzgömböt hajított rá. A tűzgömbből kard lett, amit egy borotvált állú törpe döfött a testébe.

Lángok lobbantak körülötte, acél harapott a húsába, agyarak mélyedtek a bőrébe. Süllyedt, zuhant a sötétségben, aztán valaki, aki fehér fényben fürdött, fehér csuhát viselt puha, meleg melléhez szorította...

És elmosolyodott, mert az övét pajzsként védő test remegéséből, a halk, riadt kiáltásokból tudta, hogy a fegyverek a nőre csapnak le, nem rá.

## 14. FEJEZET

- Lord Gunthar! - kiáltotta talpra szökkenve Amothus, Palanthas ura. - Milyen váratlan meglepetés! Üdvözöllek, Tanis! Gondolom, mindketten azért jöttetek, hogy részt vegyetek

a Háború Végnapja Ünnepeinek megtervezésében. Mennyire örülök! Ebben az évben már korán hozzákezdhetünk. Én, vagyis a bizottságunk... úgy vélem...

- Tévedsz - torkolta le Lord Gunthar metsző hangon.

Körbejárta Amothus fogadócsarnokát, alaposan szemügyre vett mindent, és már azt tervezgette, szükség esetén hogyan lehetne megerősíteni. - Azért jöttünk, hogy megbeszéljük a város védelmének ügyét.

Lord Amothus értetlenül pislogott a lovagra, aki mormolva kinézett az egyik ablakon. Amint megfordult, felkiáltott:

- Túl sok az üveg!

A kijelentés tovább fokozta Lord Amothus zavarodottságát. Már csak arra volt képes, hogy dadogva elsuttogjon valami bocsánatkérést. Tétován, semmit sem értve állt a helyiség közepén.

- Ellenség közeleg? - kérdezte bizonytalanul, miután egy darabig némán figyelte Gunthar terepszemléljét.

Lord Gunthar éles pillantást vetett Tanisra, aki sóhajtott egyet, majd udvariasan emlékeztette Lord Amothust arra a hírre, amit a sötételf Dalamar hozott meg nekik. A hírre, miszerint a Sárkány Nagyúr, Kitiara azt tervezi, hogy behatol Palanthasba, mert segíteni kíván a fivérének, Raistlinnak, az Ősmágia Tornyá Mesterének, a Sötétség Királynője ellen vívott harcában.

- Ó, igen! - Lord Amothus tekintete magabiztosabbá változott. Finomkodó legyintése arra a mozdulatra hasonlított, amivel az ember félresöpri maga elől egy bokor ágait. - De nem hiszem, hogy aggódnotok kellene Palanthas miatt, Lord Gunthar. A Főpap Tornyát...

- ... őrzik. Meg fogom kettőzni az ott állomásozó haderőt. Természetesen onnan fog érkezni a fő támadás. Palanthasba ezen kívül csak északról, a tenger felől lehet behatolni. A tengereket pedig mi uraljuk. Nem, a támadás a szárazföldön fog bekövetkezni. Esetleg rosszul sülnék el a dolgok, Amothus, ezért azt akarom, hogy Palanthas felkészüljön a védelemre. Most pedig...

Amint a tettek mezejére lépett, Lord Gunthar azonnal rohanni kezdett. Ügyet sem vetett Lord Amothusra, aki félénk motyogással valami olyasmit emlegetett, hogy talán nem ártana, ha tanácskozna a tábornokaival. Gunthar továbbszáguldott, intézkedett, Amothus pedig nemsokára ott fuldoklott a toborzás, a rekvirálás, a felszerelések beszerzésének meg hasonlóknak a sűrűjében. Fuldoklott, és teljesen összezavarodott. Leült, az arcára erőltette az udvarias érdeklődés kifejezését, és rögtön máson kezdett el gondolkodni. Ez az egész úgyis ostobaság! Palanthast még soha, egyetlen háború áradata sem érte el közvetlenül. A hadaknak először túl kell jutniuk a Főpap Tornyán, ez pedig még senkinek, még a legutolsó háború során felvonuló hatalmas Sárkányarmadáknak sem sikerült.

Tanis szótlánul figyelt. Nagyon is jól tudta, mi jár Amothus fejében. Komoran mosolygott, és éppen azon kezdett el töprengeni, hogy ő vajon hogyan fogja megúszni az öldöklést, amikor halk kopogtatás hallatszott az óriási, díszesre faragott ajtó irányából. Amothus úgy ugrott fel a helyéről, mintha a felmentő sereg trombitaszavát hallaná, ám mielőtt akár egyetlen szót szólhatott volna, az ajtó kitárult. Egy idősebb szolga lépett be a helyiségbe.

Charles már több mint fél évszázada a palanthasi királyi ház szolgálatában állt. Nélküle sehogy sem boldogultak volna, és ezt nagyon jól tudta. Mindenről tudott, mindent ismert; tudta, hogy pontosan hány borospalack van a pincében; hogy az étkezések alkalmával melyik elfet melyik mellé lehet ültetni; hogy mikor szellőztették utoljára az ágyneműt. Bár mindig egykedvű, már-már közömbös volt, az arcán ott bujkált egy hamiskás kifejezés, amellyel mintha azt próbálta volna a világ tudtára adni, hogy tisztában van vele, ha ő egyszer meghal, akkor a király fejére rászakad a palotája.

- Bocsáss meg, hogy zavarlak, nagyuram... - kezdte Charles.

- Semmi baj! - kiáltott rá Lord Amothus örömtől ragyogó arccal. - Semmi baj. Gyere

csak...

- ...de nagyon fontos üzenet érkezett a félelf Tanis számára - fejezte be a mondatot a szolga, és csupán a szemöldöke rándult össze rosszallóan, amiért ura félbeszakította.

- Igazán? - Lord Amothus tétován bámult az inasra, lerítt róla a csalódottság. - A félelf Tanisnak?

- Igen, uram - felelte Charles.

- Nem nekem? - kérdezte Amothus, és olyan arcot vágott, mintha azt látná, hogy a várva várt felmentő sereg eltűnik a látóhatár mögött.

- Nem, uram.

Amothus felsóhajtott.

- Jól van. Köszönöm, Charles. Tanis, azt hiszem, jobb lenne, ha...

De Tanis ekkor már a terem közepén járt.

- Mi az? Csak nem Laurana...

- Erre tessék, uram - szólította Charles, és kivezette Tanist az ajtón.

Tanisnak a szolga szemvillanása láttán még idejében eszébe jutott, hogy megforduljon és meghajoljon Lord Amothus és Lord Gunthar felé. A lovag elmosolyodott és intett. Lord Amothus nem állta meg, hogy ne vessen irigy pillantást Tanisra, majd visszahuppant, hogy tovább hallgassa, milyen eszközök szükségesek az olajforraláshoz.

Charles lassan, gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

- Mi az? - kérdezte Tanis, miközben a szolga nyomában haladva elindult a folyosón. - Hát semmit sem mondott az a hírnök?

- De igen, uram. - Charles kemény arcát ellágyította a szelíd sajnálkozás. - Addig nem közölhettem veled, amíg biztossá nem vált, hogy el tudsz szakadni a feladataidtól. A Tiszteletreméltó Férfiú, Elistan haldoklik. Nem valószínű, hogy megéri a reggelt.

...

A Templom pázsitos kertje békés volt, de kissé komor a gyengülő fényben. A nap lenyugodni készült, már nem tüzes dühvel ontotta sugarait, inkább puhán, gyöngyszerűen világított, és olyan szivárványszínekkel festette meg az ég alját, amelyeket a felfordított tengeri kagylókban látni. Tanis arra számított, hogy egy várakozó tömeget talál majd, híre várókat; arra számított, hogy fehérköpenyes papok futkosnak majd zavarodottan, és nagyon meglepődött, amikor mindent rendben, nyugalomban talált. A gyepeken szokás szerint ott pihentek néhányan, a virágágyások mellett fehérköpenyes papok sétálgattak, halk hangon beszélgetve, a magányosan járkálók pedig a gondolataikba mélyedve.

Talán tévedett a hírnök, talán rosszul tájékoztatták, gondolta Tanis. De aztán, ahogy keresztülviharzott a bársonyos, zöld pázsiton, elhaladt az egyik fiatal papnő mellett, aki felnézett rá. A félelf látta, a szeme vörös és duzzadt a sok sírástól. A papnő rámosolygott, letörölte arcáról gyásza árulkodó nyomait és továbbment.

Azután Tanisnak eszébe jutott, hogy sem Lord Amothus, Palanthas uralkodója, sem pedig Lord Gunthar, Solamnia Lovagjainak vezére nem tud a történeletről. A félelf szomorúan elmosolyodott; már mindent értett. Elistan úgy haldoklott, ahogyan élt: csendes méltósággal.

A templom kapuja előtt egy fiatal oltárszolga lépett eléje.

- Légy üdvözlöve, és lépj be, Tanis - suttogetta halkán. - Már várnak rád. Erre gyere!

Hűvös árnyak borultak Tanisra. A Templom kapuján túl már szembetűnőek voltak a gyász jelei. Egy elf hárfás édes dallamot játszott, a papok egymás mellett, egymást átkarolva álltak, mintha így próbálnák támogatni társaikat és önmagukat ezen a szomorú órán. Tanis szemét elfutották a könnyek.

- Hálásak vagyunk neked, hogy időben visszatértél - folytatta az oltárszolga, miközben a

csendbe burkolózó Templom belseje felé vezette Tanist. - Attól féltünk, nem fog sikerülni. Mindenhol hagytunk üzenetet a számodra, ahol csak lehetett... Vagyis csak azoknál, akikről biztos tudjuk, hogy megőrzik bánatunk titkát. Elistan azt kívánta, hagyjuk csendben, békében eltávozni.

A félelf bólintott; örült, hogy a szakála eltakarja az arcán csorgó könnyeket. Nem mintha szégyellte volna, hogy sír. Az elfek minden más egyébnél jobban tisztelik az életet; számukra az élet az istenektől kapott legszentebb ajándék. Az elfek nem rejtik el úgy az érzéseiket, ahogy az emberek. De Tanis tartott tőle, hogy bánatának látványával felizgatja Elistant. Tudta, az igaz, a valóban jó embereknek a haláluk napján csupán az okoz szomorúságot, hogy megértik, milyen fájdalmat okoznak távozásukkal a hátramaradóknak.

Tanis a vezetője nyomában keresztülsietett az egyik belső kamrán, ahol Garad, és még néhány Tiszteletreméltó Fiú és Leány várakozott lehajtott fejjel, vigasztaló szavakkal erősítve egymást. A helyiség túlsó végében lévő ajtót zárva találták. Minden tekintet erre az ajtóra szegeződött, és Tanis ebből rögtön tudta, ki van a túlsó oldalán.

Amikor meghallotta az érkezők neszezését, Garad felemelte a fejét, és elindult, hogy üdvözlje a félelfet.

- Örülünk, hogy eljöttél - köszöntötte az idős elf szívélyesen. Tanis rájött, silvanestii Garad, bizonyára az elsők közé tartozott, aki visszatért rég elfeledett, valláshoz. - Attól féltünk, nem fogsz időben ideérni.

- Nagyon hirtelen történt...? - motyogta Tanis. Kényelmetlenül érezte magát a kardja miatt, amit elfelejtett letenni. A fegyver időnként megcsörrent, az éles hang szétszaggatta a békés, szomorú csöndet. A félelf rátette kezét a markolatra, nehogy a penge vége hozzákoppanjon valamihez.

- Igen. Azon az éjszakán betegedett meg, amikor elmentél - sóhajtott Garad. - Nem tudom, mi hangzott el abban a szobában, de az biztos, hogy Elistan nagyon felizgatta magát. Iszonyatos fájdalmak gyötörték. Semmit sem tehettünk, amivel segíteni tudtunk volna rajta. Végül Dalamar, a varázsló famulusa... - Garad, talán akarata ellenére rosszállóan összeráncolta a homlokát - ... Dalamar eljött a Templomba. Hozott magával egy szert, amiről azt állította, enyhíti a fájdalmat. Elképzelni sem tudom, hogyan szerezhette hírt Elistan rosszullétéről. Manapság furcsa dolgok történnek odaát. - Garad az ablakra pillantott, amin túl ott magaslott a nap fényét elnyelő, sötéten komorló Torony.

- Te vezetted be? - kérdezte Tanis meglepetten.

- Én nem tettem volna meg - jelentette ki Garad komoran. - Elistan azonban parancsba adta, hogy eresszük be. Ezután... el kell ismernem, Dalamar szerepe tényleg segített. A fájdalom kiszállt mesterünkből, és így az övé lehet a békés elmúlás kiváltsága.

- És Dalamar?

- Odabent van. Egy szót se szólt, nem is mozdult, mióta megérkezett. Csak ül az egyik sarokban. A jelenléte mintha megnyugtatóná Elistant, ezért megengedtük neki, hogy maradjon.

Kíváncsi lennék, mi történne, ha megpróbálnátok rábíni a távozásra, gondolta Tanis, de semmit sem szólt. Az ajtó kinyílt. Az emberek félve kapták fel a fejüket, de csak az oltárszolga kopogott be, hozzá nézett ki valaki odabentről.

Az oltárszolga váltott néhány szót a bentiekkel, majd Tanisra nézett. A félelf belépett a kicsiny, egyszerűen bútorozott szobába. Megpróbált olyan puhán mozogni, mint a párnázott talpú papucsot hordó papok, ám a kardja megcsörrent, a csizmája dobogott, bőrpáncéljának hajlatai megcsikordultak. Úgy érezte, olyan lármával ront be, mintha egy seregbe való törpe érkezne. Égő arccal megpróbált enyhíteni a dolgon: lábujjhegyen lépkedett tovább. Elistan erőtlenül oldalra fordította fejét a párnán, végignézett a félelfen és felnevetett.

- Most bárki azt hihetné, barátom, hogy ki akarsz rabolni! - jegyezte meg. Felemelte ernyedt kezét és Tanis felé nyújtotta.

A félelf mosolyogni próbált. Hallotta, hogy a háta mögött halkan becsukják az ajtót, és érezte, hogy a helyiség sötét sarkában egy árnyszerű alak várakozik, ám most nem törődött ilyesmivel. Térdre ereszkedett annak az embernek az ágya mellett, akinek segített kiszabadulni Pax Tharkas bányáiból, aki a maga szelíd módján oly nagy hatást gyakorolt az életére és Laurantára...

Tanis megfogta, és erősen tartotta a haldokló kezét.

- Bárcsak megvívhatnék helyetted ezzel az ellenséggel, Elistan! - mondta Tanis, ahogy a barna kezében tartott ráncos, fehér kis kézre nézett.

- Ez nem ellenség, Tanis. Nem az. Egy régi barátom fog eljönni értem. - Elistan szelíden visszahúzta a kezét, azután megveregette a félelf karját. - Nem, te nem érted ezt. De egy nap majd megérted. Ebben biztos lehetsz. Most pedig... Nem azért hívtalak ide, hogy rád tegyem a búcsúzás terhét. Egy feladattal szeretnék megbízni, barátom. - Elistan intett, mire a fiatal oltárszolga előrébb lépett.

A fiú egy fadobozt tartott a kezében, amit óvatosan átadott Elistannak. Ezután visszahúzódott, és az ajtó mellé állt.

A sarokban várakozó sötét alak nem mozdult.

Elistan felnyitotta a doboz tetejét, és kiemelt belőle egy összehajtogatott, fehér pergament. Megfogta Tanis kezét, beletette a pergament, azután rázárta a barna ujjakat.

- Ezt add át Crysaniának - súgta halkan. - Ha életben marad, ő lesz a Templom új vezetője. - Elistan, amikor meglátta Tanis arcán a kételkedő helytelenítést, elmosolyodott. - Barátom, te már jártál a sötétségben... Ezt nálam jobban senki sem tudja. Nagyon közel jártunk ahhoz, hogy elveszítsünk téged, Tanis, de legyőzted az éjszakát, kiléptél a napvilágra, és a tudás amit megszerezteél, még erősebbé tett. Remélem, Crysaniával is ez történik majd. Erős a hite, de ahogy te magad is észrevetted, hiányzik belőle a melegség, a megértés, az emberség. A saját szemével kell látnia mindazt, amire a Papkirály halála megtanított bennünket. Fájdalmat kell éreznie, Tanis. Komoly fájdalmat, mert csak így lehet képes arra, hogy megértse mások szenvedését. És ami mindennél fontosabb, Tanis: szeretnie kell.

Elistan lehunyta a szemét. Az arcát eltorzította a szenvedés és a szomorúság.

- Ha rajtam múlt volna, más utat választok a számára. Előre láttam, milyen irányba halad, de... de ki kérdőjelezheti meg az istenek tetteit? Én semmiképpen sem. Habár... - Felnézett, és amikor Tanisra pillantott, düh villogott a szemében. - ... habár azért vitába szállhatok velük.

Tanis hallotta, hogy a háta mögött álló oltárszolga puhán lép egyet. Elistan bólintott.

- Igen, tudom. Attól félnek, hogy a látogatók kifárasztanak. Ez így van, de hamarosan úgyis megpihenhetek. - A pap mosolyogva becsukta a szemét. - Igen, pihenni fogok. Régi barátom eljön, hogy sétáljon egyet velem, hogy irányítsa erőtlen lépéseimet.

Tanis felállt, kérdő pillantást vetett az oltárszolgára, aki válaszképpen megrázta a fejét.

- Nem tudjuk, kiről beszél - mormolta a fiatal pap. - Jóformán nem is emleget mást, csak ezt a bizonyos régi barátot. Arra gondoltunk, talán rád gondol ilyenkor...

Elistan tiszta hangon megszólalt.

- Ég veled, Tanis, te félelf. Mondd meg Laurantának, hogy szerettem. Garad és a többiek... - Az ajtó felé biccentett. - ...tudják, mi a kívánságom tisztem átörökítésével kapcsolatban... Azt is tudják, mit bízam rád. Mindenben segíteni fognak. Ég veled, Tanis. Paladine áldása legyen rajtad!

Tanis képtelen volt megszólalni. Lenyúlt, megszorította a pap kezét, bólintott, kínlódva beszélni próbált, de végül feladta. Hirtelen megfordult, elsietett a sarokban ülő sötét, néma alak mellett, és könnyektől vakon elhagyta a szobát.

...

A Templom főbejárata előtt Garad lépett melléje.

- Tudom, hogy Elistan mit bízott rád - mondta. - És hidd el, teljes szívemmel azt akarom, hogy teljesüljön a kívánsága. Lady Crysania... úgy tudom... valamilyen zárandokúton vesz részt, ami esetleg veszélyes lehet a számára...

- Igen. - Tanis csupán ezt az egy szót bírta kipréselni magából.

Garad felsóhajtott.

- Paladine legyen mellette. Imádkozunk érte. Erős nő. A Templomnak a növekedéshez szüksége van az erős fiatalokra. Ha bármiben segíthetünk, Tanis, csak szólj.

A félelf csak egy udvarias választ tudott kinyögni. Garad meghajolt, és visszasietett, hogy haldokló mestere közelében lehessen. Tanis az ajtó elé érve megállt; megpróbálta összeszedni magát, mielőtt kilép. Ahogy ott állt, és végiggondolta Elistan szavait, hirtelen éles hangok ütötték meg a fülét. A Templom előtt valami vita folyt.

- Sajnálom, uram, de nem engedhetlek be - mondta egy ifjú oltárszolga kemény hangon.

- De én azért jöttem, hogy találkozzam Elistannal! - válaszolt neki egy recsegő, krákogó hang.

Tanis lehunyta a szemét, a falhoz támasztotta a hátát. Ismerte ezt a hangot. Emlékek rohanták meg, de olyan erővel, olyan fájdalmat keltve, hogy egy darabig se mozdulni, se beszélni nem tudott.

- Talán, ha elárulnád a nevedet - kérte az oltárszolga türelmesen. - Talán akkor megkérdezhetném, hogy...

- A nevem... én... - A hang tétova lett és egy kicsit rémült. - Tegnap még tudtam... - motyogta.

Tanis hallotta, hogy egy fabot ingerülten csapkodja a Templom lépcsőit. A hang felerősödött és metszővé változott.

- Én nagyon fontos személy vagyok, fiatalember! És nem vagyok hozzászokva, hogy ilyen nyeglén viselkedjenek velem! Félre az utamból, mielőtt még olyat teszek, hogy magam is megbánom! Úgy értem... olyat, amit te nagyon bánnál. Vagyis... Egyikünk mindenképpen megbánná.

- Nagyon sajnálom, uram - felelte az oltárszolga egyre fogyó türelemmel. - De ha nem mondod meg a nevedet, nem engedhetlek be...

Dulakodás hangjai hallatszottak, majd csend támadt. Azután Tanis meghallotta a vészjósló neszt - valaki mintha egy könyvben lapozott volna. A félelf könnyekkel a szemében, de mosollyal az ajkán a kapuhoz ment. Kinézett. A Templom lépcsőjén egy vén varázslót látott. Egérszínű csuhát viselt, alaktalan fővege majdnem lecsúszott a fejről. Nem nyújtott valami tiszteletreméltó látványt. Egyszerű fahusángját a Templom falához támasztotta, és ügyet sem vetve a kivörösödött arcú oltárszolgára egy varázskönyvben lapozgatott, és közben alig érthetően mormogott.

- Tűzgolyó... tűzgolyó... Hogy is van az az átkozott varázsige?

Tanis kedvesen az oltárszolga vállára tette a kezét.

- Ő tényleg nagyon fontos személy - suttogta halkan. - Beeresztheted. Vállalom érte a felelősséget.

- Tényleg fontos lenne? - kérdezte az oltárszolga kételkedően.

Tanis hangja hallatán a vén varázsló felkapta a fejét és körbenézett.

- Eh? Fontos személy? Hol? Ahogy megpillantotta Tanist, tágra nyílt a szeme. - Ó, ott van! Hogy szolgál az egészsége, uram? - Ki akarta nyújtani a kezét, de belegabalyodott a csuhájába. A varázskönyv a földre esett. A vénség lehajolt, hogy felvegye, de közben hozzáért a botjához, ami eldőlt, és csattogva legurult a lépcsőn. A főveg is elérkezettnek

látta a pillanatot arra, hogy lecsússzon a fejről.

Tanis és az oltárszolga nagy nehezen összeszedte a vénség holmiját.

- Aú! A lábujjam! Szálljatok le róla! Már csak ez hiányzott... Ostoba bot! Hol a fejfedőm?

Beletelt egy kis időbe, míg a kalpagom, a könyv és a bot visszakерült a tulajdonosához. A varázsló belegyúrta a könyvet a zsákjába és jól a fejébe húzta a főveget. (Először fordítva próbálta meg a dolgot.) Sajnálatos módon a karima előrehajlott, és eltakarta a vénember szemét.

- Az istenekre! Megvakultam! - rikoltozott a vén varázsló, és kinyújtott karral tapogatózni kezdett.

Ezen a problémán gyorsan lehetett segíteni. A fiatal oltárszolga kétkedő pillantást vetett Tanisra, és hátralökte a varázsló ősz fején a főveget. A vénség dühösen az oltárszolgára meredt, majd Tanis felé fordult.

- Fontos személy? Igen? Szóval az vagy? Lehetséges... Találkoztunk már?

- Igen - felelte Tanis. - De te vagy a fontos személy, akiről beszéltem. Te, Fizban.

- Én? - A vén varázsló egy pillanatra elámult, azután büszkén felszegte az állát, és a fiatal oltárszolgára nézett. - Hát persze, hogy én! Hiszen már megmondtam! Félre az utamból! - Bosszúsan eltolta maga elől az ifjú papot.

Amikor a Templom kapuja elé ért, a vénember megfordult, és ütött-kopott fővege alól szemügyre vette Tanist. Megfogta a félelf karját. Az arcáról eltűnt az ostoba zavarodottság; tiszta tekintettel meredt Tanis szemébe.

- Még sosem éltél át sötétebb órát, félelf - mondta komoran. - De van remény, és a szeretetnek győzedelmeskednie kell!

Visszahúzta a kezét, csoszogva elindult, és határozottan bevonult a kapu melletti kis örkamrába. Két pap sietett a segítségére, hogy megmutassák neki a helyes irányt.

- Ki ez? - kérdezte az oltárszolga, aki meghökkenve bámult a vén varázsló után.

- Elistan barátja - mormolta Tanis. - Egy nagyon régi barátja.

Ahogy elindult, Tanis még hallotta a vénség éles rikoltását:

- Hol a kalpagom?!

## 15. FEJEZET

- Crysania...

Semmi válasz, csak valami halk nyögés.

- Pszt! Jól van. Megsebesültél, de az ellenség már elment. Idd meg ezt, enyhít a fájdalmadon.

Raistlin előszedett egy kevés gyógyfüvet az egyik erszényéből, gőzölgő vízbe keverte, felemelte Crysaniát a véráztatta avarágyról, és az ajkához tartotta a bögrét. Miközben ivott, a nő arca kisimult, a szeme kinyílt.

- Igen - suttogta, és Raistlinhoz dőlt. - Most már jobb.

- Most pedig - folytatta Raistlin halkan - imádkoznod kell Paladine-hoz, hogy meggyógyítson, Tiszteletreméltó Leány. Muszáj továbbmennünk.

- Én... nem is tudom, Raistlin. Annyira gyenge vagyok, és... és Paladine nagyon távol lehet innen.

- Imádkozni? Paladine-hoz? kérdezte egy szigorú hang. - Istent káromolsz, Feketeköpenyes?

Raistlin bosszús homlokráncolással nézett fel. A szeme tágra nyílt.

- Sturm! - zihálta.

De az ifjú lovag nem hallotta. Crysaniát bámulta, csodálkozva figyelte, ahogy a nő testén

összezárulnak a sebek. Mert ez történt; a sebek összeforrtak, bár nem gyógyultak be teljesen.

- Boszorkányok! - rikoltotta a lovag kardot rántva. - Boszorkányok!

- Boszorkányok! - Crysania felemelte a fejét. - Nem, lovag uram. Nem vagyunk boszorkányok. Én pap vagyok, Paladine papnője! Nézd a medált, amit a nyakamban hordok!

- Hazudsz! - kiáltotta Sturm szenvedélyesen. - Papok nem léteznek! Eltűntek, még az Összeomláskor. És ha az is lennél, mi keresnivalód lehet a gonosz Feketeköpenyes társaságában?

- Sturm! Én vagyok az, Raistlin! - A varázsló felállt. - Nézz rám! Nem ismered meg?

A fiatal lovag a varázsló felé fordította a kardját. A penge hegye Raistlin torkára mutatott.

- Nem tudom, milyen mágikus módszerrel sikerült megtudnod a nevemet, Feketeköpenyes, de megbánod, ha még egyszer kimondod! Vigaszban rövid úton el szoktunk bánni az efféle boszorkánymesterekkel!

- Ha bátor és szent lovag vagy, akit köt lovagi esküje, igazságot kérek tőled! - mondta Crysania. Lassan, Raistlin támogatásával talpra állt.

A fiatal férfi szigorú arca kisimult. Meghajolt, a hüvelyébe dugta a kardját, de közben gyanakvó pillantást vetett Raistlinre.

- Igaz szókat szóltál, hölgyem. Valóban köt az esküm, és megkapod tőlem az igazságtételt.

Beszéd közben az avarral borított talaj fapadlóná változott; a fák padokká; az égbolt mennyezetté; az út a padok közötti kis folyosóvá.

Az Ítélethozatal Csarnokában vagyunk, gondolta Raistlin. Egy pillanatra megszédítette a gyors változás. Még mindig átölelve tartotta Crysaniát. Segített neki leülni a helyiség közepén álló alacsony asztal mellé. Előttük egy pódium magaslott. Raistlin hátralesett. A teremben emberek ültek, valamennyien érdeklődve és élvezettel figyeltek.

Raistlin szeme tágra nyílt. Ismerte ezeket az embereket! Ott volt Otik, az Utolsó Otthon fogadó tulajdonosa; egy tányérról fűszeres krumplit eszegetett. Ott volt Tika is; vörös hajtincsei hevesen lengedeztek, ahogy nevetve, Crysaniára mutogatva mondott valamit. És Kitiara! Az ajtóban állt, körülötte fiatal férfiak, egész hódolóhad. A kezét a kardja markolatán nyugtatta, ránézett Raistlinra és... kacsintott!

Raistlin izgatottan körülnézett. Az apja, a szegény favágó a sarokban ült, megereszkedett vállakkal, az arcára szinte rákövesedett az aggodalom és a féltés. Laurana valamivel távolabb ült, hűvös elf szépsége úgy tündökölt, akár a fényes csillag a sötét éjszakában.

Crysania felkiáltott.

- Elistan! - Felállt, kinyújtotta a kezét, ám a pap csak szomorú pillantással és egy fejcsóválással felelt neki.

- Álljatok fel, és adjatok tiszteletet! - harsant fel egy hang.

Lábak csoszantak, padok nyikordultak. Az Ítélethozatal Csarnokában lévők felálltak. Tiszteletteljes csend ereszkedett a tömegre - megérkezett a bíró. Gileannak, a Semlegesség Istenének szürke talárját viselte. Elfoglalta helyét a pódiumon, majd a vádlottak felé fordult.

- Tanis! - kiáltotta Raistlin. Előrébb lépett.

A szakállas félelf csupán a homlokát ráncolta e vakmerő tett láttán, ám egy dohogó vén törpe - ő volt a törvényszolga - előrenyomult, és harci bárdja nyelével megbökte Raistlint.

- Ül le, boszorkamester, és ne szólj, csak ha kérdeznek!

- Kova? - Raistlin elkapta a törpe karját. - Nem ismered meg?

- És ne merészd megérinteni a törvényszolgát! - üvöltötte Kova. Elrántotta a karját. - Humpf! - morogta, ahogy visszavonult a helyére, a bíró mellé. - Sem a koromat nem

tiszteli, sem a tisztemet. Mintha egy zsák hús lennék, amit mindenki megtapogathat...

- Elég ebből, Kova! - mondta Tanis szigorúan. Raistlinre nézett, azután Crysaniára. - Halljuk, ki emel vádat kettejük ellen?

- Én teszem! - állt fel egy fénylő páncélba öltözött lovag.

- Jól van, Fényeskardú Sturm - mondta Tanis. - Lehetőséged lesz rá, hogy elmondd a vádjaidat. És ki védi a vádlottakat?

Raistlin fel akart állni, hogy válaszoljon, ám mielőtt megtehetette volna, megérkezett a felelet.

- Én! Én, Tanis... Bocsánat. Bíró úr. Én! Várjatok. A... azt hiszem, egy kis gondom támadt...

Nevetés töltötte meg az Ítélethozatal Csarnokát. A nézők hátrafordultak és a surranóra néztek, aki könyvekkel megrakottan próbált keresztüljutni az ajtón. Kitiara vigyorogva kinyújtotta a kezét, elkapta a surranó lófarkát, berántotta az ajtón, és minden teketóriázás nélkül a padlóra taszította. Könyvek röppentek a levegőbe; a tömeg üvöltve röhögött. A surranó összeszedte magát, felállt, leporolta a ruháját, majd a szétszórt könyveken átbukdácsolva előrevergődött a pódiumig.

- Tasslehoff Fúró láb vagyok - mondta a surranó, és kezét nyújtott Raistlinnek.

A varázsló ámuldozva bámult Tasra, és nem mozdult. Tas megrántotta a vállát, a kezére nézett, felsóhajtott, majd megfordult és a bíróra tekintett.

- Jó napot. Tasslehoff Fúró láb vagyok...

- Leülni! - üvöltötte a törpe. - A bíró úrral nem rázhatsz kezét, te... te... ajtókilincs!

- Nos - folytatta Tas zavartalanul -, megtehetném, ha nagyon akarnám. Végül is nem csinálok ezzel semmi rosszat, csupán udvarias vagyok. De az ilyesmiről a hozzád hasonló törpék úgyse tudnak semmit...

- Ülj le és kuss! - bömbölte a törpe, és a padlóhoz koppantotta a bárdja nyelét.

A surranó himbálózó lófarokkal megfordult, és jámborul átment Raistlinhez, hogy leüljön mellé. Ám mielőtt letelepedett volna, szembefordult a nézőkkel, és pontosan olyan szigorú arcot vágott, mint egy pillanattal korábban a törpe. Olyan jól utánózta a törvényszolgát, hogy a tömeg csúfondárosan felcacagott. A törpe ettől még dühösebb lett, de mielőtt bármit tehetett volna, a bíró közbeszólt.

- Csendet! - kiáltotta Tanis szigorúan.

A tömeg elnémult.

Tas leült Raistlin mellé. A varázsló, amikor valami puhaság súrlódott a testéhez lenézett a surranóra, és kinyújtotta a kezét.

- Add vissza! - követelte.

- Vissza? Mit? Ó, ezt? A tiéd? Azt hiszem, elejtetted - mondta Tas ártatlan képpel, és visszaadta Raistlinnek az egyik varázsszerekkel teli erszényét. - A padlón találtam...

Raistlin kikapta a surranó kezéből az erszényt, és visszaakasztotta a derekán viselt kötéltre.

- Megköszönhetné - jegyezte meg Tas éles, suttogó hangon, de aztán elhallgatott, mert magán érezte a bíró komor pillantását.

- Milyen vádakat hozol fel ellenük? - kérdezte Tanis.

Fényeskardú Sturm előrevonult a pódiumhoz. Néhányan megtapsolták. A közönségnek a jelek szerint tetszett a szigorú becsületkódex szerint élő, melankolikus, de csinos arcú fiatal lovag.

- A vadonban találtam rájuk, tisztelt bíró úr. A Feketeköpenyes kiejtette Paladine nevét...

- A tömegből dühös mordulásokat lehetett hallani. - ... és a szemem láttára elkészített valamilyen bűzhödött kotyvalékot, amit aztán odaadott a nőnek, hogy igya meg. Amikor először láttam őket, a nőnek komoly sérülései voltak. A ruháját vér mocskolta, az arca égett volt és sebhelyes, mintha tűzben járt volna. De amikor megitta a boszorkánymester

italát, egyszeriben meggyógyult!

- Nem! - kiáltotta Crysania. Bizonytalanul felállt. - Ez így nem igaz. Az ital, amit Raistlintől kaptam, csupán enyhítette a fájdalmaimat. Az imáimnak köszönhetem a gyógyulásomat! Paladine papnője vagyok, és...

A surranó nagyot kiáltva talpra ugrott.

- Bocsánat, bíró úr! Védencem nem mondta komolyan, hogy Paladine papnőjének tartja magát. Nem is azt mondta, hogy Paladine, hanem azt, hogy pantomim. Igen! Egy pantomimet adtak elő! Ezt akarta mondani. Ez az igazság. - Tas felvihogott. - Egy kis móka, egy kis szórakozás a hosszú úton. Olyan játék ez, amit újra és újra eljátszanak. Ha-ha-ha! - Homlokráncolva Crysaniára nézett, és suttogva, de olyan hangosan, hogy a teremben mindenki tisztán hallhatta, ráförmedt: - Mit művelsz? Ha egyfolytában az igazat mondod, hogy foglak tisztára mosni? Ezzel nem értek egyet! Nem fogadom el!

- Csendet! - üvöltötte a törpe.

A surranó előrefordult.

- És már te is kezdesz fárasztani, Kova! - ordította. - Ne kopácsolj azzal a báráddal a padlón, különben a nyakad köré tekerem a nyelét!

A közönség felröhögött, még a bíró is elvigyorodott.

Crysania visszaomlott Raistlin mellé. Az arca holtsápadt volt.

- Mire megy ki ez a játék? - kérdezte félve.

- Nem tudom, de véget fogok vetni neki! - Raistlin felállt.

- Hallgassatok el! - Kedves, suttogó hangja csendet teremtett a helyiségben. - Ez a hölgy valóban Paladine papnője! Én pedig a Feketeköpenyesek varázslója vagyok, járatos a mágia tudományában...

- Ó, akkor varázsolj valamit! - kiáltotta a surranó újra felpattanva. - Varázsolj át engem egy kacsausztatóba, és...

- Leülni! - bömbölte a törpe.

- Lobbantsd lángra a törpe szakállát! - nevetett Tasslehoff.

A javaslatot a tömeg tapssal és helyeslő mormogással támogatta.

- Igen, mutass meg valamit a tudományodból, varázsló! - kiáltotta túl Tanis a hangzavart. Mindenki elhallgatott, aztán a tömeg mormogni kezdett.

- Igen, varázsló, mutass valamit! Varázsolj!

Kitiara éles, erős hangja kirítt a többi közül.

- Hajts végre valami varázslatot, hitvány nyomoronc! Tedd meg, ha tudod!

Raistlin nyelve a szájpadrólához tapadt. Crysania rábámult, a tekintete egyszerre volt reménykedő és rémült. Raistlin keze remegett. Felemelte mágusbotját, ami mellette állt, de aztán eszébe jutott, hogy korábban mit művelt vele a szerszám. Nem merte újra használni.

Kihúzta magát, rosszallóan végignézett az egybegyűlteken.

- Hah! Nincs szükség arra, hogy megmutassam, mire vagyok képes, és...

- Szerintem pedig nagyon jó ötlet - mondta Tas halkán, és megráncigálta Raistlin ruhája ujját.

- Látjátok? - kiáltotta Sturm. - A boszorkamester nem tud varázsolni! Ítéletet követelek!

- Ítéletet! Ítéletet! - kántálta a tömeg. - Égessük meg a boszorkányokat! Égessük el a testüket! Mentsük meg a lelküket!

- Nos, varázsló? - kérdezte Tanis kemény hangon. - Be tudod bizonyítani szavaid igazságát?

A mágikus szavak elillantak a fejéből. Crysania keze az övét szorongatta. A zaj fülsiketítővé erősödött. Képtelen volt gondolkozni. Egyedül akart lenni, távol a nevető szájaktól, a könyörgő, rémült szemektől.

- Én... - Elcsuklott a hangja. Lehajtotta a fejét.

- Megégetni Őket!

...

Durva kezek ragadták meg Raistlint. A tárgyalóterem eltűnt a szeme elől. Vergődött, szabadulni próbált, de hiába. A férfi, aki lefogta, erős volt és természetes. Az arca máskor talán joviálisnak tűnt volna, most azonban komolynak és elszántnak látszott.

- Caramon! Testvérem! - kiáltotta Raistlin. Hátrafordult a nagydarab ember karjai között, és ikertestvére arcába nézett.

Caramon azonban nem törődött ezzel. Határozottan markolta Raistlint, felvonszolta egy domb tetejére. A varázsló körülnézett. Előtte, a domb tetején két magas, földbe ásott fagerenda állt. A városbéliek - a barátai, a szomszédai, ölszámba hordták a rőzsét a gerendák tövébe.

- Hol van Crysania? - kérdezte Caramontól. Abban reménykedett, hogy a nőnek sikerült megszöknie, és hamarosan visszatér, hogy segítsen rajta. Azután megpillantotta a fehér köntöst. Crysaniát nem más, maga Elistan kötözte hozzá a gerendához. A nő küzdött, megpróbált kiszabadulni a pap kezei közül, de a szenvedések kiszívták belőle az erőt. A félelemtől és a kétségbeeséstől sírva fakadt. Bágyadtan dőlt a gerendához, és tűrte, hogy hátrakössék a kezeit, lekössék a lábait.

Sírás közben sötét haja sima, meztelen vállára hullott. A sebei szétnyíltak, a kiszivárgó vér vörösre festette a ruháját. Raistlin úgy hallotta, Paladine-hoz fohászkodik, de nem volt biztos a dologban, mert a szavakat elsodorta a csöccselék rikácsolása. Crysania hite éppúgy gyengült, ahogy a teste.

Tanis lépett közelebb. A kezében lángoló fáklyát tartott. Megfordult, hogy ránézzen Raistlinre.

- Légy tanúja a sorsának, és lásd, mi vár rád, boszorkamester! - kiáltotta a félelf.

- Ne! - Raistlin szabadulni próbált, ám Caramon erősen tartotta.

Tanis lehajolt, és az olajjal meglocsolta, száraz rőzsébe nyomta a fáklyáját. A máglya lángra kapott. A tűz gyorsan terjedt, hamarosan körbefolyta Crysania fehér ruháját. Raistlin a lángok üvöltésén túlról is hallotta a nő sikoltozását. Crysaniának sikerült felemelnie a fejét, sikerült még egyszer, utoljára Raistlinre néznie. A szemében fájdalom és iszony volt, de ott bujkált a Raistlin iránti szeretet is. Ettől a tekintettől tűz lobbant Raistlin szívében, olyan forró, amelyet más képtelen gyújtani.

- Varázslatot akarnak! Megkaphatják! - Mielőtt a gondolat végére érhetett volna, eltaszította magától a meglepett Caramont, kiszabadult, és az égre emelte a karjait.

És abban a pillanatban behatoltak a lelkébe a mágia szavai. Behatoltak, hogy soha többé ne kerüljenek ki onnan.

Villámok csaptak ki Raistlin ujjából; villámok, amelyek széthasogatták a vörös égen a felhőket. A felhőtömeg lefelé csapó villámokkal válaszolt, a cikázó fénynyilak a varázsló lába előtt vágódtak a talajba.

Raistlin dühödten a tömeg felé fordult, de az emberek eltűntek, nyomuk sem látszott, mintha sosem léteztek volna.

- Ah, Királynőm! - Nevetés bugyborékol az ajkain. Öröm süvített keresztül a lelkén, ahogy a mágia eksztázisa felforrósította a vérét. És végül... megértette. Felfogta ezt az óriási ostobaságot, és meglátta benne az esélyt.

Becsapták... Ő maga csapta be saját magát! Tastól még Zhamanban megkapta az utalást, a nyomot, de eddig nem bajlódott vele, hogy átgondolja a dolgot. Valamire gondoltam, ami a fejemben volt, mondta a surranó, és valósággá változott! Amikor el akartam jutni valahová, csak annyit kellett tennem, hogy rágondolok, és vagy a hely jött el hozzám, vagy én jutottam el oda. Ezt nem tudom biztosan. Valamennyi városban jártam

már, és közben sehol sem voltam. A surranó elmondta a lényegét...

Azt hittem, gondolta Raistlin, hogy Abyss a világ tükörképe. És ezért keresztülutaztam rajta. Ám nem a világ mása. Nem egyéb, mint a saját elmém tükörképe! Csak annyit tettem, hogy a saját elmémbe utazgattam!

A Királynő itt van az Istenek Honában, mert úgy gondolom, hogy ez az a hely, ahol lennie kell. És hogy ez távol, vagy éppen közel van - pontosan ott helyezkedik el, ahol akarom, hogy legyen. A mágiám nem azért nem működött, mert a Királynő tett ellene valamit, hanem azért nem, mert kételkedtem benne. Nagyon közel kerültem ahhoz, hogy legyőzzem önmagam! Ah, de most már tudom, Királynőm! Most már tudom, és most már győzhetek! Mert az Istenek Hona csupán egy lépésnyire van, és onnan egy lépést kell tennem, hogy a Kapunál legyek...

- Raistlin!

A hang halk volt, elkínzott, fáradt. A mágus hátrakapta a fejét. A tömeg eltűnt - mert soha nem is létezett. Ő teremtette. A falu, a föld, a kontinens, minden amit elképzelt... eltűnt. A sima, lapos, változatlan semmin állt. Nem lehetett megállapítani, hol ér véget a föld, hol kezdődik az ég, minden kísértetiesen rózsaszínű volt. A bizonytalan horizont késnyom volt csupán a talajon.

De egyvalami nem tűnt el. A gerenda. A szénné égett rőzsehalom, a fekete, a semmiből kiemelkedő kormos pózna a rózsaszínű égbolt előtt. És... az alak, amely előtte hevert. A test, amely egyszer fehér ruhát viselt. A fehér megfeketedett... A levegőben az égett hús bűze terjengett.

Raistlin közelebb húzódott. Letérdelt a langyos hamukupacra, megfordította a testet.

- Crysania - suttogta.

- Raistlin? - Crysania arca iszonyatosan összeégett, a szeme vakon meredt az ürességbe. Kinyújtotta az egyik kezét, amely megfeketedett karomra hasonlított. - Raistlin? - elhalón felnyögött.

Raistlin megfogta Crysania kezét.

- Nem látok! - nyüsztett a nő. - Minden sötét! Te vagy az?

- Igen - mondta Raistlin.

- Raistlin, kudarcot vallottam...

- Nem, Crysania, nem - mondta Raistlin hűvös, nyugodt hangon. - Nem esett bajom. Most már erős a mágiám, erősebb, mint bármikor, mint bármelyik korban, amikor éltem. Most elindulok, és legyőzöm a Sötét Királynőt.

A megrepedezett, felhólyagosodott ajkak mosolyra húzódtak. A karomkéz erőtlenül megszorította Raistlin kezét.

- Akkor az imám meghallgatásra találtak. - Crysania köhögni kezdett, a testét görcsösen összerántotta a fájdalom. Amikor lélegzethez jutott, elsuttogott néhány szót. Raistlin közelebb hajolt, hogy hallja. - Haldoklom, Raistlin. Minden erőm elhagyott. Paladine nemsokára magához vesz. Maradj velem, Raistlin. Maradj velem, míg meghalok...

Raistlin végignézett azon, ami a nőből maradt. Crysania kezét fogva újra maga előtt látta azt a leányt, akivel abban a Caergoth közelében lévő erdőben találkozott; eszébe jutott az a pillanat, amikor nagyon közel került ahhoz, hogy elveszítse a fejét és magáévá tegye a fehér bőrű, selymes hajú, ragyogó szemű szépséget. Eszébe jutott, mennyi szeretet volt azokban a szemekben; emlékezett rá, hogyan tartotta a karjai között Crysaniát, hogyan csókolta sima bőrét...

Raistlin egyenként szétégette az elméjében ezeket az emlékeket, tüzet gyújtott alattuk a mágiájával, és nézte, hogyan változnak hamuvá, hogyan sodródik tova a füstjük.

Kinyújtotta a másik kezét, és kiszabadította magát a nő szorításából.

- Raistlin! - kiáltotta Crysania. Elborzadva markolászta a levegőt.

- Megtetted, amit értem tehettél, Tiszteletreméltó Leány - mondta Raistlin. A hangja

olyan sima, olyan hideg volt, akár a csuklójára erősített tör ezüstpengéje. - Sürget az idő. Azok, akik meg akarnak fékezni, máris ott gyülekeznek Palanthasnál, a Kapu mellett. Párharcra kell hívnom a Királynőt, meg kell vívnom végső csatámat az alattvalóival. Azután, a győzelmem után visszatérek a Kapuhoz, és átlépek rajta, mielőtt bárkinek lehetősége nyílna arra, hogy megállítson.

- Raistlin, ne hagyj itt! Kérlek, ne hagyj egyedül a sötétben!

Raistlin rátámaszkodott mágusbotjára, amely sugárzó, erős fénnel világított a kezében. Rátámaszkodott és felállt.

- Ég veled, Tiszteletreméltó Leány - mondta halk, sziszegő suttogással. - Már nincs szükségem rád.

...

Crysanía hallotta a távolodó Raistlin ruhájának zizegését. Hallotta mágusbotjának tompa koppanásait. A füst mögöl, az égett hús bűze mögöl rózsaszirmok illata kúszott az orrába...

Azután... csend. Tudta, Raistlin magára hagyta.

Egyedül volt; ahogy az illúziói lassan kicsorogtak az elméjéből, úgy folyt ki az ereiből az élet.

- Csak akkor fogsz tisztán látni, Crysanía, mikor majd megvakít a sötétség... az örök sötétség.

Ezt mondta Loralon, az elf pap, amikor Istár elesett. Crysanía a legszívesebben sírva fakadt volna, de a tűz kiszárította a könnyeit, szétégette forrásukat.

- Most már látok - suttogta bele a sötétségbe. - Tisztán látok! Becsaptam magam! Semmit sem jelentettem a számára... Semmi sem voltam neki, csupán egy bábu a táblán. Egy bábu abban a játékban, amire ő maga vállalkozott. De ahogy ő használt engem... én is úgy használtam őt! - Felnyögött. - Felhasználtam őt arra, hogy megnövelje a büszkeségemet, a becsvágyamat! A rám ereszkedő sötétség tovább mélyítette azt, amiben ő létezik. Elveszett, és én vezettem el a bukáshoz... mert ha legyőzi a Sötét Királynőt, nem tehet mást, mint hogy a helyére lép!

Felnézett az égre, amit nem láthatott, és fájdalmasan felsikoltott.

- Ez az én művem, Paladine! Én szabadítottam magamra ezt a veszélyt! Magamra és a világra... De ó, istenem, mennyivel nagyobb az a veszedelem, amit őrá zúdítottam?

Ahogy ott feküdt az örökkévaló sötétségben, Crysanía szíve zokogott, kisírta magából a könnyeket, amelyek a szeméből nem törhettek elő.

- Szeretlek, Raistlin - mormolta. - Sohasem tudtam megmondani neked. Magamnak sem bírtam bevallani. - Oldalra rántotta a fejét; ez a fájdalom nagyobb kínt okozott neki, mint a lángok. - De vajon mi lett volna másként, ha megteszem?

A fájdalom enyhült. Crysanía úgy érezte, zuhanni kezd az öntudatlanság felé.

Jól van, gondolta elcsigázottan. Haldoklom. Ha már így alakult... legyen gyors a halálom, és érjen véget a szenvedésem!

Mély lélegzetet vett.

- Paladine, bocsáss meg! - suttogta.

Még egy lélegzet.

- Raistlin...

Még egy erőtlen lélegzetvétel.

- ...bocsáss...

(Folytatása következik)

